Nr. 5—6. Warszawa, dnia 10 lutego 1921 r. Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena niniejszego numeru 20 mk. (z przesyłką pocztową 22 mk.). Prenumerata kwartalna 100 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 30 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 512-64, tel. admin. № 512-71.

Podatki bezpośrednie.

49.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1920 r., celem wykonania ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 66, poz. 437) w przedmiocie ujednostajnienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym.

§ 1.

Instrukcje, wydane przez rosyjskiego Ministra Skarbu, celem wykonania rosyjskicj ustawy o państwowym podatku przemysłowym z roku 1898 oraz późniejszych nowel do tejże ustawy uchyla się:

W miejsce tej instrukcji wchodzą przepisy niniejszego rozporządzenia oraz specjalna instrukcja Ministra Skarbu równocześnie, ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

§ 2.

Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, wymienione w art. 366 ust. ros., tudzież osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone w art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., do kategorji II i III, jak również wymienieni w ustępie 2 art. 16 tejże ustawy, ajenci zaliczeni do kategorji IV osobistych zajęć przemysłowych, opłacają podatek przemysłowy zasadniczy i dodatkowy.

Samodzielne wolne zajęcia zawodowe, wyliczone w ustępie 2 art. 16, ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., nie opłacają zasadniczego podatku przemysłowego, lecz tylko podlegają dodatkowemu podatkowi przemysłowemu w postaci procentowego podatku od zysku.

Wydawcy pism perjodycznych opłacają zasadniczy i dodatkowy podatek przemysłowy, o ile wydawnictwo nie podpada pod wyjątkowe postanowienie art. 2 noweli z dnia 9 stycznia 1915 r., to znaczy, o ile wydawca nie jest równocześnie wyłącznym autorem pisma perjodycznego, w którym to wypadku podlega w myśl ustępu 2 art. 16 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., tylko dodatkowemu podatkowi przemysłowemu.

§ 3.

Przedsiębiorstwa, które dotychczas na zasadzie art. 371 i 372 ros. ustawy były wolne od opłacania podatku przemysłowego, a obecnie nie weszły do spisu przedsiębiorstw uwolnionych od podatku na zasadzie art. 9 ustawy z 6 lipca 1920 r. i nie mogą być zaliczone celem oznaczenia wysokości zasadniczego podatku przemysłowego do jednej z kategorji, zawartych w dziale II i III dodatku do art. 368 ros. ustawy względnie w ustawach dodatkowych, zalicza się w myśl ustępu 3 art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. w sposób następujący:

1) przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe itp.) oraz kasy pożyczkowo-oszczędnościowe zalicza się:
   a) z kapitałem zakładowym ponad 400.000 marek do kategorji I,
   b) z kapitałem zakładowym ponad 100.000 marek do 400.000 marek do kategorji II,
   c) z kapitałem zakładowym ponad 20.000 mk. do 100.000 mk. do kategorji III,
   d) z kapitałem zakładowym do 20.000 mk., do kategorji IV przedsiębiorstw handlowych.

2) utrzymywanie pokojów umeblowanych bez stołowania i bez sprzedaży trunków, jeżeli ilość odnajmowanych pokojów wynosi ponad 2 do 6 zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorji;

3) domy noclegowe zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorji;

4) prywatne bibljoteki i czytelnie prowadzone w celach zysku zalicza się do przedsiębiorstw han-

dłowych IV kategorji, a jeżeli obrót roczny przekracza 150.000 mk. do przedsiębiorstw handlowych III kategorji;

5) prowadzone przez osoby prywatne zakłady naukowe wszelkiego rodzaju zalicza się do III kategorji przedsiębiorstw handlowych;

6) prowadzone przez osoby prywatne przedsiębiorstwa teatralne zalicza się do przedsiębiorstw handlowych I, II lub III kategorji, stosownie do znamion zawartych w ustępach a), b), c), art. 1 noweli z 9 stycznia 1915 r. (Zb. praw i rozp. z roku 1915);

7) przedsiębiorstwa państwowych kolei żelaznych zalicza się do I kategorji przedsiębiorstw przemysłowych;

8) przedsiębiorstwa wykonywania zdjęć fotograficznych dla kinematografów zalicza się do przedsiębiorstw przemysłowych III kategorji;

9) do kategorji VIII przedsiębiorstw przemysłowych zalicza się również przedsiębiorstwa, wymienione w ustępie I kategorji wedle ros. ustawy, które zatrudniają chociażby jednego najemnego robotnika;

10) prowadzone zawodowo ogrodnictwo i sadownictwo zalicza się do tej kategrji przedsiębiorstw przemysłowych, jaka odpowiada ilości zatrudnionych w przedsiębiorstwie robotników.

§ 4.

Zakres działania, organizację wewnętrzną oraz normy postępowania komisji miejscowych i okręgowych do spraw podatku przemysłowego określa się na zasadzie części drugiej art. 14 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. Dz. Ust. Nr. 66, poz. 437, w następujący sposób:

§ 5.

Do wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, tudzież od zysków i zarobków osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych powołane są komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego (art. 14 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.).

Komisje te tworzą się przy każdym Urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych dla całego okręgu oznaczonego Urzędu.

Komisje składają się z przewodniczącego, którym jest Naczelnik Urzędu podatków i opłat skarbowych, lub jego zastępca i z 6-ciu członków powołanych z grona płatników procentowego podatku od zysku.

Dwóch członków wybierają Sejmiki powiatowe, dwóch reprezentacje miast w siedzibie komisji, dwóch zaś członków mianuje Dyrektor właściwej Izby skarbowej na wniosek przewodniczącego komisji.

§ 6.

W okręgach wyłącznie miejskich z 6 członków komisji, 4 członków wybierają Rady miejskie, dwóch zaś mianuje jak wyżej Dyrektor właściwej Izby skarbowej; przyczem wybory i mianowania należy przeprowadzić o ile można w ten sposób, by w skład komisji każdego okręgu wchodzili płatnicy procentowego podatku od zysku z tegoż okręgu.

§ 7.

Komisje okręgowe do spraw podatku przemysłowego tworzą się przy każdej Izbie skarbowej na okręg tej Izby.

Komisje te są instancjami apelacyjnemi do wszelkich spraw zasadniczego i dodatkowego podatku przemysłowego.

§ 8.

Wymienione w poprzednim paragrafie komisje składają się z przewodniczącego, którym jest Dyrektor właściwej Izby skarbowej lub jego zastępca z trzech urzędników tejże Izby, mianowanych przez Ministra Skarbu na wniosek Dyrektora Izby skarbowej i z czterech członków, powołanych z grona płatników podatku; po jednym z tych członków wybierają Rady wojewódzkie i miejskie w siedzibie komisji, dwóch zaś mianuje Minister Skarbu na wniosek Dyrektora Izby skarbowej; przyczem jeden z członków powołanych z grona płatników podatku, powinien być zastępcą lub członkiem zarządu przedsiębiorstwa, obowiązanego do składania sprawozdań publicznych.

§ 9.

Dla każdego z członków miejscowych i okręgowych należy powołać w sposób oznaczony w poprzednich paragrafach po jednym zastępcy.

§ 10.

Na członków komisji mogą być powołane jedynie osoby, korzystające z pełni praw cywilnych, a liczące nie mniej, niż 25 lat wieku. Przy wyborach i mianowaniu członków komisji należy uważać, by reprezentowane były, o ile można, handel, przemysł, osobiste zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe.

§ 11.

Celem utworzenia komisji mają Dyrektorowie Izb skarbowych, względnie naczelnicy Urzędów skarbowych, wezwać pisemnie wymienione w poprzednich paragrafach instytucje do przeprowadzenia w oznaczonym terminie wyborów członków komisji okręgowych, względnie miejscowych i ich zastępców.

Po nadesłaniu list wybranych członków komisji i ich zastępców, należy uskutecznić w przepisanym trybie nominację reszty członków i ich zastępców.

O ile Sejmiki powiatowe, Rady miejskie, względnie wojewódzkie nie przeprowadzą w wyznaczonym terminie wyborów lub wybiorą mniejszą od przepisanej ilości członków komisji i ich zastępców, wówczas władze skarbowe powołają same brakujących członków i ich zastępców, w myśl przepisów, zawartych w poprzednich paragrafach, a w szczególności Minister Skarbu zamianuje brakujących członków i ich zastępców do komisji okręgowych, na wniosek przewodniczących tych komisji — Dyrektor zaś właściwej Izby skarbowej do komisji miejscowych na wnioski przewodniczących komisji miejscowych.

§ 12.

Przewodniczący zwołuje komisję, kieruje jej czynnościami, wykonywa jej uchwały i jest odpowiedzialny za należyte zastosowanie obowiązujących przepisów.

W razie czasowej przeszkody w pełnieniu przez przewodniczącego obowiązków, przewodnictwo obej-

muje jego zastępca, który jednocześnie wchodzi w prawa i obowiązki przewodniczącego.

§ 13.

O każdem posiedzeniu komisji przewodniczący zawiadamia pisemnie wszystkich członków komisji.

W miejsce członków, nie mogących przybyć na posiedzenie, należy zaprosić ich zastępców.

Zastępcy zaproszeni, wstępują w prawa i obowiązki członków komisji.

§ 14.

Od członków komisji, nie będących urzędnikami państwowymi, przewodniczący odbiera na wstępie ich urzędowania przyrzeczenie, że przy rozprawach komisji będą postępować według najlepszej wiedzy i sumienia i, że zachowają w ścisłej tajemnicy wszystkie przedstawiane w komisji wiadomości, dotyczące stosunków majątkowych, obrotów i zysków płatników.

Przy tej sposobności należy zwrócić uwagę członków komisji na postanowienia karne za niedotrzymanie tajemnicy, zawarte w art. 546 kodeksu karnego, obowiązującego na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

§ 15.

Do ważności uchwał komisji, potrzeba oprócz przewodniczącego obecności przynajmniej połowy członków.

Jeżeli na pierwsze posiedzenie nie stawi się zdolna do powzięcia uchwały ilość członków, wówczas wyznacza się drugie posiedzenie z zastrzeżeniem, że na tem drugiem posiedzeniu zapadną prawomocnie uchwały bez względu na ilość obecnych.

Gdyby na drugie posiedzenie komisji miejscowej nie przybyło przynajmniej dwóch członków, względnie ich zastępców, wówczas przewodniczący powołuje takąż ilość z grona płatników procentowego podatku od zysku.

§ 16.

Rozpoznawanie spraw komsji okręgowej ma odbywać się jawnie, w myśl postanowień art. 543 ros. ustawy, oraz art. 14 część druga ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.

Przewodniczący komisji okręgowej zawczasu przesyła płatnikowi, za potwierdzeniem odbioru, pisemne zawiadomienie o dniu rozpoznawania jego sprawy.

Płatnik lub jego zastępca prawny może być obecnym w czasie referowania jego sprawy, oraz ma prawo do składania pisemnych lub ustnych wyjaśnień.

Nieobecność płatnika lub jego zastępcy nie wstrzymuje rozpoznawania sprawy tylko w takim wypadku, gdy otrzymane pokwitowanie z odbioru świadczy, że zawiadomienie zostało doręczone w terminie wystarczającym na stawienie się płatnika w miejscu urzędowania komisji.

Jeżeli w dniu posiedzenia komisji nie otrzymano pokwitowania z odbioru i o ile sam płatnik lub jego zastępca nie stawi się na posiedzenie komisji, sprawa winna być zdjęta z porządku dziennego posiedzenia.

Jeżeli z otrzymanego w następstwie pokwitowania wyjaśni się, że zawiadomienie o posiedzeniu komisji zostało doręczone płatnikowi we właściwym czasie, to odwołanie takiego płatnika należy rozpatrzeć na najbliższem posiedzeniu komisji, nie zawiadamiając go ponownie o dniu tego posiedzenia. O ile zaś wyjaśni się, że płatnik nie otrzymał zawiadomienia o posiedzeniu we właściwym czasie, wyznacza się nowe posiedzenie komisji, o którem płatnik winien być powtórnie powiadomiony w trybie przepisanym.

§ 17.

Do przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (sprawozdawczych) zalicza się: a) przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, należące do towarzystw akcyjnych i udziałowych, do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i innych tego rodzaju spółek, a w tej liczbie i do towarzystw spółdzielczych; b) akcyjne banki handlowe i ziemskie, lombardy; c) towarzystwa kredytowe miejskie i ziemskie, oraz towarzystwa wzajemnego kredytu i d) samorządowe banki, lombardy, towarzystwa i kasy pożyczkowo-oszczędnościowe, oraz wszystkie inne instytucje kredytowe, które na zasadzie ich statutów lub zastępujących je przepisów obowiązane są ogłaszać sprawozdania o swoich operacjach, lub też przedstawiać sprawozdania do zatwierdzenia walnemu zgromadzeniu, albo innemu organowi, powołanemu w myśl statutu do tego zatwierdzenia.

§ 18.

Nowo utworzone przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych, opłacają po raz pierwszy podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku, po przedstawieniu sprawozdania za pierwszy ubiegły rok operacyjny.

§ 19.

Przedsiębiorstwa nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych, które na podstawie art. 521 ust. ros. przeszły do kategorji przedsiębiorstw, opłacających podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku, podług art. 460 do 482 lub odwrotnie, pociąga się w tym roku, w którym zaszła zmiana, nadal jeszcze do opłaty: pierwsze — procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych; drugie — podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku podług przepisów dla przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

O ile w pierwszym wypadku rok operacyjny nie schodzi się z rokiem kalendarzowym, lub o ile nie nastąpiło zatwierdzenie sprawozdania przed rozpoczęciem wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (art. 24 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.), należy wymierzyć ten podatek na podstawie art. 16—34 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., z tem zastrzeżeniem, że podatek ten będzie zaliczony na poczet podatków od kapitału i procentowego od zysku (art. 460 do 482 ust. ros.), które będą wymierzone po złożeniu sprawozdania.

§ 20.

Banki prywatne, które w myśl rozporządzenia b. Jenerał - Gubernatorstwa Warszawskiego o poborze podatku od handlu i przemysłu podlegały na obszarze b. okupacji niemieckiej, b. Król. Kongresowego, dodatkowemu podatkowi przemysłowemu dla

przedsiębiorstw sprawozdawczych, podlegają poczawszy od roku 1920 procentowemu podatkowi od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, w myśl postanowień art. 15 ustawy z 6 lipca 1920 r.

Uiszczone przez te przedsiębiorstwa kwoty podatków od kapitału i procentowego od zysku należy zaliczyć na poczet należnego procentowego podatku od zysku za rok 1920, w myśl art. 17 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.

§ 21.

Procentowy podatek od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych, wolnych zajęć zawodowych z reguły wymierza komisja miejscowa do spraw podatku przemysłowego tego okręgu, w którym zostało wykupione świadectwo przemysłowe, na wykonywanie przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych, względnie przy samodzielnych wolnych zajęciach zawodowych, komisja miejscowa tego okręgu, w którym osoba wykonywująca to zajęcie ma stałe miejsce zamieszkania.

Przedsiębiorstwom, które przeszły z okręgu jednego Urzędu skarbowego do drugiego Urzędu (art. 438 ros. ust.), wymierza się procentowy podatek od zysku przez komisję miejscową tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo zostało przeniesione, jednak tylko w takim razie, gdy przeniesienie przedsiębiorstwa stwierdził Urząd skarbowy przed 1 kwietnia.

Przedsiębiorstwom żeglugowym wymierza się procentowy podatek od zysku przez komisję miejscową tego okręgu, gdzie się znajduje główny kantor tych przedsiębiorstw, a w braku tegoż przez komisję tych okręgów, w których zostały wykupione świadectwa przemysłowe dla należących do przedsiębiorstwa statków.

§ 22.

Handel jarmarczny samodzielnie nie opłaca procentowego podatku od zysku lecz obroty jarmarczne biorą się w rachubę przy obliczeniu obrotów i zysków tych stałych przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych, których właściciele prowadzą handel na jarmarkach.

§ 23.

Z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 21 i 22 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., za podstawę do wymiaru procentowego podatku od zysku dla wszystkich przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych służy ich zysk za rok, poprzedzający rok podatkowy, względnie dla samodzielnych wolnych zajęć zawodowych zarobek.

§ 24.

Zysk ten, względnie zarobek oblicza się dla każdego przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego przez stosowanie procentu średniej zyskowności do obrotu, ustalonego w myśl art. 495 ros. ust., dla każdego zaś samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego do zarobku brutto, który uważa się za obrót roczny.

§ 25.

Podstawą do wymiaru podatku dla noworozpoczętych przedsiębiorstw lub zajęć za pierwszy rok podatkowy jest zysk, względnie zarobek osiągnięty za tenże rok.

O ile przedsiębiorstwo lub zajęcie, podlegające podatkowi, trwało mniej, niż 12 miesięcy, to zysk, względnie zarobek osiągnięty w tym krótszym czasie, oblicza się w stosunku do całego roku, przypadającą zaś od tej sumy kwotę podatku pobiera się w wysokości odpowiadającej ilości pełnych miesięcy, w ciągu których wykonywano przedsiębiorstwo lub zajęcie.

Wymiar podatku na następny rok podatkowy dla wyżej wymienionych przedsiębiorstw i zajęć uskutecznia się na zasadach ogólnych, według zysku, względnie zarobku z roku ubiegłego.

§ 26.

Celem uskutecznienia wymiaru procentowego podatku od zysku osoby, wymienione w art. 492 ros. ust., oraz osoby, wykonywujące samodzielne wolne zajęcia zawodowe powinny złożyć deklaracje według wzoru, załączonego do instrukcji we właściwym Urzędzie skarbowym w terminie, wyznaczonym w tym-że artykule, oraz w art. 20 ustawy z 6 lipca 1920 r. Wymienione deklaracje mogą również składać wszystkie inne przedsiębiorstwa, oraz osoby, obowiązane do opłacania tego podatku.

Blankiety deklaracji wydaje się bezpłatnie w Urzędach skarbowych.

§ 27.

Deklaracje mogą być składane bezpośrednio w Urzędzie skarbowym, albo też przesłane pocztą pod adresem tego Urzędu.

Jako ostateczny termin do składania deklaracji uważa się dzień 1 kwietnia, a jeżeli ten termin przypada na dzień świąteczny, to pierwszy dzień powszedni po 1 kwietnia. Dla deklaracji przesyłanych pocztą za dzień złożenia uważa się ten dzień, w którym deklaracje otrzymano w Urzędzie pocztowym tej miejscowości, w której znajduje się właściwy Urząd skarbowy.

Płatnicy nie tracą prawa podawania swoich deklaracji i po ustanowionym terminie, jednak wniesione po terminie deklaracje mogą być przez komisję miejscową rozpatrywane, tylko w takim wypadku, o ile wymiar podatku jeszcze nie został uskuteczniony.

§ 28.

Składający deklaracje powinni odpowiedzieć na wszystkie, zawarte w formularzach pytania, wolno im również dołączać do deklaracji specjalne objaśnienia, co do obrotu lub osiągniętego zysku, względnie zarobku oraz inne wiadomości, zdaniem ich potrzebne do określenia obrotu i zysku, względnie zarobku.

§ 29.

Płatnicy, którzy chcą opłacać podatek procentowy podług rzeczywiście osiągniętego zysku powinni równocześnie ze złożeniem deklaracji w odnośnych jej rubrykach, wykazać ten zysk i oświadczyć, iż życzą sobie dla stwierdzenia jego wysokości przedstawić przewodniczącemu komisji miejscowej księgi handlowe w oryginale lub poświadczone rejentalnie wyciągi z tych ksiąg.

§ 30.

Izbom skarbowym przysługuje na uzasadnioną prośbę płatników, po poprzedniem zabezpieczeniu, prawo rozkładania na raty i odroczenia terminu spłaty zaległych podatków i grzywien na termin sześciomiesięczny, bez ograniczenia wysokości należności, zaś na termin do jednego roku, o ile zaległe sumy nie przewyższają w poszczególnym wypadku 20.000 mk.

Odroczenie i rozłożenie na raty wyższych zaległości lub na czas dłuższy, może nastąpić tylko na mocy zezwolenia Ministerstwa Skarbu.

W wypadkach, w których zostanie niewątpliwie stwierdzone, że płatnik nie jest w możności uiścić przypadającej należności podatkowej z powodu poniesionych bezpośrednich strat wojennych, lub spowodowanych wojną szkód elementarnych, lub też ściągnięcie należności podatkowej z innych uzasadnionych przyczyn, mogłyby narazić na szwank egzystencję gospodarczą płatnika, mogą być przyznane ulgi w postaci częściowego lub zupełnego umorzenia przypadającej należności podatkowej, zależnie od stwierdzonego stopnia zniszczenia lub stanu ekonomicznego płatnika.

Jeżeli niemożność uiszczenia należności podatkowej jest tylko przemijająca, mogą być przyznane jedynie ulgi wspomniane w części pierwszej i drugiej tego paragrafu.

Do przyznania wymienionych wyżej ulg z tytułu szkód wojennych i spowodowanych wojną klęsk elementarnych, upoważnia się Izby skarbowe bez ograniczenia terminu i wysokości należności podatkowej. W innych wypadkach należy się trzymać przepisów kompetencyjnych, zawartych w części pierwszej tego paragrafu, tudzież w instrukcji.

§ 31.

Wobec obowiązywania ustawy z 6 lipca 1920 r., od początku roku podatkowego 1920 wszystkie osoby, które wykupiły już na ten rok świadectwa przemysłowe na prowadzenie handlu, przemysłu lub osobistych zajęć przemysłowych, z wyjątkiem wymienionych w art. 7 powołanej wyżej ustawy, mają dopłacić w terminie publicznem obwieszczeniem wyznaczonym przez władze skarbowe podwyżkę zasadniczego podatku przemysłowego wynikłą, wskutek podniesienia stawek podatkowych, wyszczególnionych w art. 5 powołanej wyżej ustawy.

Jeżeli płatnik wykupił na rok 1920 świadectwo przemysłowe całoroczne, a przed dniem ogłoszenia ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. Dz. Ust. Nr. 66, poz. 437, t. j. przed dniem 2 sierpnia 1920 r. zaniechał przedsiębiorstwa, nie należy żądać uiszczenia przypadającej dopłaty za świadectwo przemysłowe, wykupione za ten rok podatkowy. W przeciwnym razie należy pobrać przypadającą dodatkową dopłatę, chociażby płatnik nie prowadził już w chwili ściągania tej dopłaty dotyczącego przedsiębiorstwa.

§ 32.

Wszystkie przedsiębiorstwa, które na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów były ustawowo wolne od opłacania podatku przemysłowego, a obecnie nie weszły do spisu przedsiębiorstw uwolnionych na zasadzie art. 9 ustawy z 6 lipca 1920 r., mają wykupić na rok 1920 świadectwo przemysłowe na zasadzie przepisów powołanej wyżej ustawy w terminie wyznaczonym przez władze skarbowe w publicznem obwieszczeniu.

§ 33.

O ile w terminie oznaczonym przez władzę skarbową nie będą wpłacone podwyżki zasadniczego podatku przemysłowego, wymienione w § 31 niniejszego rozporządzenia lub nie zostaną wykupione świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw nowowstępujących w obowiązek podatkowy (§ 32) mają władze skarbowe przystąpić niezwłocznie do egzekucji należnych kwot w trybie przepisanym dla ściągnięcia podatków bezpośrednich i pobrać jednocześnie odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

§ 34.

Celem wymiaru procentowego podatku od zysku za rok 1920, dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, terminy do składania deklaracji (art. 492 ust. ros.) do rozesłania nakazów płatniczych (art. 24, ustawy z 6 lipca 1920 r.) do wnoszenia reklamacji (art. 26), do uiszczenia procentowego podatku od zysku (art. 29), zmienia się na zasadzie art. 30 ustawy z 6 lipca 1920 r. w sposób następujący:

1) termin do składania deklaracji wyznaczą Izby skarbowe za pomocą publicznego obwieszczenia;

2) przewodniczący każdej komisji miejscowej ma ogłosić w sposób, podany w art. 25 powołanej ustawy, dzień rozesłania nakazów płatniczych w okręgu swej komisji, wyznaczając analogicznie do postanowień art. 26 i 31 termin miesięczny do wnoszenia reklamacji i do wpłaty wymierzonych kwot procentowego podatku od zysku.

Powyższe terminy należy również uwidocznić w nakazach płatniczych.

§ 35.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na rok podatkowy 1920, a o ile chodzi o zasadniczy podatek przemysłowy, również na rok podatkowy 1921.

Warszawa, dnia 10 grudnia 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Weinfeld.*

(Dz. Ustaw Nr. 1 z dn. 5.I 1921 r., poz. 1).

50.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych celem wykonania końcowego ustępu art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 66 poz. 437) w przedmiocie ujednostajnienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym.

§ 1.

Pod względem poboru zasadniczego podatku przemysłowego od ekspedytorów, nie utrzymujących oddzielnych kantorów i pomocników handlowych, lecz trudniących się osobiście na własny rachunek opłacaniem ceł za towary w Urzędach celnych, po-

łożonych przy głównych lub bocznych linjach kolejowych, uważa się za główne linje kolejowe następujące linje:

1) Warszawa — Łódź,
2) Warszawa — Częstochowa (Herby),
3) Warszawa — Sosnowiec,
4) Warszawa — Mława,
5) Białystok — Grajewo.

Wszystkie inne linje kolejowe uważa się za boczne.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 10 grudnia 1920 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Weinfeld.*

Minister Kolei Żelaznych:
w z. (—) *J. Eberhardt.*

51.

OBWIESZCZENIE

z dnia 9 grudnia 1920 roku

w sprawie sprostowania ustawy z dn. 6 lipca 1920 r. w przedmiocie ujednostajnienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowem (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 66 poz. 437).

W art. 19 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. w przedmiocie ujednostajnienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym*) (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 66 poz. 437) w wierszu 3-im od dołu (str. 1154) zamiast wyrazów: „art. 491 — 510" zamieścić należy wyrazy: „art. 491—501".

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Skarbu:
Steczkowski

(Dz. Ust. Nr. 117 z d. 23/XII 1920 r. poz. 778).

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 31 z d. 31/VIII 1920 r., poz. 456.

52.

INSTRUKCJA

Ministra Skarbu z dnia 10 grudnia 1920, celem wykonania ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. Dz. Ust. Rz. P., Nr. 66, poz. 437, w przedmiocie ujednostajnienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym.

§ 1.

Od roku podatkowego 1920 ma zastosowanie tylko ustawa rosyjska o państwowym podatku przemysłowym z roku 1898, wraz z nowelami, wydanemi do tejże ustawy, wymienionemi w art. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., o ile przepisy te nie zostały zmienione lub uchylone ustawą z dnia 6 lipca 1920 r.

Przepisy, zawarte w rosyjskich instrukcjach do państwowego podatku przemysłowego mają zastosowanie w następującem brzmieniu:

DZIAŁ I.

Postanowienia ogólne.

(Art. 366 do 373 ust. ros.).

§ 2.

Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, wymienione w art. 366 ust. ros., tudzież osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone w art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., do kateg. II i III, jak również wymienieni w ustępie 2 art. 10 tejże ustawy, ajenci, zaliczeni do kateg. IV osobistych zajęć przemysłowych, opłacają podatek przemysłowy zasadniczy i dodatkowy.

Samodzielne wolne zajęcia zawodowe, wyliczone w ustępie 2 w art. 10 ustawy z 6 lipca 1920 r., nie opłacają zasadniczego podatku przemysłowego, lecz tylko podlegają dodatkowemu podatkowi przemysłowemu, w postaci procentowego podatku od zysku.

Wydawcy pism perjodycznych opłacają zasadniczy i dodatkowy podatek przemysłowy, o ile wydawnictwo nie podpada pod wyjątkowe postanowienie art. 2 noweli z dnia 9 stycznia 1915 r., to zn., o ile wydawca nie jest równocześnie wyłącznym autorem pisma perjodycznego, w którym to wypadku podlega, w myśl ustępu 2 art. 10 ustawy z 6 lipca 1920 r., tylko dodatkowemu podatkowi przemysłowemu.

§ 3.

Przy zastosowaniu art. 9 ustawy z 6 lipca 1920 r., należy w sprawie przedsiębiorstw uwolnionych od opłacania podatku przemysłowego, przestrzegać następujących przepisów:

§ 4.

Do zakładów naukowych, podlegających uwolnieniu od podatku przemysłowego (ustęp 3 art. 9), zalicza się również wszelkie szkoły, pensjonaty, mieszkania dla uczniów i inne zakłady, utrzymywane w celach wychowawczych i naukowych; warsztaty zaś szkolne, utrzymywane przez osoby prywatne, nie jako zakłady naukowe lub szkoły, lecz w celach handlowych, podlegają podatkowi przemysłowemu, na zasadach ogólnych, jak zakłady rzemieślnicze — podług ilości robotników, do których zaliczają się zarówno majstrowie, jak i uczniowie (art. 421 ros. ustawy).

Od podatku przemysłowego uwolnione są wszelkiego rodzaju wystawy, dozwolone podług ustanowionych przepisów, chociażby na tych wystawach dopuszczoną była sprzedaż wystawionych przedmiotów; urządzane zaś przez osoby prywatne na terytorjum wystawy zakłady handlowe i przemysłowe podlegają podatkowi przemysłowemu, na ogólnych zasadach.

§ 5.

Z ulgi, zawartej w ustępie 6 art. 9 ustawy, korzystają jedynie właściciele i dzierżawcy majątków

i gruntów, albo właściciele lasów, lecz w żadnym razie nie przedsiębiorcy, skupujący produkty rolnicze i produkty surowe gospodarstwa wiejskiego, ani też przemysłowcy leśni, zajmujący się cięciem na wyrąb cudzych lasów, ani handlujący bydłem oraz inne osoby, zajmujące się w celu zarobku skupem i odsprzedażą przedmiotów gospodarstwa wiejskiego lub leśnego, chociażby nie utrzymywały w tym celu oddzielnych składów, zagonów na bydło i t. p. zakładów handlowych lub przemysłowych.

§ 6.

Wszelkie antrepryzy i dostawy, o ile w każdym poszczególnym wypadku nie przekraczają sumy 1000 marek (art. 9 ustęp 11 ustawy) uwolnione są od opłacania podatku przemysłowego. Od nabywania osobnych świadectw przemysłowych uwolnione są te antrepryzy i dostawy, które wykonywują osoby, wymienione w art. 415 ros. ustawy.

§ 7.

Za pokoje umeblowane, wymienione w ustępie 13 art. 9 ustawy uważa się nietylko takie zakłady, które charakterem swoim zbliżone są do hotelów, zajazdów, oberży, domów zajezdnych lub innych podobnych zakładów, utrzymywanych jako przedsiębiorstwa, lecz również wszelkie pokoje umeblowane, odpłatnie odnajmowane sublokatorom w celach zarobkowych.

Odnajmowanie pokojów ze stołowaniem i sprzedażą trunków podlega w każdym razie podatkowi przemysłowemu na zasadach ogólnych.

§ 8.

Pomieszczenie składowe, przeznaczone do czasowego przechowywania towarów i materjałów zakupionych dla własnych zakładów handlowych i przemysłowych, aż do wysłania tych towarów i materjałów do wspomnianych zakładów, wolne są od podatku przemysłowego, o ile w tych pomieszczeniach nie odbywa się sprzedaż czasowo przechowywanych towarów.

Wolne są również od podatku przemysłowego pomieszczenia składowe, utrzymywane przez przedsiębiorstwa przemysłowe (ustęp 14 art. 9 ustawy) wyłącznie w celu czasowego przechowywania maszyn zapasowych, narzędzi, surowców, paliwa, wyrobów własnych, lub też w celu wydawania zapasów żywności i niezbędnej odzieży swoim robotnikom za ustanowioną w należyty sposób opłatą.

§ 9.

Sprzedaż hurtowa towarów własnego wyrobu jest wolna od podatku przemysłowego:

a) na wszystkich giełdach,

b) z własnego zakładu przemysłowego, albo ze znajdującego się przy nim lub w obrębie tej miejscowości, gdzie zakład jest urządzony, jednego kantoru, lub jednego zakładu handlowego (ustęp 15 art. 9 ustawy); kantory zaś i inne zakłady handlowe, urządzone przez przedsiębiorstwa w innych miejscowościach, chociażby w celu sprzedaży swoich własnych wyrobów podlegają opodatkowaniu, zgodnie z art. 419 ust. ros., na zasadach ogólnych, podług rodzaju prowadzonego handlu.

§ 10.

Od podatku przemysłowego uwolnione są warsztaty, utrzymywane przez koleje żelazne, wyłącznie dla potrzeb przebudowy i eksploatacji tych kolei, tudzież pomieszczenia składowe, utrzymywane przez przedsiębiorstwa kolejowe, żeglugowe i przez wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przewozowe, wreszcie należące do osób prywatnych składy, utrzymywane przy wyżej wymienionych przedsiębiorstwach w celu czasowego w nich przechowywania przewożonych ładunków. Wszystkie inne utrzymywane przez powyższe przedsiębiorstwa lub przy tych przedsiębiorstwach przez osoby prywatne zakłady handlowe i przemysłowe, jak naprzykład bufety na stacjach, elewatory, prowadzenie handlu zbożem itp., podlegają podatkowi przemysłowemu na zasadach ogólnych.

Składy, utrzymywane przez osoby prywatne w celu czasowego przechowywania przeznaczonych do wysyłania ładunków (ustęp 18 art. 9 ustawy), wolne są od podatku przemysłowego jedynie w takim razie, jeżeli są urządzone przy przedsiębiorstwach kolei żelaznych, żeglugi i innych przedsiębiorstwach przewozowych, a nie oddzielnie od nich.

§ 11.

Przy zaliczeniu przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych do pewnej kategorji celem oznaczenia wysokości zasadniczego podatku przemysłowego, ma zastosowanie klasyfikacja przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, zawarta w dziale II i III dodatku do art. 368 ros. ustawy, z uwzględnieniem noweli do tej ustawy z dnia 4 października 1914 r. (Nr. 308 Zbioru Praw i Rozporządzeń z roku 1914) oraz noweli z dnia 9 stycznia 1915 r. (Nr. 19 Zbioru praw i rozporządzeń z roku 1915) i art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., przyczem uwzględnić należy postanowienia art. 4 tejże ustawy co do sposobu przeliczania oznaczonej w tej klasyfikacji waluty rublowej, miar i wag oraz art. 3 tejże ustawy co do podziału miejscowości na klasy.

Przepis art. 448 ust. ros., tudzież dodatku do tego artykułu należy stosować wyjątkowo w tych wypadkach, gdy na podstawie znamion zewnętrznych wysokość zasadniczego podatku przemysłowego nie może być prawidłowo określona. O ileby przy zastosowaniu powyższego przepisu kwota podatku wskutek podwyższenia stawek podatkowych ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. była w stosunku do ustalonego zysku nadmiernie wysoką, ma Urząd skarbowy na żądanie płatnika przed ściągnięciem przypadającej należności przedstawić sprawę Izbie skarbowej do decyzji. Izba skarbowa może w uzasadnionych wypadkach zaliczyć przedsiębiorstwa handlowe I do III i przemysłowe I do VII do bezpośrednio niższej kategorji.

W analogiczny sposób należy postąpić w wypadkach przeciążenia podatkowego antrepryz i dostaw wskutek zastosowania postanowienia art. 4 ust. 1 d) noweli z 9 stycznia 1915 r.

§ 12.

Przedsiębiorstwa, które dotychczas nie były zaliczone, względnie na zasadzie art. 371 i 372 ros. ustawy były wolne od opłacania podatku przemysłowego, a obecnie nie weszły do spisu przedsiębiorstw

uwolnionych od podatku na zasadzie art. 9 ustawy z 6 lipca 1920 r. zalicza się w sposób następujący:

1) zakłady hygjeniczne i lecznicze oraz zdroje naturalnych wód mineralnych zalicza się do przedsiębiorstw handlowych II kategorji,

3) instytucje kredytowe z wyjątkiem wymienionych niżej w ustępie 3 z kapitałem zakładowym do 100,000 Mk. zalicza się do przedsiębiorstw handlowych III kategorji (nowela z 9 stycznia 1915 r. Nr. 19 Zb. pr. i rozp. z roku 1915),

3) przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia współdzielcze (spożywcze, kredytowe i t. p.) oraz kasy pożyczkowo-oszczędnościowe zalicza się:

a) z kapitałem zakładowym ponad 400,000 Mk. do kategorji I,

b) z kapitałem zakładowym ponad 100,000 do 400,000 Mk. do kategorji II,

c) z kapitałem zakładowym ponad 20,000 do 100,000 Mk. do kategorji III,

d) z kapitałem zakładowym do 20,000 Mk. do kategorji IV przedsiębiorstw handlowych;

4) utrzymywanie pokojów umeblowanych bez stołowania i bez sprzedaży trunków, jeżeli ilość odnajmowanych pokojów wynosi ponad 2 do 6 zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorji,

5) domy noclegowe zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorji,

6) prywatne bibljoteki i czytelnie prowadzone w celach zysku zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorji, a jeżeli obrót roczny przekracza 150,000 Mk. do przedsiębiorstw handlowych III kategorji,

7) prowadzone przez osoby prywatne zakłady naukowe wszelkiego rodzaju zalicza się do III kategorji przedsiębiorstw handlowych,

8) prowadzone przez osoby prywatne przedsiębiorstwa teatralne zalicza się do przedsiębiortsw handlowych I, II lub III kategorji stosownie do znamion zawartych w ustępach a), b), c) art. 1 noweli z dnia 9 stycznia 1915 r. (Zb. Praw i rozp. z roku 1915),

9) przedsiębiorstwa państwowych kolei żelaznych zalicza się do I kategorji przedsiębiorstw przemysłowych,

10) przedsiębiorstwa wykonywania zdjęć fotograficznych dla kinematografów zalicza się do przedsiębiorstw przemysłowych III kategorji,

11) do kategorji VIII przedsiębiorstw przemysłowych zalicza się również te przedsiębiorstwa wymienione w ustępie 1 tej kategorji wedle ros. ustawy, które zatrudniają chociażby jednego najemnego robotnika,

12) ruchome przedsiębiorstwa kinematograficzne opłacają świadectwa przemysłowe w cenie 500 mk.,

13) prowadzone zawodowo ogrodnictwo i sadownictwo zalicza się do tej kategorji przedsiębiorstw przemysłowych, jaka odpowiada ilości zatrudnionych w przedsiębiorstwie robotników, dzierżawę sadów należy traktować jako skup zawodowy w celu odsprzedaży, przyczem czynsz dzierżawny stanowi cenę skupu owoców,

14) utrzymywane w celach handlowych magle i maszyny do czesania wełny jako z charakteru prowadzenia najwięcej zbliżone są do przedsiębiorstw wymienionych w klasyf. II kategorji IV ustęp 9, zalicza się do IV kategorji przedsiębiorstw handlowych, przyczem w myśl art. 409 ros. ust. świadectwo przemysłowe należy wykupić nie na każdą maszynę z osobna, lecz tylko na zakład, w którym się te maszyny znajdują,

15) biura porad prawnych i pisania podań zalicza się do przedsiębiorstw wymienionych w klasyfikacji II kategorji II ustęp 8.

§ 13.

O ile przedsiębiorstwa, wchodzące obecnie w obowiązek podatkowy wskutek ograniczenia uwolnień, lub też nowopowstałe przedsiębiorstwa nie mogą być zaliczone do pewnej kategorji przedsiębiorstw na podstawie znamion zawartych w ustawach wymienionych w § 11 niniejszej instrukcji oraz na podstawie postanowień tejże instrukcji, mają Urzędy skarbowe podatków i opłat skarbowych każdy taki wypadek przedstawić szczegółowo za pośrednictwem Izby skarbowej Ministerstwu Skarbu do decyzji.

§ 14.

Zawarte w art. 8 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. uchylenie poboru wszelkich dodatków państwowych do zasadniczego podatku przemysłowego odnosi się w szczególności do poboru państwowego dodatku kwaterunkowego i na utrzymanie sądów gminnych (art. 551 i 553 ros. ust.) następnie dodatku państwowego drogowego, zawartego w dziale III zatwierdzonej opinji Rady Państwa do ustawy z 8 czerwca 1898, tudzież do dodatków w postaci podwyżek zasadniczego podatku przemysłowego zawartych w noweli z dnia 4 października 1914 roku (Nr. 308 Zb. praw i rozp. z r. 1914).

DZIAŁ II.

Urzędy i Komisje do spraw podatku przemysłowego

(Art. 374 — 408 ros. ust.).

§ 15.

Z ustanowionych w dziale II ros. ustawy „o urzędach do spraw państwowego podatku przemysłowego” specjalnych urzędów, komisji i organów do spraw państwowego podatku przemysłowego, działają obecnie na odstawie ustawy o organizacji władz i urzędów skarbowych z dnia 31 lipca 1919 r. (Dz. ust. Nr. 65) oraz art. 14 ustawy z dnia 6 lipca 1920 władze i organa wymienione w paragrafach 17 do 33 niniejszej instrukcji, a to wedle określonych w tychże paragrafach norm.

§ 16.

Ogólny zarząd sprawami, dotyczącemi państwowego podatku przemysłowego rozstrzyganie zażaleń na decyzje komisji okręgowych (art. 33 część 2 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.) oraz piecza nad ścisłem i jednolitem wykonywaniem przepisów wreszcie rozstrzyganie kwestji spornych co do stosowania tych przepisów, należy do Ministerstwa Skarbu.

§ 17.

Do obowiązków i kompetencji Izb skarbowych należy ogólne zawiadywanie na obszarze Izby sprawami państwowego podatku przemysłowego, a w szczególności:

1) czuwanie nad ścisłem wykonaniem wszystkich ustaw i rozporządzeń, dotyczących tego podatku;
2) stały ogólny nadzór nad prawidłowem obłożeniem płatników podatkiem przemysłowym i nad terminowym wpływem tego podatku do kas skarbowych;
3) nadzór nad celowem zaopatrzeniem podwładnych kas skarbowych w dostateczną ilość blankietów świadectw przemysłowych i bezpłatnych biletów przemysłowych;
4) określanie terminu ukończenia sprawdzania przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz osobistych zajęć przemysłowych;
5) zarządzanie wydawania duplikatów zagubionych świadectw przemysłowych;
6) czuwanie nad prawidłowem tworzeniem komisji miejscowych do spraw podatku przemysłowego, oraz inicjatywa w tworzeniu komisji okręgowych, przygotowywanie spraw na ich posiedzenia, prowadzenie biurowości komisji i wykonywanie ich decyzji;
7) wzywanie przedsiębiorstw sprawozdawczych, za pośrednictwem właściwych Urzędów skarbowych, do składania bilansów i rocznych sprawozdań, sprawdzanie tychże, jak również obliczeń podatku od kapitału i od czystego zysku dokonanych przez te przedsiębiorstwa, wreszcie nakładanie na nie grzywien za przekroczenia przepisów o dodatkowym podatku przemysłowym.

§ 18.

Do Urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych należy:

1) czuwanie nad terminowem i prawidłowem wykupywaniem świadectw przemysłowych;
2) prowadzenie szczegółowego rejestru przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, oraz osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych;
3) zaznaczanie na świadectwach przemysłowych zaszłych w przedsiębiorstwach zmian;
4) sprawdzanie na miejscu przez Naczelnika Urzędu skarbowego, względnie przez delegowanych przezeń urzędników, przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz osobistych zajęć przemysłowych;
5) sporządzanie protokółów i stwierdzanie przekroczeń przeciwko przepisom ustawy, tudzież sekwestrowanie towarów w wypadku, przewidzianym w art. 454 ustawy rosyjskiej;
6) wymierzanie za przekroczenia przepisów o zasadniczym podatku przemysłowym grzywien, przewidzianych w przepisach ustawy, sporządzanie odpowiednich karnych decyzji pisemnych i doręczanie odpisów tych decyzji płatnikom;
7) przyjmowanie skarg na decyzje Urzędu i przesyłanie ich wraz z protokółami i zaskarżonemi decyzjami, tudzież z niezbędnemi objaśnieniami za pośrednictwem Izby Skarbowej, okręgowej Komisji do spraw podatku przemysłowego,
8) inicjatywa w tworzeniu miejscowych komisji do spraw podatku przemysłowego;
9) z polecenia Izby Skarbowej wzywanie przedsiębiorstw sprawozdawczych do składania bilansów i rocznych sprawozdań, przesyłanie ich Izbie skarbowej, doręczanie przedsiębiorstwom sprawozdawczym nakazów płatniczych, a miejscowym kasom skarbowym rejestrów poborowych, otrzymanych od Izby skarbowej, przyjmowanie odwołań od tychże przedsiębiorstw i przesyłanie ich Izbie skarbowej.

§ 19.

Do wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, tudzież od zysków i zarobków, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, powołane są komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego (art. 14 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.).

Komisje te tworzą się przy każdym Urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych dla całego okręgu oznaczonego urzędu.

Komisje składają się z przewodniczącego, którym jest Naczelnik Urzędu podatków i opłat skarbowych lub jego zastępca i z 6 członków powołanych z grona płatników procentowego podatku od zysku.

Dwóch członków wybierają Sejmiki powiatowe, dwóch reprezentacje miast w siedzibie komisji, dwóch zaś członków mianuje Dyrektor właściwej Izby skarbowej na wniosek przewodniczącego komisji.

§ 20.

W okręgach wyłącznie miejskich, z 6-ciu członków Komisji czterech członków wybierają Rady miejskie, dwóch zaś mianuje, jak wyżej Dyrektor właściwej Izby skarbowej; przyczem wybory i mianowania należy przeprowadzić, o ile można w ten sposób, by w skład komisji każdego okręgu wchodzili płatnicy procentowego podatku od zysku z tegoż okręgu.

§ 21.

Komisje okręgowe do spraw podatku przemysłowego tworzą się przy każdej Izbie skarbowej na okrąg tej Izby.

Komisje te są instancjami apelacyjnemi do wszelkich spraw zasadniczego i dodatkowego podatku przemysłowego.

§ 22.

Wymienione w poprzednim paragrafie komisje składają się z przewodniczącego, którym jest Dyrektor właściwej Izby skarbowej lub jego zastępca, z trzech urzędników tejże Izby, mianowanych przez Ministra Skarbu na wniosek Dyrektora Izby skarbowej i z czterech członków, powołanych z grona płatników podatku; po jednym z tych członków wybierają Rady wojewódzkie i miejskie w siedzibie komisji, dwóch zaś mianuje Minister Skarbu na wniosek Dyrektora Izby skarbowej; przyczem jeden z członków powołanych z grona płatników podatku powinien być zastępcą lub członkiem zarządu przedsię-

biorstwa obowiązanego do składania sprawozdań publicznych.

§ 23.

Dla każdego z członków komisji miejscowych i okręgowych należy powołać w sposób oznaczony w poprzednich paragrafach po jednym zastępcy.

§ 24.

Na członków komisji mogą być powołane jedynie osoby, korzystające z pełni praw cywilnych, a liczące nie mniej, niż 25 lat wieku.

Przy wyborach i mianowaniu członków komisji należy uważać, by reprezentowane były, o ile można, handel, przemysł, osobiste zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe.

§ 25.

Celem utworzenia komisji mają Dyrektorowie Izb skarbowych, względnie Naczelnicy Urzędów skarbowych wezwać pisemnie wymienione w poprzednich paragrafach instytucje do przeprowadzenia w oznaczonym terminie wyborów członków komisji okręgowej, względnie miejscowych i ich zastępców

Po nadesłaniu list wybranych członków komisji i ich zastępców należy uskutecznić w przepisanym trybie nominację reszty członków i ich zastępców.

O ile Sejmiki powiatowe, Rady miejskie, względnie wojewódzkie, nie przeprowadzą w wyznaczonym terminie wyborów lub wybiorą mniejszą od przepisanej ilość członków komisji i ich zastępców, wówczas władze skarbowe powołają same brakujących członków i ich zastępców w myśl przepisów zawartych w poprzednich paragrafach, a w szczególności Minister Skarbu zamianuje brakujących członków i ich zastępców do komisji okręgowych na wniosek przewodniczących tych komisji — Dyrektor zaś właściwej Izby skarbowej do komisji miejscowych na wnioski przewodniczących komisji miejscowych.

§ 26.

Przewodniczący zwołuje komisję, kieruje jej czynnościami, wykonywa jej uchwały i jest odpowiedzialny za należyte zastosowanie obowiązujących przepisów.

W razie czasowej przeszkody w pełnieniu przez przewodniczącego obowiązków, przewodnictwo obejmuje jego zastępca, który jednocześnie wchodzi w prawa i obowiązki przewodniczącego.

§ 27.

O każdem posiedzeniu komisji przewodniczący zawiadamia pisemnie wszystkich członków komisji.

W miejsce członków nie mogących przybyć na posiedzenie, należy zaprosić ich zastępców.

Zastępcy zaproszeni wstępują w prawa i obowiązki członków Komisji.

§ 28.

Od członków komisji nie będących urzędnikami państwowymi, przewodniczący odbiera na wstępie ich urzędowania przyrzeczenie, że przy rozprawach komisji będą postępować według najlepszej wiedzy i sumienia i że zachowują w ścisłej tajemnicy wszystkie przedstawiane w komisji wiadomości, dotyczące stosunków majątkowych, obrotów i zysków płatników.

Przy tej sposobności należy zwrócić uwagę członków komisji na postanowienia karne za niedotrzymanie tajemnicy, zawarte w art. 546 kodeksu karnego obowiązującego na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

§ 29.

Do ważności uchwał komisji potrzeba, oprócz przewodniczącego obecności przynajmniej połowy członków.

Jeżeli na pierwsze posiedzenie nie stawi się zdolna do powzięcia uchwały ilość członków, wówczas wyznacza się drugie posiedzenie z zastrzeżeniem, że na tem drugiem posiedzeniu zapadną prawomocnie uchwały bez względu na ilość obecnych.

Gdyby na drugie posiedzenie komisji miejscowej nie przybyło przynajmniej dwóch członków, względnie ich zastępców, wówczas przewodniczący powołuje takąż ilość z grona płatników procentowego podatku od zysku.

§ 30.

Uchwały w komisjach zapadają bezwzględną większością głosów obecnych członków.

Przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

Jeżeli przy głosowaniu nad wysokością pewnej cyfry nie można osiągnąć bezwzględnej większości głosów, to należy głosy za cyfrą najniekorzystniejszą dla podatnika doliczać tak długo do głosów za cyfrą najbliższą dla podatnika korzystniejszą, aż się okaże większość.

§ 31.

Z każdego posiedzenia komisji powinien być sporządzony protokół, który podpisują przewodniczący lub jego zastępca i przynajmniej dwóch z obecnych na posiedzeniu członków komisji lub ich zastępców.

§ 32.

Przewodniczący oraz członkowie komisji lub ich zastępcy nie mogą brać udziału w posiedzeniach podczas obrad nad opodatkowaniem przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, oraz osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych wykonywanych: a) osobiście przez nich samych, b) przez ich małżonki i krewnych, albo powinowatych w linji wstępnej lub zstępnej i do trzeciego stopnia linji bocznej, c) przez osoby znajdujące się w ich opiece, d) przez towarzystwa, spółki i osoby prywatne, o ile biorą udział w administracji ich interesami lub o ile są ich pełnomocnikami sami członkowie komisji osobiście, albo ktokolwiek z wymienionych wyżej krewnych lub powinowatych.

Przewodniczący w podobnym wypadku oddaje przewodnictwo swemu zastępcy.

W razie stosowania przepisów niniejszego paragrafu okoliczność tę należy uwidocznić w protokóle posiedzenia.

§ 33.

Rozpoznawanie spraw w komisji okręgowej ma odbywać się jawnie w myśl postanowień art. 543 ustawy ros. oraz art. 14 część druga ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.

Przewodniczący komisji okręgowej zawczasu przesyła płatnikowi, za pokwitowaniem odbioru pisemne zawiadomienie o dniu rozpoznawania jego sprawy.

Płatnik lub jego zastępca prawny może być obecnym w czasie referowania jego sprawy oraz ma prawo do składania pisemnych lub ustnych wyjaśnień.

Nieobecność płatnika lub jego zastępcy nie wstrzymuje rozpoznawania sprawy tylko w takim wypadku, gdy otrzymane pokwitowanie z odbioru świadczy, że zawiadomienie zostało doręczone w terminie wystarczającym na stawienie się płatnika w miejscu urzędowania komisji.

Jeżeli w dniu posiedzenia komisji nie otrzymano pokwitowania z odbioru i o ile sam płatnik lub jego zastępca nie stawi się na posiedzenie komisji, sprawa winna być zdjęta z porządku dziennego posiedzenia.

Jeżeli z otrzymanego w następstwie pokwitowania wyjaśni, że zawiadomienie o posiedzeniu komisji zostało doręczone płatnikowi we właściwym czasie, to odwołanie takiego płatnika należy rozpatrzeć na najbliższem posiedzeniu komisji nie zawiadamiając go ponownie o dniu tego posiedzenia. O ile zaś się wyjaśni, że płatnik nie otrzymał zawiadomienia o posiedzeniu we właściwym czasie, wyznacza się nowe posiedzenie komisji, o którem płatnik winien być powtórnie powiadomiony w trybie przepisanym.

DZIAŁ III.

Zasadniczy podatek przemysłowy.

(art. 368 z dodatkiem do tego artykułu i art. 409 do 459 ros. ust.).

§ 34.

Zasadniczy podatek przemysłowy opłaca się przez wykupienie należytego świadectwa przemysłowego na każdy poszczególny zakład handlowy lub przemysłowy, pomieszczenie składowe, na każdy statek oraz na każdy poszczególny przemysł lub poszczególne osobiste zajęcie przemysłowe, podlegające temu podatkowi (art. 409 ust. ros.).

§ 35.

Świadectwo przemysłowe daje prawo osobie lub kilku osobom posiadającym jeden i ten sam zakład lub przedsiębiorstwo (współwłaścicielom), jak również towarzystwu, spółce handlowej lub przemysłowej, albo instytucji, na których imię wykupione zostało świadectwo, utrzymywać ten tylko zakład handlowy lub przemysłowy, pomieszczenie składowe, statek, oraz prowadzić to tylko przedsiębiorstwo lub zajęcie przemysłowe, jakie wskazane są w świadectwie (art. 430 ust. ros.).

§ 36.

Jeżeli w jednym i tym samym zakładzie handlowym lub przemysłowym, albo przez jedną i tę samą osobę prowadzi się kilka oddzielnych przedsiębiorstw, dla których ustanowione są różne znamiona i normy zasadniczego podatku przemysłowego, to na każde z tych przedsiębiorstw powinno być wykupione oddzielne świadectwo przemysłowe, chociażby zakład należał do jednej i tej samej osoby i był utrzymywany w jednem i tem samem pomieszczeniu (art. 422 ust. ros.).

§ 37.

Świadectwo przemysłowe wyższej kategorji daje prawo do prowadzenia przedsiębiorstwa tego samego rodzaju niższej kategorji (art. 429 ust. ros.).

Opodatkowanie przedsiębiorstw handlowych.

(Art. 409, 411, 419 i 420 klasyf. II, kategorja I do IV, ustępy 1).

§ 38.

Za handel hurtowy, podlegający opodatkowaniu podług I kategorji przedsiębiorstw handlowych uważa się sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów przeważnie partjami, głównie kupcom i przemysłowcom, tak na giełdach, jak i z zakładów handlowych, statków i innych pomieszczeń, bez względu na to, gdzie się te pomieszczenia znajdują.

§ 39.

Za sprzedaż detaliczną, podlegającą opodatkowaniu podług II kategorji przedsiębiorstw handlowych uważa się sprzedaż towarów w mniejszych ilościach, a nie partjami, tak drobnym kupcom, jak i spożywcom. Handel ten nie może się odbywać na giełdach i wogóle znacznemi partjami.

§ 40.

Za handel drobny, podlegający opodatkowaniu podług III kategorji przedsiębiorstw handlowych uważa się drobną sprzedaż tylko spożywcom, a nie kupcom towarów z wyjątkiem wymienionych w dodatku do ustępu 1, kategorji III, klasyfikacji II, do art. 368 ust. ros. Oprócz tego, zakłady handlowe III kategorji nie mogą mieć więcej, jak jeden pokój, przy którym wolno utrzymywać najwyżej dwa pomieszczenia składowe (jedno — bezpłatne, drugie płatne).

W zakładach III kategorji nie można zatrudniać więcej, niż jednego dorosłego (w wieku ponad lat 17), najętego subjekta.

§ 41.

W zakładach handlowych IV kategorji dozwoloną jest jedynie sprzedaż drobna, wyłącznie towarów, wymienionych w spisie dołączonym do art. 371 ust. ros.

Spis ten ma zastosowanie do kategorji IV przedsiębiorstw handlowych, oraz do prowadzonego w miastach handlu obnośnego, który wobec ograniczenia uwolnień ustawą z dnia 6 lipca 1920 r., podlega obecnie zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, podług kategorji Vb.

Zakład IV kategorji może się składać tylko z niewielkich wymiarów stałego pomieszczenia, nie mającego wyglądu i przeznaczenia pokoju.

Przedsiębiorstwom handlowym IV kategorji, w myśl art. 426 ros. ust. wolno zatrudniać po jednym najemnym subjekcie; przedsiębiorstwom tejże kategorji, wymienionym w art. 424 ustawy ros., dozwala się utrzymywanie jednego pomieszczenia składowego.

§ 42.

Zakłady handlowe niższych kategorji, które przekroczyły chociażby jeden z ustawowych warunków, ograniczających tę kategorję, powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe wyższej kategorji, odpowiednio do znamion tych zakładów.

§ 43.

Zakłady handlu hurtowego, urządzone przez przedsiębiorstwa przemysłowe poza obrębem miejscowości, gdzie te przedsiębiorstwa się znajdują, jak również zakłady handlowe handlu detalicznego lub drobnego tychże przedsiębiorstw, bez względu na to, gdzie się te zakłady znajdują, powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych, na zasadach ogólnych, podług rodzaju prowadzonego handlu, chociażby handel w tych zakładach prowadzony był wyłącznie wyrobami własnej fabrykacji.

§ 44.

Jeżeli towarzystwa akcyjne, spółki udziałowe i inne przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych nie mają wcale innych zakładów handlowych lub przemysłowych, oprócz kantorów zarządów, to dla kantorów tych powinny być wykupione świadectwa przemysłowe podług odpowiedniej kategorji przedsiębiorstw handlowych.

Opodatkowanie skupu towarów w celu odsprzedaży, lub wywozu zagranicę.

(Klasyf. II, Kateg. I d IV, ustępy 2).

§ 45.

Skup towarów bez utrzymywania w tym celu kantorów, zakładów handlowych i pomieszczeń składowych, podlega zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, tylko w tym razie, jeżeli się odbywa dla zarobku w celu odsprzedaży wewnątrz Państwa, lub też w celu wywozu zagranicę; przyczem przemysł ten opodatkowuje się według miejsca skupu, a gdyby się to okazało niemożliwem — według miejsca zamieszkania skupującego.

Utrzymywanie pomieszczeń składowych dozwolone jest przy skupie przedmiotów, wymienionych w art. 426 ros. ust.

§ 46.

Skup towarów, na podstawie świadectw przemysłowych I do IV kategorji przedsiębiorstw handlowych, może się odbywać wszędzie, byleby wartość skupionych w ciągu roku przedmiotów nie przewyższała sumy odpowiedniej do wykupionego świadectwa przemysłowego.

Przedsiębiorstwom, prowadzącym na podstawie świadectw II kateg., skup przedmiotów, wymienionych w ustępie 2 b) klasyf. II, kateg. II, wolno sprzedawać je również i na giełdach.

§ 47.

Jeżeli działalność skupującego rozciąga się na miejscowości, zaliczone celem obliczenia zasadniczego podatku przemysłowego do różnych klas, to świadectwo przemysłowe na skup towarów podług II, III i IV kateg., powinno być wykupione podług tej miejscowości, która zaliczona jest do najwyższej klasy, w myśl art. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.

§ 48.

Na podstawie świadectw przemysłowych I i II kategorji dozwolony jest skup towarów, tak w celu odsprzedaży wewnątrz państwa, jak również i dla wywozu zagranicę; na podstawie zaś świadectw III kategorji skupem towarów w celu ich wywozu zagranicę, mogą się zajmować tylko mieszkańcy pograniczni.

Za mieszkańców pogranicznych uważa się osoby, mające stałe zamieszkanie w 30 kilometrowym pasie pogranicznym, ciągnącym się wzdłuż polskiej granicy z obcemi państwami.

Na podstawie świadectw IV kategorji, skup towarów w celu wywozu zagranicę nie jest dozwolony.

Opodatkowanie instytucji kredytowych.

(Klasyf. II, kategorja I do IV, ustępy 3 i Kategorja I, ustęp 4 z „uwagą", oraz § 12, ustęp 2 niniejszej instrukcji).

§ 49.

Instytucje kredytowe opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług sumy ich kapitału zakładowego, udziałowego, składkowego lub zastępujących je kapitałów, jak np. w towarzystwach wzajemnego kredytu — podług ich kapitału obrotowego (art. 463 i 465 ustawy ros.). W instytucjach kredytowych, nie mających podobnych kapitałów, lecz wypuszczających listy zastawne lub obligacje, za kapitał zakładowy przyjmuje się dziesiątą część listów zastawnych lub obligacji, wypuszczonych w obieg przez te instytucje (art. 464 ros. ustawy).

§ 50.

Oddziały, kantory, agentury i kantory komisowe instytucji kredytowych podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu podług tej kategorji przedsiębiorstw handlowych, podług której wykupione zostało świadectwo przemysłowe dla ich zakładów centralnych.

§ 51.

Zawodowe zajmowanie się interesami bankierskiemi i wogóle operacjami z kapitałami pieniężnemi, tak na giełdzie, jak w innych miejscach, chociażby bez utrzymywania w tym celu zakładów bankierskich, uważa się za przemysł bankierski, który podlega zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, podług 1 kategorji przedsiębiorstw handlowych.

Opodatkowanie przedsiębiorstw ubezpieczeniowych i stowarzyszeń współdzielczych.

(Klasyf. II, kateg. I do III, ustępy 5 i § 12 ustęp 3 niniejszej instrukcji).

§ 52.

Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia współdzielcze opodatkowuje się podług sumy ich kapitału zakładowego lub też innego podobnego kapitału, zastępującego kapitał zakładowy.

Oddziały, główne agentury i kantory przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, wykupujących świa-

dectwa przemysłowe I kategorji, opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług II kategorji przedsiębiorstw handlowych, jeżeli mają charakter zarządów okręgowych, które zawiadują w określonych rejonach operacjami ajentów przedsiębiorstw ubezpieczeniowych.

W innych zaś wypadkach ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych mają wykupić odpowiednie świadectwa na osobiste zajęcia przemysłowe, podług IV kategorji (art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.).

Oddziały i filje stowarzyszeń współdzielczych opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług tej kategorji przedsiębiorstw handlowych, podług której wykupione zostały świadectwa przemysłowe dla ich zakładów głównych.

Opodatkowanie przedsiębiorstw komisowych i transportowych.

(Klasyf. II, kateg. I, ustęp 6, kateg. II, ustępy 6, 7, 8).

§ 53.

Zasadniczy podatek przemysłowy opłacają zarówno domy komisowe i transportowe, oraz ich główne kantory, jak i wszelkiego rodzaju zakłady i przedsiębiorstwa komisowe i transportowe.

Domy komisowe i transportowe oraz ich główne kantory podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu podług I kategorji przedsiębiorstw handlowych, a oddziały i agentury tych domów i kantorów — podług II kategorji.

Wszystkie inne samodzielne kantory i zakłady przedsiębiorstw komisowych i transportowych opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług II kategorji przedsiębiorstw handlowych, a to: komisowe — jak zakłady do pośrednictwa handlowego, transportowe — jak przedsiębiorstwa przewozowe, według klasyfikacji II, kategorji II, ustępy 7 i 8.

Opodatkowanie elewatorów.

(Klasyf. II, kateg. I, ustęp 8 i kateg. II, ustęp 9).

§ 54.

Elewatory podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu odpowiednio do ich objętości, podług I lub II kategorji przedsiębiorstw handlowych.

Opodatkowanie przemysłu restauracyjnego.

(Klasyf. II, kateg. I, ustęp 9, kateg. II, ustęp 10, kateg. III, ustęp 7, kateg. IV, ustęp 5).

§ 55.

Przy obciążeniu zasadniczym podatkiem przemysłowym zakładów restauracyjnych, stosuje się to ze znamion, wskazanych w klasyfikacji II, które wymaga wykupienia świadectwa przemysłowego wyższej kategorji.

§ 56.

Przy określeniu komornego lub wartości czynszowej pomieszczeń, zajętych przez zakłady przemysłu restauracyjnego, nie bierze się w rachubę wartości mieszkania, zajętego przez właściciela zakładu i jego rodzinę.

Jeżeli wartość czynszowa pomieszczenia, zajętego przez zakład restauracyjny, nie jest wiadoma, oblicza się tę wartość podług istniejących miejscowych cen najmu odpowiedniego pomieszczenia.

§ 57.

Bufety na wszystkich pierwszorzędnych, czyli głównych stacjach kolei żelaznych powinny być zaopatrzone w świadectwa przemysłowe, na przedsiębiorstwa handlowe II kategorji; bufety zaś na wszystkich innych stacjach kolei żelaznych wolno utrzymywać na podstawie świadectw przemysłowych III kategorji (klas. II, kateg. III, ustęp 7).

§ 58.

Zakłady restauracyjne, które prowadzą również wyszynk trunków na kieliszki, mogą być utrzymywane tylko na podstawie świadectwa przemysłowego I lub II kategorji przedsiębiorstw handlowych, stosownie do znamion ustanowionych dla zakładów restauracyjnych.

§ 59.

Oberże, zajazdy, karczmy oraz pokoje umeblowane i domy zajezdne, wynajmowane ze stołowaniem, jeżeli jeden właściciel wynajmuje więcej, niż dwa pokoje, zalicza się do zakładów przemysłu restauracyjnego, a jeżeli się znajdują w miastach, podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu narówni z zakładami restauracyjnemi; oberże zaś i zajazdy poza obrębem miast bez sprzedaży napojów wyskokowych, tytoniu i wyrobów tabacznych, oraz domy noclegowe, opodatkowuje się wyłącznie podług IV kategorji przedsiębiorstw handlowych (klas. II kateg. IV, ustęp 5 i § 12 ustępy 4 i 5 niniejszej instrukcji).

Opodatkowanie zakładów do sprzedaży lemoniady i innych napojów chłodzących.

(klas. II, kateg. IV, ustęp 7).

§ 60.

Wszystkie tego rodzaju zakłady podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu podług IV kategorji przedsiębiorstw handlowych bez względu na to, czy sprzedaż napojów odbywa się na zewnątrz, czy też napoje spożywa się na miejscu.

Opodatkowanie sprzedaży wyrobów tytuniowych i trunków.

(Klas. II, kateg. I ustęp 10, kateg. II, ustępy 12 i 13 i kateg. III, ustępy 11 i 12).

§ 61.

Ze względu na obecny ustrój monopolu tytuniowego hurtowa sprzedaż zagranicznych wyrobów tytuniowych pozamonopolowych zalicza się do I kategorji przedsiębiorstw handlowych. Sprzedaż wyłącznie wyrobów tytuniowych przydzielonych przez Zarząd monopolowy zalicza się do II, względnie III kategorji przedsiębiorstw handlowych stosownie do tego, czy sprzedaż jest hurtowa i detaliczna, czy też tylko drobna.

Nie wymaga się wykupienia osobnego świadectwa prezmysłowego III kategorji na drobną sprze-

daż wyrobów tytuniowych (klas. II, kateg. III, ustęp 11), jeżeli ta sprzedaż odbywa się w tem samem pomieszczeniu, w którem prowadzi się handel innemi towarami na podstawie wykupionego świadectwa przemysłowego przynajmniej III kategorji przedsiębiorstw handlowych.

§ 62.

Składy hurtowe spirytusu podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu podług II-ej kategorji przedsiębiorstw handlowych niezależnie od tego, czy odbywa się w nich hurtowa sprzedaż do zakładów sprzedaży detalicznej napojów wyskokowych, czy też osobom prywatnym. Handel win połączony ze sprzedażą wszelkiego rodzaju innych napojów wyskokowych, jak również zakłady do wyrobu i sprzedaży wina rodzynkowego, wolno jest utrzymywać na podstawie świadectw przemysłowych przynajmniej II-ej kategorji przedsiębiorstw handlowych.

Zakłady detalicznej sprzedaży wyłącznie spirytusu i wódki w zamkniętych naczyniach, jak również hurtowe składy piwa, miodu lub krajowych win, opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług III kategorji przedsiębiorstw handlowych.

Opodatkowanie antrepryz i dostaw.

(Art. 415 i 433 ros. ust. i art. 4 ustęp 1 d) noweli z 9 stycznia 1915 r.).

§ 63.

Antreprvzy i dostawy podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu niezależnie od tego w jakiej formie i w jaki sposób zawarta została umowa; przyczem każda taka umowa (jeżeli zawiera się ją na sumę większą od 1000 mk.) uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo, na które powinno być wykupione oddzielne świadectwo przemysłowe odpowiednio do sumy zobowiązania oprócz wypadków, wskazanych w art. 415 ros. ust.

§ 64.

Jeżeli antrepryza lub dostawa trwa lat kilka i w umowie nie będzie oznaczona suma, przypadająca antreprenerowi odzielnie za każdy rok, jak również jeżeli suma antrepryzy w umowie wcale nie jest wskazaną, lecz może być określona dopiero po ukończeniu samej operacji, to antreprenerowi, na mocy świadectwa instytucji, z którą zawarł umowę, wydaje się zamiast świadectwa przemysłowego, bezpłatny bilet przemysłowy; przypadający zaś za taką antrepryzę zasadniczy podatek przemysłowy płaci się po upływie każdego roku odpowiednio do sumy tej części zobowiązania, która w ciągu roku została wykonana (art. 433 ros. ustawy).

§ 65.

Obliczenie wskazanej wyżej sumy podatku, jak również potrącenie jej z należnej antreprenerowi kwoty odpowiednio do ceny świadectwa przemysłowego, jakie należałoby wykupić na tę antrepryzę lub dostawę i wpłacenie potrąconej sumy do kasy skarbowej, jest obowiązkiem instytucji rządowych, samorządowych i publicznych, z któremi zawarte zostały umowy, wykonywane na podstawie bezpłatnych biletów przemysłowych.

O uskutecznionej wpłacie, jak również o wysokości sumy tej części zobowiązania, która została wykonana, wzmiankowane instytucje mają niezwłocznie zawiadomić właściwy Urząd skarbowy.

§ 66.

Dzierżawa różnego rodzaju opłat np. dzierżawa od Skarbu Państwa i Związków samorządnych należnego im prawa pobierania specjalnych opłat: mostowej i drogowej, za użytkowanie przystani, placów, wag targowych, miejsc do pojenia bydła i t. p. traktuje się pod względem opłaty zasadniczego podatku przemysłowego, jak wyżej wymienione dostawy i antrepryzy.

Opodatkowanie przedsiębiorstw przemysłowych.

(Art. 412, 413, 420, 421, 422, 428 klas. III).

§ 67.

Do przedsiębiorstw przemysłowych opłacających zasadniczy podatek przemysłowy podług ilości robotników, pomiędzy innemi należą: drukarnie, zakłady litograficzne, fotograficzne, pralnie i tym podobne zakłady przemysłowe i rzemieślnicze, oraz zatrudniające robotników przedsiębiorstwa rybne i zakłady przewozowe z wyjątkiem wymienionych w klasyf. II, kateg. I, ustęp 6 i kateg. II, ustępy 6 i 7.

§ 68.

Przy opodatkowaniu fabryk i zakładów fabrycznych podług ilości robotników, ilość ta z wyjątkiem robotników czasowych, wskazanych w art. 421 ros. ust. powinna być określona podług imiennych list robotników, które się prowadzi w fabrykach, zakładach i przedsiębiorstwach górniczych; przyczem za podstawę do opodatkowania przyjmuje się ilość wszystkich robotników, zajętych tak przy głównej fabrykacji i wszystkich warsztatach pomocniczych, jak również i pracujących poza obrębem zakładu lub też w domu dla tegoż zakładu niezależnie od tego, czy ci robotnicy pracują stale, czy tylko przez pewną część roku.

§ 69.

Dla kantorów rozdawczych, zajmujących się rozdawaniem materjałów do obrabiania osobom trudniącym się przemysłem domowym, powinno być wykupione świadectwo przemysłowe, jak dla przedsiębiorstw przemysłowych, — podług ilości robotników, zatrudnionych tak w samym kantorze, jakoteż otrzymujących z kantoru materjały surowe w celu przerobienia ich dla kantoru w domu; majstrowie zaś pracujący dla kantorów rozdawczych podlegają zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, albo podług ilości robotników — jeżeli utrzymują swoim kosztem oddzielne zakłady przemysłowe (klas. III), albo jeżeli takich zakładów nie utrzymują jako pośrednicy handlowi (§ 6 kat. IV ustawy z 6 lipca 1920 r.).

§ 70.

W przedsiębiorstwach przemysłowych opłacających zasadniczy podatek przemysłowy podług ilości wyprodukowanych wytworów, podlegających akcy-

zie, wytwory te oblicza się podług ksiąg skarbowych kontroli fabrycznej, a w przedsiębiorstwach przemysłowo-górniczych — podług ksiąg prowadzonych przez te przedsiębiorstwa na podstawie obowiązujących przepisów.

§ 71.

Utrzymujący przedsiębiorstwa przemysłowe obowiązani są wykupywać świadectwa przemysłowe albo podług największej ilości robotników, jaką zamierzają w ciągu roku trzymać w zakładzie, albo też w tych wypadkach, gdy świadectwa wykupuje się podług ilości wydobywanego materjału surowego, albo wyprodukowanych wytworów podług największej ilości spodziewanej w ciągu roku produkcji; w razie zaś powiększenia w ciągu roku ilości robotników albo ilości produkcji powinno być wykupione świadectwo przemysłowe wyższej kategorji z zaliczeniem uiszczonej już kwoty za poprzednie świadectwo przemysłowe zgodnie z art. 428 ros. ustawy.

W ten sam sposób należy postąpić przy niespodziewanem powiększeniu produkcji materjału surowego w ciągu roku.

§ 72.

Gdy w jednym zakładzie przemysłowym jest połaczonych kilka znajdujących się w bezpośrednim związku fabrykacji, to dla takiego zakładu powinno być wydane jedno świadectwo przemysłowe z zachowaniem przepisów, wyłuszczonych w art. 422 ros. ust.

Za bezpośrednio związane z soba fabrykacje uznaje się oddzielne stopnie obróbki jednego i tego samego materjału jak np. przędzenie bawełny, tkanie i farbowanie tkanin, albo wyrób stali i walcowanie szyn, oraz fabrykacje pomocnicze przy głównej fabrykacji, jak np. zakład gazowy przy fabryce, urządzony specjalnie do jej oświetlenia, warsztaty remontowane i t. p. Podobne zakłady winny być opodatkowane według najwyższej normy, jaka wypadnie podług ogólnej ilości robotników w zakładzie lub też podług którejkolwiek z pojedyńczych jego fabrykacji. Tak np.: jeżeli w oddziale przędzalnianym jest 200 robotników, w tkackim 800, w farbiarskim 100 i w fabryce gazowej 10, ogółem 1110 robotników, to świadectwo przemysłowe powinno być wykupione podług ogólnej liczby robotników I kategorji za 25000 mk., ponieważ dla każdej poszczególnej fabrykacji normy podatku byłyby niższe od tej sumy.

§ 73.

Za przedsiębiorstwa wodociągowe i oświetlenia gazowego, wymienione w ustępie 19 kateg. II klas. III uważa się zakłady do zaopatrywania w wodę i w gaz miast lub innych miejscowości; za zakłady zaś gazowe i wodociągowe wspomniane w ustępie 18 kateg. IV i w ustępie 17 kateg. V klas. III uważa się zakłady przemysłowe (fabryki lub warsztaty rzemieślnicze), zajmujące się układaniem rur i ustawianiem urządzeń do zaopatrzenia w wodę i gaz.

§ 74.

Funkcjonujący przy zakładzie przemysłowym lub w obrębie miejscowości, gdzie zakład taki się znajduje, jeden kantor lub jeden zakład handlowy do sprzedaży hurtowej wyrobów własnej fabrykacji (ustęp 15 artykułu 9 ustawy z 6 lipca 1920) nie podlega zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, jednak w celach rejestracji na wzmiankowane zakłady i kantory powinny być wybrane bezpłatne bilety przemysłowe. Jeżeli zaś ze wspomnianego kantoru lub zakładu handlowego odbywa się sprzedaż nie tylko swoich, lecz i cudzych wyrobów, to w tym wypadku powinno być wykupione należyte świadectwo przemysłowe, zgodnie z art. 420 ros. ust.

Opodatkowanie pomieszczeń składowych.

(Art. 410 i uwaga do tego artykułu i art. 414, 423 i 424).

§ 75.

W pomieszczeniach składowych przeznaczonych wyłącznie do przechowywania, suszenia, oczyszczania, sortowania, rozsypywania, brakowania, przeładowywnia i pakowania towarów, nie może odbywać się sprzedaż, lecz tylko wysyłanie towarów.

W razie zaś bezpośredniej sprzedaży towarów z pomieszczeń składowych, pomieszczenia te uważa się narówni z zakładami handlowemi, a zatem podlegają one opłacie zasadniczego podatku przemysłowego na zasadach ogólnych.

§ 76.

Zakładom handlowym I i II kategorji dozwala się utrzymywać niezależnie od pomieszczeń składowych wolnych od zasadniczego podatku przemysłowego (w I kategorji — trzech, a w II kategorji — dwóch) — nieograniczoną liczbę pomieszczeń składowych płatnych z obowiązkiem wykupienia na każde z nich odpowiedniego świadectwa przemysłowego.

Przy zakładach handlowych III kategorji nie mogą być utrzymywane więcej, jak dwa pomieszczenia składowe, z których jedno, wolne od zasadniczego podatku przemysłowego, może być utrzymywane za biletem przemysłowym bezpłatnym, a drugie powinno być zaopatrzone w ustanowione świadectwo przemysłowe na pomieszczenie składowe III kategorji.

Zakładom handlowym IV kategorji utrzymywanie pomieszczeń składowych jest niedozwolone: wyjątki od tych zasad zawiera art. 424 ust. ros., jednak tylko dla przedsiębiorstw w tym artykule wymienionych.

§ 77.

Jednej piwnicy lub lodowni utrzymywanej przy zakładzie handlowym do przechowywania przedmiotów, podlegających szybkiemu zepsuciu nie uważa się za oddzielne pomieszczenie składowe bez względu na kategorję tego zakładu.

§ 78.

Przy zakładzie przemysłowym może być utrzymywana bez opłacania zasadniczego podatku przemysłowego nieograniczona liczba wskazanych w ustępie 14 artykułu 9 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. pomieszczeń składowych z obowiązkiem wzięcia na każde z nich jedynie oddzielnego bezpłatnego biletu przemysłowego. W takie same bilety bezpłatne powinny być również zaopatrzone pomieszczenia składowe, utrzymywane przez przedsiębiorstwa żeglugi i wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przewo-

zowe podlegające zasadniczemu podatkowi przemysłowemu (art. 9 ustęp 18 ust. z dnia 6 lipca 1920 r.).

§ 79.

Utrzymywanie pomieszczeń składowych przez dostawców i antreprenerów podlega przy obłożeniu tych pomieszczeń zasadniczym podatkiem przemysłowym ogólnym przepisom ustanowionym dla przedsiębiorstw handlowych (art. 410 i 423 ros. ust.).

Opodatkowanie handlu na jarmarkach.

(art. 417).

§ 80.

Na każde przedsiębiorstwo handlu hurtowego lub detalicznego na jarmarkach, trwających dłużej, niż 1 dzień powinno być wykupione świadectwo przemysłowe, odpowiednio do rodzaju handlu jarmarcznego — hurtowego lub detalicznego.

Za oddzielne przedsiębiorstwa handlowe na jarmarkach uważa się magazyn, sklep, spichlerz, stragan lub inne otwarte dla kupujących pomieszczenia do sprzedaży towarów.

Pomieszczenie składowe, składające się z kilku połączonych ze sobą wewnątrz ubikacji jeżeli handel prowadzi się w niem towarami jednego i tego samego rodzaju, należącemi do jednego i tego samego właściciela uważa się za jeden zakład handlowy.

§ 81.

Pomieszczenie składowe na jarmarkach, urządzonych przez kupców i przemysłowców w celu sprzedaży w nich przywiezionych towarów, uważa się za zakłady handlowe, dla których należy wykupić świadectwa przemysłowe odpowiednio do rodzaju prowadzonego w nich handlu.

Oddziały instytucji kredytowych, otwierane na czas jarmarków, podlegają opodatkowaniu, jak przedsiębiorstwa handlu hurtowego.

Osoby, które prowadzą nadal w czasie jarmarków swój stały stały handel na podstawie ustanowionych świadectw przemysłowych w zakładach, znajdujących się na terytorjum jarmarcznem, nie są obowiązane do wykupywania dla tego handlu oddzielnych świadectw, jeżeli sprzedaż odbywa się w tych samych pomieszczeniach.

Opodatkowanie handlu obnośnego i rozwozowego.

§ 82.

Wobec uchylenia uwolnienia z ustępu 30 art. 371 ust. ros. handel obnośny w miastach towarami, wymienionemi w dodatku do tego artykułu, zaś poza obrębem miast towarami, wymienionemi w dodatku do art. 416 ust. ros. podlega opłacie zasadniczego podatku przemysłowego według kategorji V b).

Handel obnośny towarami, nie wymienionymi w powyższych dodatkach nie jest dozwolony.

Handel rozwozowy, który dozwolony jest tylko poza obrębem miast towarami, wymienionymi w dodatku do art. 416 ust. ros. podlega opłacie zasadniczego podatku przemysłowego według kategorji V a (§ 132 niniejszej instrukcji).

Opodatkowanie przedsiębiorstw żeglugi.

(Art. 5 ustęp d) ustawy z dnia 6 lipca 1920 roku).

§ 83.

Statki i żaglowce opłacają zasadniczy podatek przemysłowy oddzielnie za każdy statek w miejscu znajdowania się ich kantorów.

Opodatkowanie ekspedytorów, maklerów giełdowych i notarjuszów giełdowych.

(Art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1920 roku kateg. II i III).

§ 84.

Ekspedytorów opodatkowuje się podług II kategorji osobistych zajęć przemysłowych tylko wtedy, gdy nie utrzymuje oddzielnych kantorów ekspedytorskich i subjektów najętych, lecz zajmują się sami osobiście opłatą ceł w urzędach celnych od towarów otrzymywanych z zagranicy na imię innych osób. Jeżeli zaś ekspedytorzy w tym celu utrzymują jakiekolwiek zakłady albo zatrudniają najętych subjektów, lub też sprowadzają na swoje imię z zagranicy towary, to podlegają opodatkowaniu podług I kategorji przedsiębiorstw handlowych (klas. II, kateg. I, ust. 7).

§ 85.

Do wykupienia świadectwa przemysłowego w cenie 7500 Mk. obowiązani są ekspedytorzy, zatrudnieni przy Urzędach celnych znajdujących się przy głównych linjach kolei żelaznych, za które uważa się na obszarze obowiązywania ustawy następujące linje:

Warszawa — Łódź.
Warszawa — Częstochowa (Herby).
Warszawa — Sosnowiec.
Warszawa — Mława.
Białystok — Grajewo.

Ekspedytorzy zatrudnieni przy Urzędach celnych, znajdujących się przy bocznych linjach kolei żelaznych, za które uważa się wszystkie inne linje prócz wyżej wymienionych, opłacają zasadniczy podatek przemysłowy w kwocie 5250 Mk

Ekspedytorzy zatrudnieni przy Urzędach celnych, znajdujących się przy pozostałych linjach celnych, opłacają powyższy podatek w kwocie 4250 Mk.

§ 86.

Maklerzy giełdowi opłacają zasadniczy podatek przemysłowy podług III kategorji osobistych zajęć przemysłowych.

Opodatkowanie inspektorów, agentów i innych pośredników handlowych.

(Art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1920 kat. IV)

§ 87.

Do osób, które podlegają opłacie zasadniczego podatku przemysłowego podług IV kategorji osobistych zajęć przemysłowych pomiędzy innemi należą:

a) inspektorowie i ajenci towarzystw ubezpieczeń, przedsiębiorstw żeglugi i innych zakładów przewozowych i komisowych oraz insty-

tucji kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania oddzielnych kantorów lub filji głównego przedsiębiorstwa, wskazanych w §§ 50, 52 część druga i 53 część druga niniejszej instrukcji, chociażby przy tych osobach znajdowali się do pomocy w zajęciach architekci, kanceliści, oraz woźni i robotnicy;

b) wszelkiego rodzaju pośrednicy handlow, jak np.: ajenci, komisjonerzy i faktorzy, zajmujący się zawodowo pośrednictwem osobiście, bez utrzymywania specjalnych zakładów pośrednictwa i płatnych subjektów;

c) majstrowie nie utrzymujący oddzielnych zakładów, lecz zajmujący się w domu rozdawaniem otrzymanych od fabrykantów materjałów osobom trudniącym się przemysłem domowym, w celu przerobienia tychże na wyroby oraz przyjmowaniem tych wyrobów i oddawaniem ich fabrykantom.

§ 88.

Inspektorowie, ajenci i komisjonerzy, którzy wykupili na swoje imię świadectwa przemysłowe podług IV kategorji osobistych zajęć przemysłowych, mogą się zajmować swoim przemysłem w różnych przedsiębiorstwach bez wykupywania na zajęcie w każdem przedsiębiorstwie oddzielnego świadectwa.

Opodatkowanie subjektów podróżujących (komiwojażerów).

(Art, 426 ros. ust. kateg. VI i art. 6 ustawy z dnia 6-go lipca 1920 r.).

§ 89.

Utrzymywanie podróżujących subjektów dozwolone jest tylko przedsiębiorstwom handlowym i przemysłowym, opłacającym zasadniczy podatek przemysłowy przy przedsiębiorstwach handlowych conajmniej w kwocie 6250 Mk., a przy przedsiębiorstwach przemysłowych 2500 Mk.

Opodatkowanie przedsiębiorstw kinematograficznych.

(Art. 7 noweli z dnia 4 października 1914 Nr. 308 Zb. Praw i Rozp. z 1914 r.).

§ 90.

Przy obciążeniu zasadniczym podatkiem przemysłowym przedsiębiorstw kinematograficznych stosuje się to znamię, które wymaga wykupienia świadectwa wyższej kategorji.

P r z y k ł a d:

Przedsiębiorstwo kinematograficzne opłacające komorne 6000 Mk. rocznie, a posiadające 550 miejsc dla widzów, zaliczyć należy do I kategorji przedsiębiorstw handlowych ze względu na ilość miejsc dla widzów, jakkolwiek na podstawie wysokości komornego mogłoby być zaliczone do kategorji II.

Przeniesienie przedsiębiorstw do innych miejscowości lub odstąpienie ich innym właścicielom.

(Art. 428 i 438 ust. ros.).

§ 91.

Jeżeli przedsiębiorstwo przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego będzie przeniesione do innej miejscowości, albo do innego pomieszczenia znajdującego się w tej samej klasie miejscowości, to właściciel przedsiębiorstwa winien o tem zawiadomić w terminie miesięcznym od dnia przeniesienia tak właściwy Urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych dotychczasowego miejsca wykonywania przedsiębiorstwa, jakoteż właściwy Urząd skarbowy miejsca przeniesienia przedsiębiorstwa, przyczem pierwszy Urząd ma stwierdzić na odwrotnej stronie świadectwa przeniesienie przedsiębiorstwa, jak również okoliczność, czy przeniesione przedsiębiorstwo było w roku bieżącym pociągnięte do opłaty procentowego podatku od zysku.

Po zaznaczeniu na świadectwie przemysłowem przeniesienia przedsiębiorstwa do innego okręgu, pierwszy Urząd skarbowy przesyła niezwłocznie do właściwego Urzędu skarbowego mejsca przeniesienia zakładu, deklarację złożoną w myśl art. 435 ust. ros.

§ 92.

Wskazane wyżej doniesienie o przeniesieniu przedsiębiorstwa do innej miejscowości nie jest wymagane, jeżeli świadectwo przemysłowe zostało wykupione, zgodnie z należytą deklaracją (art. 435 ust. ros.) dla zakładu handlowego na bazarach (tygodniowych targach) o ile ten zakład przenosi się stale z jednego bazaru na drugi.

§ 93.

Jeżeli przedsiębiorstwo przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego będzie sprzedane lub w inny sposób przejdzie na innego właściciela, to o tem należy zawiadomić najpóźniej w terminie miesięcznym od dnia przejścia właściwy Urząd skarbowy, który okoliczność tę ma stwierdzić na odwrotnej stronie świadectwa przemysłowego, po otrzymaniu dokładnych wiadomości od właściwej kasy skarbowej, że wszystkie zaległości państwowego podatku przemysłowego ciążące na poprzednim właścicielu z tytułu tego przedsiębiorstwa zostały uiszczone.

§ 94.

Bez uiszczenia zaległości, wymienionych w poprzednim paragrafie, Urząd skarbowy nie może stwierdzać na świadectwie przemysłowem przejścia przedsiębiorstwa na innego właściciela; świadectwo zaś przemysłowe odstąpione nowemu właścicielowi, bez potwierdzenia Urzędu skarbowego uważa się za nieważne, a osoba utrzymująca na mocy takiego świadectwa zakład ulega takiej karze, jak za nieposiadanie właściwego świadectwa.

O szyldach na zakładach.

(Art. 439 ust. ros.).

§ 95.

Szyld, w który powinien być zaopatrzony każdy zakład handlowy lub przemysłowy i pomieszczenie składowe, może być różnej formy i z odpowiedniemi, podług miejscowych obyczajów napisami, byleby tylko wskazywał istnienie zakładu lub pomieszczenia składowego. Szyld nie jest konieczny w tych wypadkach, gdy już sam wygląd zewnętrzny zakładu świadczy należycie o istnieniu przedsiębiorstwa, np.: przy młynach i t. p.

Sposób wydawania świadectw i bezpłatnych biletów przemysłowych.

(Art. 430 do 439 ust. ros.).

§ 96.

Świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych i na osobiste zajęcia przemysłowe, tudzież bezpłatne bilety przemysłowe wydają miejscowe Kasy skarbowe podług bliższych wskazówek właściwych Urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych.

Wydawanie świadectw przemysłowych Izba skarbowa może według własnego uznania poruczyć w poszczególnych miejscowościach także kasom związków samorządowych, wydając w tym celu stosowne wskazówki.

§ 97.

Izby skarbowe mają czuwać by podwładne im Kasy skarbowe były w odpowiednim czasie zaopatrzone w dostateczną ilość blankietów świadectw przemysłowych i bezpłatnych biletów przemysłowych.

§ 98.

Świadectwa i bezpłatne bilety przemysłowe wydaje się z góry na rok i odnawia się przed 1-ym stycznia każdego roku w ciągu ostatnich dwóch miesęcy (listopada i grudnia) roku poprzedniego.

Dla nowo powstających przedsiębiorstw, albo na nowo rozpoczęte osobiste zajęcia przemysłowe można wykupywać świadectwa i bilety w ciągu całego roku, przyczem dla przedsiębiorstw i zajęć rozpoczętych przed 1-ym lipca wydaje się tylko świadectwa roczne, dla przedsiębiorstw zaś i zajęć rozpoczętych w drugim półroczu świadectwa półroczne. Świadectwa półroczne mogą być wydawane na drugie półrocze nie wcześniej jak pierwszego czerwca. Świadectwa półroczne na prowadzenie wszelkiego rodzaju robót budowlanych, ziemnych i innych, trwających nie dłużej jak pół roku, mogą być wydawane w ciągu całego roku.

Narówni z prowadzeniem robót budowlanych, ziemnych i innych należy traktować przedsiębiorstwa o charakterze sezonowym działające nie dłużej niż pół roku, jak np. ślizgawki, kioski do sprzedaży napojów chłodzących, zakłady do wypieku i sprzedaży macy. Dla tych przedsiębiorstw mogą być wydawane świadectwa półroczne i w pierwszej połowie roku.

§ 99.

Na antrepryzy i dostawy mogą być wydawane tylko roczne świadectwa przemysłowe niezależnie od czasu wykupienia świadectwa i czasu trwania w danym roku antrepryzy lub dostawy.

§ 100.

Świadectwa przemysłowe na handel jarmarczny mogą być wydawane w ciągu roku, lecz tylko w czasie trwania tych jarmarków, na które świadectwa się wykupuję, lub najprędzej na miesiąc przed terminem otwarcia jarmarku.

§ 101.

Świadectwa przemysłowe i bezpłatne bilety przemysłowe powinny być podejmowane w Kasie skarbowej tego okręgu, w którym ma być wykonywane przedsiębiorstwo, lub w którym znajduje się pomieszczenie składowe.

§ 102.

Świadectwa przemysłowe na handel rozwozowy lub obnośny należy wykupić w Kasie skarbowej tego okręgu, w którym prowadzący ten handel ma swoje miejsce zamieszkania lub stałego pobytu.

§ 103.

Subjekci podróżujący (komiwojażerowie) powinni wykupić świadectwa przemysłowe w Kasie skarbowej tego okręgu, w którym znajduje się zatrudniające ich przedsiębiorstwo, lub w którym rozpoczynają swą działalność.

§ 104.

Świadectwa przemysłowe na antrepryzy i dostawy wybiera się przy zawieraniu umów — podług miejsca ich wykonania, a w tych wypadkach, gdy wykonanie antrepryzy lub dostawy odbywa się w kilku powiatach — podług miejsca przyjęcia zobowiązania.

§ 105.

Jeżeli przedsiębiorstwo ma być prowadzone w kilku miejscowowościach, zaliczonych do różnych klas (naprzykład skup towarów, utrzymywanie bufetów na statkach, sklepy — wagony i t. p.), to świadectwo przemysłowe powinno być wykupione podług najwyższej klasy miejscowości.

§ 106.

Ważność tak rocznych, jak i półrocznych świadectw dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, oraz na osobiste zajęcia przemysłowe, jak również bezpłatnych biletów przemysłowych, kończy się 31 grudnia tego roku, na który świadectwa i bilety zostały wykupione.

Świadectwa półroczne, wykupione w ciągu roku na prowadzenie różnego rodzaju robót budowlanych, ziemnych i innych, trwających nie dłużej jak pół roku, oraz dla przedsiębiorstw o charakterze sezonowym są ważne tylko na przeciąg sześciu miesięcy od daty ich wydania. (Część druga § 98 niniejszej instrukcji).

§ 107.

Świadectwa przemysłowe i bezpłatne bilety przemysłowe wydaje się tak na imię pojedyńczych osób i współwłaścicieli przedsiębiorstw jak również na mię osób prawnych np. wszelkiego rodzaju towarzystw, spółek i instytucji handlowych, do których zalicza się również zarządy konkursowe, komisje likwidacyjne, administracje, oraz nstytucje państwowe, samorządowe i publiczne.

§ 108.

Na świadectwach i bezpłatnych biletach przemysłowych, wydawanych dla przedsiębiorstw należących do domów handlowych oznacza się tylko firmę bez wymienienia członków należących do spółki.

§ 109.

Osoby, pragnące otrzymać świadectwa i bezpłatne bilety przemysłowe, obowiązane są dokładnie wypełnić deklaracje podług załączonych do niniejszej instrukcji wzorów o każdym poszczególnym zakładzie handlowym lub przemysłowym albo pomieszczeniu składowem o każdej antrepryzie, lub dostawie, o każdem statku lub osobistem zajęciu przemysłowem, na które wybiera się dokument przemysłowy.

§ 110.

We wszystkich Urzędach skarbowych podatków i opłat skarbowych, jak również i w Kasach skarbowych powinny się zawsze znajdować w dostatecznej ilości blankiety wyż wymienionych deklaracji w celu bezpłatnego ich wydawania osobom, wybierającym dokumenty przemysłowe.

§ 111.

Osoby, wykupujące dokumenty przemysłowe powinny powyższą deklarację złożyć we właściwej Kasie skarbowej, która po obliczeniu i pobraniu łącznej sumy należności zasadniczego podatku przemysłowego i przypadających od niego dodatków, wydaje odpowiednie świadectwo przemysłowe; złożone zaś przez płatników deklaracje po uwidocznieniu na nich kategorji i ceny wydanych świadectw przemysłowych Kasa przesyła właściwemu Urzędowi skarbowemu stale po upływie każdego tygodnia.

Kasy skarbowe prowadzą według załączonego wzoru księgę świadectw i bezpłatnych biletów przemysłowych, do której wpisuje się każde wydane świadectwo i bezpłatny bilet przemysłowy.

Numer bieżący księgi i datę wydania notuje się na wydanych dokumentach przemysłowych i na odnośnych deklaracjach płatników.

Oprócz tego o otrzymanym zapasie i ilości wydanych dokumentów przemysłowych Kasy skarbowe prowadzą według załączonego wzoru pamiętnik, który winien być zamknięty z końcem każdego miesiąca celem wykazania pozostałego zapasu.

Zamówienia na wymienione wyżej dokumenty przemysłowe Kasy skarbowe uskuteczniają według załączonego wzoru przez właściwe Izby skarbowe.

§ 112.

Od wykupujących dokumenty przemysłowe, z wyjątkiem wypadków, wskazaznych niżej w paragrafach 113 do 119 niniejszej instrukcji nie żąda się przedstawienia świadectw tożsamości osoby lub istnienie towarzystw, spółek i instytucji, ani żadnych innych dokumentów na prawo otrzymywania świadectw lub bezpłatnych biletów przemysłowych.

§ 113.

Dokumenty przemysłowe mogą być wydawane tak bezpośrednio tym, na których imię zostały wystawione, jak również z polecenia tych ostatnich innym osobom po okazaniu przez nie ogólnego lub specjalnego pełnomocnictwa, albo pisemnego do tego upoważnienia na deklaracji, złożonej w myśl art. 435 ros. ust.

§ 114.

Dokumenty przemysłowe na imię towarzystw ackyjnych, oraz wszelkiego rodzaju spółek udziałowych, wydaje się albo jednemu z dyrektorów albo osobie, która będzie do tego upoważniona w sposób wskazany w poprzednim paragrafie.

Dokumenty prezmysłowe na imię spółek firmowych lub firmowo-komandytowych wydaje się kierownikowi spółki lub też osobie, której to będzie powierzone.

§ 115.

Małoletni i osoby, pozostające pod opieką, mogą otrzymywać na swoje imię dokumenty przemysłowe tylko za pośrednictwem swoich opiekunów.

§ 116.

Subjekci podróżujący (komiwojażerowie) wykupujący dla siebie świadectwa przemysłowe obowiązani są przedstawić w oryginałach lub w należycie uwierzytelnionych odpisach, świadectwa przemysłowe, dające prawo ich mocodawcom do utrzymywania subjektów podróżujących.

§ 117.

Wykupienie świadectwa przemysłowego nie daje jeszcze prawa do prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego w następujących wypadkach:

1) jeżeli świadectwo przemysłowe wykupiła osoba ograniczona w prawach (np. niewypłacalny dłużnik i t. p.);

2) jeżeli świadectwo przemysłowe wykupiono dla takiego przedsiębiorstwa lub zajęcia, którego w myśl obowiązujących przepisów wcale nie wolno wykonywać;

3) jeżeli bez posiadania specjalnego pozwolenia lub koncesji, wykupiono świadectwo przemysłowe dla takiego przedsiębiorstwa lub zajęcia, które na podstawie obowiązujących przepisów prowadzić można tylko po uzyskaniu takiego pozwolenia lub koncesji.

W razie wykupienia świadectwa przemysłowego wbrew powyższym przepisom, płatnik nie może żądać zwrotu kwot pieniężnych wpłaconych za to świadectwo.

§ 118.

Świadectwa przemysłowe na pomieszczenia składowe płatne i bezpłatne, tudzież na istniejące przy przedsiębiorstwach przemysłowych wolne od podatku kantory lub zakłady handlowe do sprzedaży hurtowej swoich wyrobów, wydaje się tylko po okazaniu w oryginale lub w uwierzytelnionych odpisach świadectw przemysłowych dla samych przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych, do których należą wyż wymienione pomieszczenia składowe, kantory lub składy handlowe.

§ 119.

Na antreprzy i dostawy, których suma zobowiązania nie może być zgóry określoną, wydaje się bilety przemysłowe bezpłatne, jednak tylko po przedstawieniu świadectwa od właściwych instytucji rządowych, samorządowych i publicznych o przyjęciu antreprzy lub dostawy na sumę nieokreśloną wogóle, lub na dany rok podatkowy.

Instytucje te we wskazanych wyżej wypadkach są obowiązane z wypłat, przypadających dostawcom lub antreprenerom, zatrzymać sumę, odpowiadającą wartości ustanowionego świadectwa przemysłowego łącznie z dodatkami samorządowemi, zakomunikować o tem właściwemu Urzędowi skarbowemu, a zatrzymaną sumę wpłacić do tej Kasy skarbowej, która wydała bezpłatny bilet przemysłowy na antreprzyzę lub dostawę.

§ 120.

Wydawanie dokumentów przemysłowych należy uskuteczniać bez względu na zaległości w innych podatkach.

§ 121.

Świadectwa przemysłowe roczne i półroczne w czasie ich ważności, mogą być wymieniane na tego samego rodzaju świadectwa przemysłowe wyższej kategorji, lub wyższej klasy miejscowości z odpowiednią dopłatą za-

sadniczego podatku przemysłowego oraz wszystkich dodatków samorządowych z zachowaniem warunków następujących:

a) świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw handlowych II, III i IV kategorji oraz na należące do nich pomieszczenia składowe mogą być wymieniane na świadectwa dla tego samego rodzaju przedsiębiorstw podług wyższej kategorji lub klasy miejscowości;

b) świadectwa dla przedsiębiorstw przemysłowych od II do VIII kategorji dozwala się wymieniać na świadectwa dla tego samego rodzaju przedsiębiorstw podług wyższej kategorji lub klasy miejscowości;

c) świadectwa na handel obnośny mogą być wymieniane na świadectwa na handel rozwozowy;

d) świadectwa jarmarczne na handel detaliczny dozwala się wymieniać na świadectwa jarmarczne na handel hurtowy;

e) świadectwa na osobiste zajęcia przemysłowe, na świadectwa do prowadzenia zajęć tego samego rodzaju lecz wyższej ceny i wyższej klasy miejscowości.

Żądanie wymiany świadectw przemysłowych należy zgłosić w tej Kasie skarbowej w której pierwotne świadectwo zostało wykupione.

§ 122.

W razie przeniesienia przedsiębiorstwa z niższej klasy miejscowości do wyższej, należy postąpić w myśl § 91 niniejszej instrukcji z tem, że ewentualna dopłata ma być uskuteczniona w Kasie skarbowej tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo się przenosi.

Kontrola świadectw przemysłowych.

(Art. 440 do 459 ros. ust.).

§ 123.

Kontrola handlu, przemysłu i osobistych zajęć przemysłowych ma na celu:

1) sprawdzenie, czy zasadniczy podatek przemysłowy został opłacony w należytej wysokości stosownie do obowiązujących przepisów;

2) zebranie wszystkich wiadomości, potrzebnych do wymiaru procentowego podatku od zysku.

§ 124.

Przeprowadzenie wyż wymienionej kontroli należy do obowiązku naczelnika Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych. W tym celu może on również delegować w razie potrzeby, swego zastępcę lub innych podwładnych mu urzędników.

§ 125.

Urzędnicy przeprowadzający kontrolę mają być zaopatrzeni przez Urząd skarbowy w odpowiednie legitymacje i korzystają z prawa do szczegółowych oględzin wszystkich zakładów handlowych i przemysłowych, pomieszczeń składowych i innych miejsc gdzie prowadzi się handel lub przemysł.

W razie niedopuszczenia urzędnika do przeprowadzenia wymienionych wyżej oględzin należy sporządzić o tem protokół i przedłożyć go Urzędowi skarbowemu, który przesyła sprawę właściwemu Sądowi celem ukarania winnych na zasadzie art. 143 kodeksu karnego, obowiązującego na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

§ 126.

Za podstawę do sprawozdania handlu, przemysłu i osobistych zajęć przemysłowych służą przedewszystkiem deklaracje samych płatników zasadniczego podatku przemysłowego, złożone w myśl art. 435 ros. ust.

W celu zaś prawidłowego obciążenia przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych państwowych podatkiem przemysłowym ustanawia się obowiązkowe dostarczenie następujących wiadomości:

A) od wszystkich miejscowych rządowych, samorządowych i publicznych instytucji i urzędów — o antrepryzach i dostawach.

Wiadomości o antrepryzach i dostawach powinny zawierać:

1) nazwisko, imię i miejsce zamieszkania antreprenera lub dostawcy;

2) przedmiot i termin antrepryzy lub dostawy;

3) sumę antrepryzy lub dostawy;

4) miejsce jej wykonania;

5) czas zawarcia kontraktu lub umowy;

6) na podstawie jakiego świadectwa przemysłowego, gdzie i kiedy wykupionego, została antrepryza lub dostawa przyjęta.

Wiadomości tych dostarczają wyżej wymienione instytucje bezzwłocznie po zawarciu umów właściwym Izbom skarbowym lub Urzędom skarbowym podatków i opłat skarbowych.

B) Od Urzędów celnych — o eksporterach i ekspedytorach przy komorach i osobach, sprowadzających towary z zagranicy.

Wiadomości o eksporterach powinny zawierać następujące szczegóły:

1) nazwisko, imię i miejsce zamieszkania wywożącego towary;

2) rodzaj i ilość wywożonych towarów;

3) wartość tych towarów.

Wiadomości o ekspedytorach powinny zawierać następujące dane:

1) nazwisko, imię i miejsce zamieszkania ekspedytora,

2) czy utrzymują kantory i subjektów, czy też zajmują się przemysłem ekspedytorskim osobiście;

3) na podstawie jakiego świadectwa przemysłowego, gdzie i kiedy wykupionego, prowadzą przedsiębiorstwo ekspedytorskie.

Oprócz tego Urzędy celne powinny również komunikować wiadomości o osobach, sprowadzających z zagranicy towary w znacznej ilości.

Wiadomości o ekspedytorach dostarczają Urzędy Celne właściwym Urzędom skarbowym za każde półrocze (1-go lutego i 1-go sierpnia) a o osobach, wysyłających i sprowadzających towary po upływie każdego miesiąca.

§ 127.

Naczelnicy Urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych, ich zastępcy i delegowani przez nich urzędnicy mają prawo, celem przeprowadzenia prawidłowej kontroli handlu i przemysłu:

a) robić wszelkie niezbędne wyciągi z aktów i ksiąg oprócz podlegających tajemnicy, w instytucjach rządowych, samorządowych i publicznych,

b) przy pomocy administracji kolei żelaznych i funkcjonarjuszów żeglugi przedsiębiorstw transportowych i ubezpieczeniowych, sporządzać wyciągi z ksiąg kolei żelaznych i wyż wymienionych przedsiębiorstw o wysyłanych, odbieranych i ubezpieczanych ładunkach.

Sporządzanie tych wyciągów ma nastąpić po porozumieniu się wyżej wymienionych urzędników z instytucjami rządowemi, publicznemi i samorządowemi, oraz

z administracją kolei żelaznych, przedsiębiorstw żeglugi, transportowych i ubezpieczeniowych.

Jeżeli funkcjonarjusze kolei żelaznych prywatnych i wymienionych w poprzednim paragrafie przedsiębiorstw odmówią urzędnikom, sprawdzającym handel i przemysł, przedstawienia ksiąg dla poczynienia z nich niezbędnych wyciągów, urzędnicy ci powinni o tem złożyć szczegółowe pisemne sprawozdanie swojej najbliższej władzy przełożonej, która skierowuje sprawę do właściwego Sądu celem skazania winnych na zasadzie art. 143 kodeksu karnego obowiązującego na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

§ 128.

Sprawdzanie handlu i przemysłu odbywa się w ciągu całego roku, lecz Izba skarbowa stosownie do obszaru okręgów i ilości przedsiębiorstw określa dla okręgu każdego podwładnego Urzędu skarbowego termin, do którego powyższa kontrola ma być ukończona.

§ 129.

Sprawdzenie powinno odbywać się w obecności właścicieli zakładów lub zastępujących właścicieli członków ich rodziny, albo w obecności osób zarządzających zakładami. W razie nieobecności wyż. wymienionych osób, należy dokonać kontroli powołując dwóch świadków.

§ 130.

Przy kontroli należy w szczególności sprawdzić:

1) czy przedsiębiorstwo jest wykonywane przez te same osoby, na których imię wydane zostały dokumenty przemysłowe;

2) czy zakład znajduje się w tem samem miejscu, które jest wskazane w świadectwie lub bezpłatnym bilecie przemysłowym;

3) czy świadectwo przemysłowe stosownie do obowiązujących przepisów zostało wykupione odpowiednio do stwierdzonych przy kontroli znamion przedsiębiorstwa;

4) czy dokumenty przemysłowe są wystawione w zakładzie na miejscu widocznem;

5) czy znajduje się odpowiedni szyld na zakładzie handlowym lub przemysłowym albo na pomieszczeniu składowem.

§ 131.

Przy sprawdzaniu zakładów handlowych trzeciej i czwartej kategorji należy zwrócić szczególną uwagę na to, czy w zakładzie nie prowadzi się handlu towarami, których sprzedaż z zakładów III i IV kategorji nie jest dozwolona i czy w przedsiębiorstwach III kategorji nie jest zatrudniony więcej niż jeden dorosły subjekt.

§ 132.

Przy sprawdzaniu handlu rozwozowego i obnośnego należy zwrócić szczególną uwagę na to:

a) czy targ prowadzi się w obrębie miast, czy też osad wiejskich;

b) jeżeli towary roznosi się w celu sprzedaży w obrębie miast, czy handel ten jest prowadzony towarami, wymienionemi w spisie dołączonym do art. 371 ustawy ros.;

c) jeżeli zaś handel obnośny lub rozwozowy prowadzi się w osadach wiejskich, czy sprzedawane są tylko towary wymienione w spisie, dołączonym do art. 416 ros. ust.

§ 133.

Przy wywozie towarów zagranicę bez wykupywania świadectw przemysłowych, należy sprawdzić:

a) czy wywożone są tylko towary, wymienione w art. 9 ustęp 12 pod a) i b) ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.;

b) czy w tym celu nie utrzymuje specjalnych kantorów lub zakładów i składów handlowych.

§ 134.

Sprawdzanie nie powinno przeszkadzać prowadzei przemysłu przekroczeniu przepisów, zagrożonem przytem właściciele przedsiębiorstw albo osoby zarządzające niemi dopuszczając kontrolujących urzędników do obejrzenia i sprawdzenia znamion, na zasadzie których wykupione zostały świadectwa przemysłowe, nie są obowiązani do wyjawiania tajemnic technicznych fabrykacji, długów przedsiębiorstwa lub też innych tajemnic handlowych.

§ 135.

O każdem wykrytem przy sprawdzaniu handlu i przemysłu przekroczeniu przepisów zagrożonem grzywnami w myśl art. 526 do 532 ros. ust., powinien być sporządzony specjalny protokół w trybie, określonym w artykułach 451 do 458 tejże ustawy.

§ 136.

W razie wykrycia w jednym i tym samym zakładzie kilku przekroczeń, protokół sporządza się jeden, lecz z takiemi szczegółami, by w zupełności sądzić było można o każdem wykroczeniu zosobna, celem wymierzenia oddzielnej kary pieniężnej za każde poszczególne przekroczenie (art. 536 ros. ust.).

Przy spisywaniu protokółu o prowadzeniu bez należytego świadectwa przemysłowego handlu z ruchomych pomieszczeń, jak również handlu rozwowego lub obnośnego, albo handlu prowadzonego przez komiwojażerów podług próbek towarów, — należy zażądać od obwinionego odpowiedniej kaucji na zabezpieczenie grzywny (art. 454 ust. ros.), zaznaczając tę okoliczność w protokóle. Kaucja powinna być złożona bezzwłocznie do właściwej kasy skarbowej jako depozyt skarbowy, a kwit łącznie z protokółem przedstawiony do właściwego Urzędu skarbowego.

W razie niezłożenia przez obwinionego kaucji w sumie odpowiadającej najwyższej normie grzywny, może być nałożony areszt na znalezione przy obwinionym towary, które po sporządzeniu ich spisu i szacunku oraz po ich opieczętowaniu (uwaga do art. 454 ros. ust.) należy oddać w przechowanie do właściwego Urzędu skarbowego.

§ 137.

Protokół ma być sporządzony z taką dokładnością, ażeby można było bez zbierania dodatkowych wiadomości sądzić tak o samem wykroczeniu jak i o okolicznościach zwiększających lub zmniejszających winę oskarżonego.

§ 138.

Jeżeli obwiniony w uzupełnieniu objaśnienia ustnego, zapisanego do protokółu przedstawi jeszcze wyjaśnienia na piśmie, to te ostatnie powinny być dołączone do protokółu.

§ 139.

W należyty sposób sporządzone, odczytane obecnym i podpisane przez nich protokóły powinny być bezzwłocznie złożone do Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych.

§ 140.

O dokonanem sprawdzeniu każdego świadectwa przemysłowego, lub bezpłatnego biletu przemysłowego, należy zrobić na nim adnotację przez zamieszczenie słów „sprawdzono dnia“ i podpisu sprawdzającego.

§ 141.

O zakończeniu w swoim okręgu kontroli wszystkich zakładów handlowych i przemysłowych, oraz osobistych zajęć przemysłowych, ma Urząd skarbowy donieść właściwej Izbie skarbowej.

O zamknięciu zakładów.

§ 142.

Zamknięcie zakładu handlowego lub przemysłowego, podlegającego opłacie zasadniczego podatku przemysłowego jest dopuszczalne tylko w takim razie, jeżeli na utrzymanie zakładu nie zostanie wcale wykupione świadectwo przemysłowe.

§ 143.

W protokółach, spisywanych w przedsiębiorstwach, utrzymywanych bez świadectw przemysłowych, należy zaznaczyć, że jeżeli należyte świadectwo przemysłowe nie będzie wykupione najpóźniej w terminie dwutygodniowym od dnia sporządzenia protokółu, to zakład na podstawie art. 456 ust. ros. będzie niezwłocznie po tym terminie zamknięty.

§ 144.

Zamknięcie przedsiębiorstwa zarządza Urząd skarbowy przez delegowanego w tym celu urzędnika.

Zamknięcie uskutecznia się przez nałożenie pieczęci urzędowych na wejścia do zakładu lub w inny sposób, jaki podług miejscowych warunków uznany będzie za najdogodniejszy dla wstrzymania w zakładzie prowadzenia handlu lub przemysłu.

Ponowne otwarcie zamkniętego przedsiębiorstwa powinno być dokonane przez ten sam Urząd skarbowy niezwłocznie po okazaniu świadectwa przemysłowego.

Tak z czynności zamknięcia, jak i ponownego otwarcia przedsiębiorstwa należy spisać krótki protokół.

DZIAŁ IV.

Dodatkowy podatek przemysłowy od przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

(art. 460 do 482 ust. ros.).

Obowiązek podatkowy.

§ 145.

Podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku opłacają: a) przedsiębiorstwa obowiązane do składania sprawozdań publicznych, wymienione w art. 460 ust. ros. i b) przedsiębiorstwa wymienione w art. 521 ust. ros., jeżeli ich właściciele wykażą wysokość swoich kapitałów zakładowych i wyrażą chęć opłacania dodatkowego podatku przemysłowego w sposób ustanowiony dla przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

§ 146.

Do przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (sprawozdawczych) zalicza się: a) przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, należące do towarzystw akcyjnych i udziałowych, do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i innych tego rodzaju spółek, a w tej liczbie i do towarzystw spółdzielczych, b) akcyjne banki handlowe i ziemskie, lombardy; c) towarzystwa kredytowe miejskie i ziemskie, oraz towarzystwa wzajemnego kredytu i d) samorządowe banki, lombardy, towarzystwa i kasy pożyczkowo-oszczędnościowe oraz wszystkie inne instytucje kredytowe, które na zasadzie ich statutów lub zastępujących je przepisów obowiązane są ogłaszać sprawozdania o swoich operacjach lub też przedstawiać sprawozdania do zatwierdzania walnemu zgromadzeniu albo innemu organowi, powołanemu w myśl statutu do tego zatwierdzenia.

§ 147.

Nowo utworzone przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych, opłacają po raz pierwszy podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku po przedstawieniu sprawozdania za pierwszy ubiegły rok operacyjny.

§ 148.

Przedsiębiorstwa nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych, które na podstawie art. 521 ust. ros. przeszły do kategorji przedsiębiorstw, opłacających podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku podług art. 460 do 482, lub odwrotnie, pociąga się w tym roku, w którym zaszła zmiana, nadal jeszcze do opłaty: pierwsze — procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, drugie — podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku podług przepisów dla przedsiębiorstw obowiązanych do składania publicznych sprawozdań.

O ile w pierwszym wypadku rok operacyjny nie schodzi się z rokiem kalendarzowym, lub o ile nie nastąpiło zatwierdzenie sprawozdania przed rozpoczęciem wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (art. 24 ustawy z 6 lipca 1920 r.), należy wymierzyć ten podatek na podstawie art. 16 — 34 ustawy z 6 lipca 1920 r., z tem zastrzeżeniem, że podatek ten będzie zaliczony na poczet podatków od kapitału i procentowego od zysku (art. 460 do 482 ust. ros.), które będą wymierzone po złożeniu sprawozdania.

§ 149.

Banki prywatne, które w myśl rozporządzenia b. General-Gubernatorstwa Warszawskiego o poborze podatku od handlu i przemysłu podlegały na obszarze b. okupacji niemieckiej, b. Kr. Kongr., dodatkowemu podatkowi przemysłowemu dla przedsiębiorstw sprawozdawczych, podlegają, począwszy od roku 1920, procentowemu podatkowi od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych w myśl postanowień art. 15 ustawy z 6 lipca 1920 r.

Uiszczone przez te przedsiębiorstwa kwoty podatków od kapitału i procentowego od zysku należy zaliczyć na poczet należnego procentowego podatku od zysku za r. 1920 w myśl art. 17 ustawy z 6 lipca 1920 r.

§ 150.

Przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych, które się znajdują w admini-

stracji przymusowej, lub też w likwidacji, prowadząc w dalszym ciągu swe operacje, opłacają podatek przemysłowy na zasadach ogólnych.

Obowiązki zarządu przedsiębiorstwa, dotyczące podatku przemysłowego przechodzą na administrację względnie komisję likwidacyjną.

Sporządzanie sprawozdań i bilansów.

§ 151.

Sprawozdania i bilanse przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, powinny być sporządzone za każdy ubiegły rok operacyjny. Rok ten liczy się od 1 stycznia do 31 grudnia włącznie, jeżeli w statucie przedsiębiorstwa nie wskazano ściśle innego czasokresu do obliczania roku operacyjnego.

§ 152.

Bilansowi zamknięcia rachunków za ubiegły rok operacyjny powinny odpowiadać w sprawozdaniu oddzielne rachunki (konta), układane z taką dokładnością i tak szczegółowo, ażeby z nich było widoczne: a) jakie mianowicie operacje i w jakim rozmiarze każdą z nich dokonywano w ciągu roku operacyjnego; b) jakie rezultaty (zysk czy stratę) otrzymano z każdej operacji i c) jakie pozycje zamknięcia każdego rachunku przeniesiono do aktywów i pasywów bilansu, który powinien ściśle wyrażać stan przedsiębiorstwa w dniu zamknięcia jego sprawozdawczego roku operacyjnego.

§ 153.

Niespłacone wierzytelności i przedsiębiorstwa (dłużników) wykazuje się w aktywach na ten dzień, w którym bilans został sporządzony podług nominalnej sumy zobowiązań; co do wątpliwych wierzytelności, w bilansie należy wskazać ich cenę prawdopodobną, a wierzytelności nieściągalne powinny być umorzone.

§ 154.

Wartość pozostających papierów procentowych wykazuje się w bilansie w aktywach podług ceny ich kupna, a jeżeli ta cena jest wyższa od ceny giełdowej, to podług ceny giełdowej tego dnia, w którym zamyka się rok operacyjny przedsiębiorstwa.

§ 155.

Towary, wyroby i wogóle wszystkie inne przedmioty, przeznaczone do zbytu, jak również materjały fabrykacji wykazuje się, jako pozostałość w aktywach bilansu podług ostatnich kosztów ich fabrykacji, lub cen ich nabycia; w razie zaś przeszacowania tych remanentów z powodu zmniejszenia się ich wartości, ta ostatnia okoliczność winna być należycie udowodnioną.

§ 156.

Grunta, lasy i inne nieruchomości, jak również urządzenia, inwentarz, narzędzia i wszelkie wogóle przedmioty nie przeznaczone do zbytu, wykazuje się w aktywach bilansu podług kosztów ich nabycia, albo urządzenia, poniesionych przez przedsiębiorstwo, wliczając do tych kwot również koszta takiego remontu, który powiększa wartość tych majątków podług bilansu.

§ 157.

Kapitał zakładowy (akcyjny, składkowy, udziałowy i t. p.), zapasowy i rezerwowy, kapitał amortyzacyjny i wszystkie inne kapitały specjalne, należące do przedsiębiorstwa, albo znajdujące się w jego rozporządzeniu, tudzież kapitał obligacyjny — wykazuje się w pasywach bilansu podług sumy nominalnej tych kapitałów.

Wszelkiego rodzaju zobowiązania przedsiębiorstwa wykazuje się również w pasywach bilansu podług nominalnej sumy zobowiązań.

Bilans zamyka się wykazaną oddzielnie różnicą pomiędzy ogólną sumą aktywów i pasywów, jako zysk lub strata ubiegłego roku operacyjnego.

Podatek od kapitału.

§ 158.

Do podlegającego podatkowi kapitału zakładowego, zalicza się spadkowy, udziałowy i inne tym podobne zastępujące go kapitały. W towarzystwach wzajemnego kredytu za kapitał zakładowy uważa się rzeczywiście wpłacony przez członków tych towarzystw kapitał obrotowy.

Za kapitał zakładowy przyjmuje się sumę nominalną tegoż, figurującą w bilansie zamknięcia rachunków za ubiegły rok operacyjny.

W przedsiębiorstwach, które na zasadzie swoich statutów amortyzują częściowo swój kapitał zakładowy (art. 470 ustęp 1 punkt i, ust. ros.) dla obliczenia podatku od kapitału przyjmuje się nieumorzoną część tego kapitału, figurującą w bilansie zamknięcia rachunków przedsiębiorstwa.

§ 159.

Jeżeli w przedsiębiorstwach, należących do towarzystw i spółek, których siedziba znajduje się poza obszarem obowiązywania ustawy, kapitał zakładowy dla operacji na obszarze obowiązywania ustawy nie został wydzielony, to Izba skarbowa sprawdzająca sprawozdanie tych przedsiębiorstw, przedstawia do Ministerstwa Skarbu sprawę celem określenia wysokości kapitału zakładowego dla tych operacji (art. 465 ust. ros.).

§ 160.

Przy obliczaniu podatku od kapitału zaracho wuje się na poczet tego podatku ogólna suma zasadniczego podatku przemysłowego, zapłacona za ten sam rok podatkowy za wszystkie należące do przedsiębiorstwa zakłady i pomieszczenia składowe.

Procentowy podatek od zysku.

§ 161.

Za podstawę do wymiaru procentowego podatku od zysku służy czysty zysk przedsiębiorstwa, za który uważa się różnicę obliczoną podług sprawozdania za ubiegły rok operacyjny pomiędzy sumą dochodu „brutto“, a rzeczywistemi wydatkami i potrąceniami za tenże rok.

Podatkowi procentowemu od zysku przedsiębiorstw wspomnianych w art. 465 ros. ustawy podlega jedynie czysty zysk, osiągnięty z operacji, prowadzonych przez te przedsiębiorstwa na obszarze obowiązywania ustawy.

§ 162.

Do dochodu brutto zalicza się następujące wpływy w ciągu roku operacynego:

1) sumy otrzymane ze sprzedaży wszelkiego rodzaju wyrobów, materjałów surowych, towarów i innych przedmiotów zbytu handlowego, oraz sumy należne za te przedmioty, sprzedane na kredyt;

2) sumy, otrzymane z eksploatacji należących do przedsiębiorstwa albo dzierżawionych przez nie gruntów, budowli, środków przewozowych i innych urządzeń, jak również sumy doliczane podług rachunków kontrahentów i klijentów przedsiębiorstwa za korzystanie ze wspomnianego wyżej majątku ruchomego i nieruchomego;

3) suma otrzymanych i przypadających za rok sprawozdawczy procentów i dywidend od należących do przedsiębiorstwa kapitałów (w papierach procentowych i na rachunkach bieżących);

4) suma wpłat terminowych (rat), przypadających za rok sprawozdawczy w instytucjach kredytu długoterminowego;

5) suma procentów, przypadających za rok operacyjny od wszystkich aktywnych operacji instytucji kredytowych, niezależnie od czasu otrzymania tych procentów;

6) nadwyżka sumy, otrzymanej z losowania ponad wartość według bilansu wylosowanych papierów procentowych, należących do przedsiębiorstwa;

7) suma wygranych, otrzymanych z losowania papierów procentowych, stanowiących własność przedsiębiorstwa;

8) nadwyżka sumy, otrzymanej przy sprzedaży wypuszczonych przez przesiębiorstwo akcji, udziałów i obligacji ponad sumę ich wartości emisyjnej;

9) nadwyżka sumy wynagrodzenia, otrzymanego od towarzystwa ubezpieczeń ponad wartość według bilansu należącego do przedsiębiorstwa majątku, który uległ pożarowi, gradobiciu i t. p. klęskom elementarnym;

10) nadwyżka, jaka pozostanie z sumy, otrzymanej ze sprzedaży należącego do przedsiębiorstwa majątku ruchomego i nieruchomego, nie stanowiącego przedmiotów zbytu handlowego, po potrąceniu od tej sumy niezakortyzowanej jeszcze części kwot, użytych na nabycie tego majątku;

11) suma, która wpłynęła na spłatę zapisanych na stratę w ciągu poprzednich lat niepewnych długów;

12) suma ustępstw, dokonanych na korzyść przedsiębiorstwa przez jego wierzycieli i kontrahentów przy obrachunkach z nimi;

13) suma, otrzymana przez przedsiębiorstwo, jako subsydjum, oraz inne formy zapomóg bezzwrotnych, otrzymanych przez przedsiębiorstwo;

14) sumy wszelkich wynagrodzeń komisowych, otrzymanych, jak również należnych;

15) wszelkiego rodzaju nie wymienione wyżej nadzwyczajne wpływy na dochód przedsiębiorstwa.

§ 163.

Przy potrąceniu z dochodu „brutto" rzeczywistych wydatków, potrąceń i odliczeń za sprawozdawczy operacyjny rok przestrzega się między innemi przepisów, zawartych w następujących paragrafach:

§ 164.

Za potrącalne z dochodu brutto wynagrodzenie osób wymienionych w art. 470 ustęp 1 a) ustawy ros. (z uwzględnieniem ustępu 1 art. 13 ustawy z 6 lipca 1920 r.) uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach, otrzymane w ciągu roku jednorazowo lub perjodycznie za służbę i zajęcia w przedsiębiorstwie, chociażby to wynagrodzenie było wydawane z czystego zysku po zamknięciu rachunków pod warunkiem jednak, że ogólna suma wynagrodzenia, otrzymanego przez wszystkie wyż wymienione osoby, nie może przenosić 5% kapitału zakładowego przedsiębiorstwa

§ 165.

Do osób wyższej administracji przedsiębiorstwa w myśl ustępu 1 art. 13 ustawy z 6 lipca 1920 zalicza się w centralnych zarządach osoby, należące z wyboru lub z najmu do składu zarządów, rad, komitetów dyskontowych i nadzorczych i komisji rewizyjnych, jak również zarządzających dyrektorów, kierujących przedsiębiorstwem i pełnomocników, a z innych funkcjonarjuszów takich, którzy korzystają z prawa samodzielnego zastępstwa wyż wymienionych osób w granicach, przyznanych tym osobom pełnomocnictw.

Oprócz tego w przedsiębiorstwach asekuracyjnych do osób wyższej administracji w centralach zalicza się również osoby, stojące na czele poszczególnych działów asekuracyjnych, jak np. asekuracji od ognia i od nieszczęśliwych wypadków, tudzież asekuracji życia, transportów, statków i t. p., po jednej osobie na każdy dział, oraz pomocników wyżej wymienionych osób, posiadających prawo samodzielnego zastępstwa swych szefów w granicach przyznanych im pełnomocnictw.

§ 166.

Za osoby, wymienione w ustępie 1 art. 13 ustawy z 6 lipca 1920, uważa się następnie między innemi:

a) w przedsiębiorstwach miejskich kolei żelaznych, zarządzających siecią kolejową całego miasta; w przedsiębiorstwach zaś podmiejskich kolei żelaznych, zarządzających oddzielnemi linjami, jeżeli tym osobom powierzono oprócz administracyjnego również i dział handlowy;

b) w przedsiębiorstwach żeglugi, zarządzających głównemi oddziałami przedsiębiorstw pod względem administracyjnym i handlowym;

c) w przedsiębiorstwach transportowych, zarządzających oddziałami, kantorami i agenturami przedsiębiorstwa w Warszawie i w miejscowościach I klasy oraz w znaczniejszych punktach handlowo-przemysłowych;

d) w ekspedytorskich przedsiębiorstwach, zarządzających oddziałami, kantorami i agenturami przedsiębiorstwa przy urzędach celnych, znajdujących się przy linjach kolejowych;

e) w cukrowniach, fabrykach i innych przedsiębiorstwach przemysłowych, zarządzającycyh działem technicznym, jak również i handlowym przedsiębiorstwa, chociażby osoby te nie były odpowiedzialne za przedsiębiorstwa przed nadzorem fabryczno-przemysłowym, górniczym i akcyzowym; za zarząd działem handlowym przedsiębiorstwa uważa się prowadzenie chociażby w granicach, zakreślonych przez zarząd zakupu materjałów, niezbędnych do fabrykacji lub prowadzenia sprzedaży przedmiotów produkcji.

f) w przedsiębiorstwach handlowych, zarządzających oddziałami i kantorami, w którychześrodkowuje się zarząd zakładów handlowych pewnego re-

jonu oraz przyjmuje się obstalunki i prowadzi się sprzedaż hurtową:

g) w instytucjach kredytowych, zarządzających oddziałami.

Zastępców, wymienionych w ustępach a) do g), osób oraz ich pomocników i prokurentów, zalicza się do wyższej administracji (ustęp 1 art. 13 ustawy z dn. 6 lipca 1920), w takim tylko razie, gdy kazdy z nich samodzielnie, a nie wespół z innemi osobami ma prawo zastępstwa w całej pełni zarządzających dyrektorów i t. p., wyszczególnionych w powołanych wyżej ustępach niniejszego paragrafu.

Do osób wyższej administracji w towarzystwach asekuracyjnych nie zalicza się agentów i inspektorów, chociażby posługujących się mianem głównych, generalnych, pełnomocnych i t. p.

§ 167.

Za podstawę do sprawdzenia funkcji i obowiązków osób, pracujących w przedsiębiorstwach, mogą służyć nietylko pełnomocnictwa wydawane przez zarząd, lecz również instrukcje i akta, które przedstawiają przedsiębiorstwa władzy skarbowej, powołanej do sprawdzania bilansów i sprawozdań.

§ 168.

Na rachunek płacy zarobkowej i uposażenia urzędników i robotników najemnych w zakładach i pomieszczeniach składowych przedsiębiorstwa (art. 470 ustęp 1) zalicza się również pensje dodatkowe i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia tych osób, bez względu na to, czy zostały im wydane perjodycznie, czy jednorazowo, czy przed zamknięciem rachunków, czy też po ich zamknięciu z zysków przedsiębiorstwa.

§ 169.

Do wydatków, wyszczególnionych w art. 470 ustęp 1-c) nie wlicza się wydatków na kupno książek i prenumeraty gazet, pism perjodycznych; natomiast można potrącić np. wydatki, połączone z udziałem w zjazdach zawodowych.

§ 170.

Do wydatków na uprawę użytków rolnych (art. 470 ust. 1-d) nie wlicza się znacznych nakładów na meljoracje gruntów, powiększających ich wartość według bilansu.

Do wydatków na opał, światło i zaopatrzenie w wodę (art. 470 ustęp 1-g) nie wlicza się znacznych w tym celu nakładów, wskutek których zwiększa się wartość majątku przedsiębiorstwa według bilansu.

§ 171.

Przy stratach wskutek pożaru, gradobicia i innych klęsk elementarnych (art. 470 ustęp 1-h) potrąca się tylko tę sumę, która przewyższa wynagrodzenie, otrzymane lub należne od towarzystwa ubezpieczeń.

Majątek wycofany z użycia z powodu niezdatności, może być zapisany do strat w tej części jego pierwotnej wartości, która jeszcze nie została zamortyzowana; przy sprzedaży zaś majątku do strat zapisuje się różnicę pomiędzy niezamortyzowaną częścią jego pierwotnej wartości, a sumą, otrzymaną przy sprzedaży.

§ 172.

Straty na dłużnikach, jak również na kursie przy zobowiązaniach w walucie obcej (ustęp 3 część 2 art. 13 ustawy z 6 lipca 1920 r.), które albo już nastąpiły, albo których się należy spodziewać, jako prawdopodobnego wyniku stosunków przedsiębiorstwa, są potrącalne z dochodu „brutto“, pod warunkiem jednak, że odpisania na te cele zostały przelane do specjalnych funduszów rezerwowych. Fundusze te mają być przeznaczone na pokrycie ubytków i strat ściśle oznaczonego rodzaju, a to: w pierwszym wypadku jako „rezerwa strat na dłużnikach”, w drugim zaś wypadku, jako „rezerwa różnic kursowych przy zobowiązaniach w obecnej walucie”.

Przedsiębiorstwa, które utworzyły specjalne fundusze rezerwowe, wymienione w poprzednim paragrafie, mają zawiadomić o tem właściwą władzę skarbową i przedłożyć specyfikację wątpliwych wierzytelności, oraz zobowiązań, opiewających na obcą walutę.

Stosowność wysokości uskutecznionych odpisań względnie rezerw ma władza skarbowa w razie wątpliwości ustalić w drodze odpowiednich dochodzeń, przy pomocy rzeczoznawców.

Władza skarbowa ma prowadzić dla każdego przedsiębiorstwa, które utworzyło wyżej wymienione specjalne fundusze rezerwowe, zapisek, w którym należy dokładnie uwidocznić sumy zarezerwowane lub odpisane.

§ 174.

W razie użycia na inne cele specjalnych funduszów rezerwowych, wymienionych w poprzednim paragrafie, lub też ściągnięcia wątpliwych wierzytelności, albo w razie ustalenia kursu, wedle którego zobowiązania, opiewające na obcą walutę, zostaną uregulowane, należy zwolnione rezerwy opodatkować przez doliczenie ich do zysku podatkowego, ustalonego już za ten rok operacyjny, z którego one pochodzą.

W tym wypadku należy wyprowadzić procentowy stosunek całego na nowo ustalonego zysku podatkowego od kapitału zakładowego za odnośny rok podatkowy i zastosować tę stopę procentową podatku, jaka przypada w stosunku od kapitału zakładowego całego zysku, a nie tylko sumy dodatkowej, pochodzącej z odnośnego funduszu rezerwowego.

§ 175.

Na nowy całkowity wymiar procentowego podatku od zysku należy płatnikowi doręczyć nowy nakaz płatniczy, z wezwaniem wyrównania wynikłej nadwyżki podatkowej.

Przeciw dodatkowemu wymiarowi podatku może płatnik wnieść skargę do komisji okręgowej, za pośrednictwem Izby skarbowej, w terminie, oznaczonym w art. 481 ros. ust. Skarga ta jednak nie może odnosić się do pierwotnego już prawomocnie wymierzonego podatku.

§ 176.

Za bezpośrednie straty wojenne (część trzecia ustępu 3 art. 13 ustawy z 6 lipca 1920), uważa się straty nie w dochodzie, lecz w przedmiotach majątkowych, bezpośrednio związanych z przedsiębiorstwem, wynikłe z tytułu zniszczeń wojennych majątku nieruchomego lub ruchomego przedsiębiorstwa,

z rekwizycji, wywłaszczeń, sprzedaży przymusowych tych przedmiotów majątkowych i t. p.

Ogólna suma nie umorzonych odrazu strat, dopuszczalna do amortyzacji w równych ratach przez lat dziesięć, nie może w żadnym poszczególnym wypadku przewyższać rzeczywiście poniesionych kosztów nabycia lub odbudowy straconych przedmiotów majątkowych.

Straty te winny być szczegółowo wykazane wobec władz skarbowych, które mają dokładnie zbadać, czy straty wojenne rzeczywiście zostały poniesione w majątku przedsiębiorstwa i czy majątek ten jest ściśle związany z prowadzeniem danego przedsiębiorstwa, jak również, czy przedsiębiorstwo nie otrzymało całkowitego lub częściowego odszkodowania za straty wojenne, wreszcie czy podana wysokość tych strat odpowiada rzeczywistości, a w każdym razie, czy nie przewyższa kosztów, potrzebnych na odbudowę w czasie rozpoczęcia amortyzacji, lub też kosztów wcześniejszej faktycznej odbudowy.

O ile w swoim czasie otrzymano całkowite odszkodowanie za poniesione straty wojenne, nie można sumy tych strat amortyzować, chociażby ceny przedmiotów majątkowych, za które już wypłacono odszkodowanie, później wzrosły.

W razie wypłacenia częściowego odszkodowania potrąca się kwotę otrzymaną od ogólnej sumy strat, podlegającej amortyzacji.

Z chwilą uzyskania odszkodowania, należy zwolnione rezerwy opodatkować w sposób, wskazany w § 174 niniejszego rozporządzenia.

§ 177.

Do wydatków na opłatę procentów z rachunków bieżących przedsiębiorstwa (art. 470 ustęp 1-l) wchodzą między innemi w instytucjach kredytowych procenty od przyjętych przez te instytucje wszelkiego rodzaju wkładów.

Wydatki na spłatę procentów, przenoszące 8% rocznie, są potrącalne tylko w razie ich szczegółowego udowodnienia (ustęp 4 art. 13 ustawy z 6 lipca 1920 r.).

§ 178.

Odliczenia na własny kapitał ubezpieczeniowy przedsiębiorstwa nie należą do potrącalnych wydatków na ubezpieczenie należącego do przedsiębiorstwa majątku ruchomego i nieruchomego (art. 470 ustęp 2-a).

§ 179.

Do wydatków na remont majątku przedsiębiorstwa (art. 470 ustęp 2-b) zalicza się sumy, uiszczone lub należne za rzeczywiście dokonany w roku sprawozdawczym remont; natomiast nie mogą być uwzględnione kwoty, przeznaczone lub zarezerwowane na dokonanie remontu w przyszłości.

Również może być uwzględniony tylko remont rzeczywiście niezbędny do utrzymania majątku w stanie koniecznym, do prowadzenia przedsiębiorstwa, a nie taki kapitalny (znaczny) remont, który ma na celu zwiększenie wartości majątku lub rozszerzenie przedsiębiorstwa.

Wydatki na remont należy w każdym poszczególnym wypadku szczegółowo zbadać, celem ustalenia potrącalności tych wydatków.

§ 180.

Odpisanie na amortyzację majątku w granicach norm, wskazanych w art. 470, ustęp 2 c. ust. ros., z uwzględnieniem art. 13, ustęp 5 ustawy z 6 lipca 1920 r., może być dokonany jedynie od sumy pierwotnej wartości poszczególnego majątku i kapitalnego remontu tegoż, zawartej w aktywach bilansu zamknięcia za dany rok operacyjny.

Amortyzacja powinna być przeprowadzona dla każdego przedmiotu majątkowego oddzielnie tylko od chwili zupełnego zamortyzowania pierwotnej jego wartości.

Odpisania na amortyzację wyższą ponad ustawową normę, mogą być uwzględnione tylko w razie szczegółowego ich umotywowania i udowodnienia, oraz po należytem w każdym wypadku zbadaniu, że odpisania te, wywołane specjalnemi wypadkami lokalnemi, są bezwzględnie konieczne i odpowiadają rzeczywistości (ustęp 5, art. 13 ustawy z 6 lipca 1920 r.).

Niedopuszczalne są odpisania na amortyzację majątku, którego wartość już została całkowicie zamortyzowana nawet w wypadkach późniejszego przeszacowania tego majątku, jak również liczenie kwot amortyzacyjnych powtórnie w postaci wydatków na reperacje przedmiotów.

§ 181.

Nie potrąca się odpisań na amortyzację wartości: a) gruntów, z wyjątkiem wskazanych w art. 470, ustęp 2 c. ust. ros., i b) materjałów fabrykacji, wyrobów, towarów i innych przedmiotów obrotu handlowego.

Jeżeli od wartości jednego przedmiotu majątkowego odpisano na amortyzację sumę, przenoszącą ustawową normę, a odpisanie na amortyzację drugiago przedmiotu majątkowego nie dosięga tej sumy, to z dochodu brutto w pierwszym wypadku potrąca się amortyzację w kwocie ustawowo najwyższej dopuszczalnej, w drugim zaś wypadku w kwocie, w bilansie wykazanej.

§ 182.

Z dochodu brutto mogą być potrącane ofiary na takiego rodzaju cele dobroczynne, które są przewidziane w statutach przedsiębiorstw (art. 470, ustęp 3 b. ust. ros.), jak również na cele ogólno państwowe i na złagodzenie klęsk żywiołowych (art. 13, ustęp 6 ustawy z 6 lipca 1920 r.).

§ 183.

Z dochodu brutto przedsiębiorstw, należących do towarzystw i spółek, które posiadają przedsiębiorstwa również i poza obszarem obowiązywania ustawy, nie mogą być potrącane wydatki lub odpisania na straty, odnoszące się do operacji, prowadzonych przez te towarzystwa i spółki w przedsiębiorstwach, znajdujących się poza obszarem obowiązywania ustawy.

§ 184.

Przy określeniu zysku, podlegającego procentowemu podatkowi, dolicza się:

a) do sumy dochodu brutto przedsiębiorstwa, wartość w końcu sprawozdawczego roku operacyjnego tych remanentów materjałów, towarów i wyrobów, które wykazano w bilansie zamknięcia;

b) do sumy wydatków, potrącanych z dochodu, wartość tychże remanentów z początkiem roku sprawozdawczego.

§ 185.

Po obliczeniu w sposób, wskazany w poprzednich paragrafach zysku za ubiegły rok operacyjny, podlegającego procentowemu podatkowi za bieżący rok podatkowy, określa się stosunek procentowy tego zysku do sumy kapitału zakładowego (§ 158 niniejszej instrukcji).

§ 186.

O ile zysk nie przewyższa 3% kapitału zakładowego, nie wymierza się wcale procentowego podatku od zysku.

O ile zysk przenosi 3% kapitału zakładowego, w całości podlega procentowemu podatkowi od zysku podług następującej skali (art. 467 ust. ros. z uwagą do tego artykułu i z uwzględnieniem noweli z 4 października 1914 r.).

Przy zysku w wysokości większej, niż
3% — 4% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 4.5%,
4% — 5% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 6%,
5% — 6% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 7.5%,
6% — 7% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 8.25%,
7% — 8% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 9%,
8% — 9% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 9.75%,
9% — 10% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 10.5%,
10% — 11% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 11.25%,
11% — 12% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 12%,
12% — 13% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 12.75%,
13% — 14% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 13.5%,
14% — 15% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 14.25%,
15% — 16% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 15%,
16% — 17% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 16.5%,
17% — 18% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 18%,
18% — 19% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 19.5%,
19% — 20% kapitału zakładowego, stopa podatkowa 21%.

Te przedsiębiorstwa, które osiągnęły zysk ponad 20% swego kapitału zakładowego, opłacają procentowy podatek w wysokości 21% całej sumy osiągniętego zysku i oprócz tego 15% tej części zysku, która przewyższa 20% kapitału zakładowego, z tem jednak zastrzeżeniem, że podatek nie może wynosić więcej, jak 30% całego zysku przedsiębiorstwa.

Terminy płatności.

§ 187.

Dodatkowy podatek przemysłowy, przypadający od przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, t. j. podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku należy wpłacić do kasy skarbowej najpóźniej w terminie miesięcznym od dnia zatwierdzenia sprawozdania przez ogólne zebranie lub odpowiedni organ zastępczy.

Przy towarzystwach i spółkach zagranicznych powyższy termin wynosi 2 miesiące od dnia zatwierdzenia sprawozdania.

§ 188.

Przedsiębiorstwa, których sprawozdania nie będą zatwierdzone w terminie, wskazanym w ich statutach, są obowiązane najpóźniej w dwa miesiące po upływie tego terminu wpłacić do Kasy skarbowej procentowy podatek od zysku w sumie, jaka przypadła od nich za poprzedzający rok operacyjny, z którego sprawozdanie było zatwierdzone, a następnie po upływie miesiąca od zatwierdzenia sprawozdania mają dopłacić różnicę, względnie, w razie wpłacenia podatku w kwocie wyższej, mogą prosić o zwrot nadpłaconej sumy lub o zaliczenie jej na poczet przyszłych należności podatkowych.

Sprawdzanie rocznych sprawozdań i bilansów.

§ 189.

Przedstawione do Izby skarbowej sprawozdania, bilanse, odpisy protokółów, oraz dodatkowe wiadomości, wyjaśnienia i załączniki do nich, powinnny być podpisane przez zarząd w takim składzie, jakiego wymaga statut przedsiębiorstwa do podpisywania zobowiązań, wydawanych w jego imieniu i prócz tego kontrasygnowane przez buchaltera przedsiębiorstwa. Sprawozdania i wyż wymienione dokumenty przedsiębiorstw, należących do towarzystw i spółek, których zarządy mają swoją siedzibę poza obszarem obowiązywania ustawy, podpisuje główny ich agent, albo odpowiedzialny przedstawiciel na obszarze obowiązywania ustawy, a kontrasygnuje buchalter oddziału (filji, agentury).

§ 190.

Do przedstawionych Izbie skarbowej sprawozdań należy dołączyć:

1) obrachunek, podług którego zapłacony został przez przedsiębiorstwo podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku za sprawozdawczy rok operacyjny wraz z odnośnemi kwitami Kasy skarbowej;

2) wykaz świadectw przemysłowych, wykupionych w ciągu roku sprawozdawczego dla wszystkich, należących do przedsiębiorstwa zakładów i pomieszczeń składowych.

Wykaz ten ma zawierać następujące wiadomości: a) rodzaj i miejsce, gdzie się znajduje każdy zakład lub pomieszczenie składowe, dla którego wykupione zostało świadectwo, suma zapłaconego za nie zasadniczego podatku przemysłowego; b) urzędy, które wydały świadectwa, i c) data i numer świadectw;

3) lista osób, wchodzących w skład zarządu, rady nadzorczej, komitetu dyskontowego, komisji szacunkowych i rewizyjnych, oraz zarządzających przedsiębiorstwem, ich zastępców i pełnomocników, ze wskazaniem wypłaconej każdemu z nich w ciągu roku pensji, nagród i wszelkiego rodzaju innego wynagrodzenia pieniężnego;

4) zawiadomienie, w którym numerze Dziennika urzędowego Ministerstwa Skarbu ogłoszony został bilans zamknięcia rachunków przedsiębiorstwa i wyciąg z przedłożonego Izbie skarbowej sprawozdania rocznego.

§ 191.

Izba skarbowa ma prowadzić podług załączonego wzoru rejestr przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych i czuwać przy współudziale właściwych Urzędów skarbowych: a) nad terminowem składaniem przez te przedsiębiorstwa należytych sprawozdań, bilansów i wszystkich wymaganych do nich załączników; b) nad terminowem wpłacaniem przez te przedsiębiorstwa dodatkowego podatku przemysłowego (podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku); c) nad ogłoszeniem we właściwym czasie w Dzienniku urzędowym Ministerstwa Skarbu bilansów zamknięcia i ustanowionych w art. 473 ust. ros. wyciągów ze sprawozdań rocznych.

§ 192.

Izba skarbowa może w razie potrzeby zażądać niezbędnych do sprawdzenia sprawozdania dodatkowych wiadomości i wyjaśnień, lub też uzupełnienia formalnych braków w przedłożonych sprawozdaniach.

W razie nie przedstawienia w ustanowionym terminie sprawozdań z załącznikami lub żądanych wiadomości dodatkowych, Izba skarbowa zwraca się do właściwych zarządów odpowiedzialnych lub głównych przedstawicieli tych przedsiębiorstw z wezwaniem dostarczenia sprawozdań, względnie wyjaśnień, oraz podania powodu zaszłej zwłoki, celem ewentualnego nałożenia grzywien, zgodnie z art. 533 ust. ros.

§ 193.

Jeżeli bilans zamknięcia i wyciąg ze sprawozdania rocznego przedsiębiorstwa nie będą w ustanowionym terminie (art. 471 ust. ros.) ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu, to Izba skarbowa przesyła do administracji tego Dziennika bilans zamknięcia i całkowite sprawozdanie roczne przedsiębiorstwa w celu opublikowania na koszt przedsiębiorstwa.

Rachunek za ogłoszenie Izba skarbowa przesyła przedsiębiorstwu do zapłacenia.

§ 194.

Izba skarbowa może w razie potrzeby zarządzić przez delegowanego urzędnika obejrzenie i sprawdzenie na miejscu ksiąg handlowych, jak również samych zakładów i przedsiębiorstw.

Rewizja zakładów i sprawdzanie na miejscu ksiąg handlowych mogą być dokonywane:

a) w razie nie przedstawienia sprawozdania w ciągu sześciu miesięcy po upływie terminu, oznaczonego w art. 471 ust. ros.;

b) w wypadkach, gdy zachodzi wątpliwość co do prawidłowości złożonych sprawozdań lub załączników do nich;

c) w razie niejasności i niedokładności dostarczonych dodatkowo wiadomości i wyjaśnień;

d) jeżeli zysk przedsiębiorstwa nie może być w inny sposób ustalony.

§ 195.

Gdy podlegające rewizji zakłady znajdują się poza obrębem kompetencji Izby skarbowej, sprawdzającej sprawozdanie, ta ostatnia ma się zwrócić o przeprowadzenie potrzebnej rewizji do tej Izby skarbowej, w okręgu której znajduje się zakład, podlegający rewizji.

§ 196.

O dokonanej rewizji przedsiębiorstwa, którą należy przeprowadzić w obecności członków zarządu, agentury odpowiedzialnej, albo głównego przedstawiciela przedsiębiorstwa, sporządza się szczegółowy protokół, zawierający wszelkie dane, niezbędne do obliczenia przypadającego od przedsiębiorstwa podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku. Protokół ten po podpisaniu przez sprawdzającego i obecnych, przesyła się niezwłocznie Izbie skarbowej, powołanej do sprawdzania sprawozdań tego przedsiębiorstwa.

§ 197.

Przedstawione Izbie skarbowej roczne sprawozdania i bilanse sprawdza się na podstawie wszystkich posiadanych i zebranych wiadomości i dokumentów.

O ile Izba skarbowa w terminie dwunastomiesięcznym od dnia złożenia sprawozdania nie zażąda dodatkowych wiadomości lub wyjaśnień, albo nie poczyni zarzutów przeciwko rachunkom, zawartym w złożonych sprawozdaniach i bilansach, uważa się wykazane w tych sprawozdaniach czysty zysk i kapitał zakładowy za zatwierdzone, jako podstawa do obliczenia dodatkowego podatku przemysłowego (art. 35, ustęp a) ustawy z 6 lipca 1920 r.).

W razie zażądania dodatkowych wiadomości lub wyjaśnień, ma Izba skarbowa powziąć ostateczną co do nich decyzję najdalej w ciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia dostarczenia tych wiadomości lub wyjaśnień (art. 35, ustęp 6 ustawy z 6 lipca 1920 r.).

§ 198.

Po należytem sprawdzeniu sprawozdania i bilansu przedsiębiorstwa, jak również obrachunku, podług którego wpłacony został do Kasy skarbowej podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku, Izba skarbowa, albo zatwierdza wyżej wymieniony obrachunek, albo w wypadkach uiszczenia dodatkowego podatku przemysłowego w kwocie mniejszej lub większej, niż należało, wydaje odpowiednią decyzję i wzywa, za pomocą nakazu płatniczego, według dołączonego wzoru do uiszczenia różnicy podatku w terminie miesięcznym, od dnia doręczenia płatnikowi zawiadomenia o tem, względnie zarządza zaliczenie nadwyżki podatku na poczet przyszłych należności podatkowych, lub zwrot tej nadwyżki płatnikowi w gotówce w razie wyrażonego przezeń żądania w tym względzie.

DZIAŁ V.

Procentowy podatek od zysku, od przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych (art. 16 — 33 ustawy z dn. 6 lipca 1920 r.).

Obowiązek podatkowy.

§ 199.

Procentowemu podatkowi od zysku podlegają, o ile ich roczny zysk, względnie zarobek przekracza 2000 mk. rocznie (art. 18 ust. z dnia 6 lipca 1920 r.).

1) wszystkie nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych przedsiębiorstwa:

a) handlowe, zaliczone do kategorji I do III,

b) przemysłowe, zaliczone do kategorji I do VI,

c) żeglugowe posiadające parowce i statki motorowe, a z liczby innych statków bez silników mechanicznych statki drewniane, pokładowe i półpokładowe i statki metalowe, jeżeli ogólna suma za-

sadniczego podatku przemysłowego, zapłaconego za prawo utrzymywania wszystkich statków przedsiębiorstwa, przewyższa 400 Mk. (ustęp 4 art. 3 noweli z 9 stycznia 1915 r. i uwaga druga do tego artykułu),

2) osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone w art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. do kategorji II, III i IV;

3) samodzielne wolne zajęcia zawodowe wyliczone w ustępie drugim art. 16 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.

Miejsce opodatkowania.

§ 200.

Procentowy podatek od zysku z reguły wymierza komisja miejscowa do spraw podatku przemysłowego tego okręgu, w którym zostało wykupione świadectwo przemysłowe na wykonywanie przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych, względnie przy samodzielnych wolnych zajęciach zawodowych komisja miejscowa tego okręgu, w którym osoba wykonywująca to zajęcie ma stałe miejsce zamieszkania.

Przedsiębiorstwom, które przeszły z okręgu jednego Urzędu skarbowego do drugiego Urzędu (art. 438 ros. ust.) wymierza się procentowy podatek od zysku przez komisję miejscową tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo zostało przeniesione, jednak tylko w takim razie, gdy przeniesienie przedsiębiorstwa stwierdził Urząd skarbowy przed 1 kwietnia.

Przedsiębiorstwom żeglugowym wymierza się procentowy podatek od zysku przez komisję miejscową tego okręgu, gdzie się znajduje główny kantor tych przedsiębiorstw, a w braku tegoż przez komisje tych okręgów, w których zostały wykupione świadectwa przemysłowe dla należących do przedsiębiorstwa statków.

§ 201.

Handel jarmarczny samodzielnie nie opłaca procentowego podatku od zysku, lecz obroty jarmarczne biorą się w rachubę przy obliczaniu obrotów i zysków tych stałych przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych, których właściciele prowadzą handel na jarmarkach.

Podstawy wymiaru podatku.

§ 202.

Z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 21 i 22 ustawy z 6 lipca 1920 r. za podstawę do wymiaru procentowego podatku od zysku dla wszystkich przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych służy ich zysk za rok poprzedzający rok podatkowy, względnie dla samodzielnych wolnych zajęć zawodowych zarobek.

§ 203.

Zysk ten, względnie zarobek oblicza się dla każdego przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego przez stosowanie procentu średniej zyskowności do obrotu, ustalonego w myśl art. 495 ros. ust., dla każdego zaś samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego do zarobku brutto, który uważa się za obrót roczny.

§ 204.

Z powołanego w art. 19 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. § 83 instrukcji rosyjskiej do podatku przemysłowego, pozostają obecnie w mocy przepisy zawarte w niniejszym paragrafie.

Dla przedsiębiorstw, których właściciele wyrazili chęć opłacania podatku podług zysku rzeczywiście osiągniętego, a stwierdzonego księgami handlowemi w oryginałach lub wyciągami z tych ksiąg poświadczonemi rejentalnie, zysk oblicza się w sposób ustanowiony do obliczania zysku przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych z następującemi uzupełnieniami:

a) jeżeli zakładem zarządza sam właściciel osobiście, albo przy współudziale członków rodziny, wymienionych w uwadze do art. 425 ust. ros., to suma odliczona na pensje lub wynagrodzenia tych osób, nie potrąca się z dochodu brutto;

b) wątpliwe i niepewne wierzytelności potrąca się z dochodu brutto tylko w tej sumie, na którą będą przedstawione dostateczne dowody niemożności jej otrzymania.

O ile przedstawione księgi handlowe lub rejentalne z nich wyciągi uznane będą przez komisję miejscową do spraw podatku przemysłowego za niedostateczne dla określenia rzeczywiście osiągniętego zysku, wówczas zysk oblicza się w sposób podany w § 203 niniejszej instrukcji przez stosowanie do obrotu za rok ubiegły procentu średniej zyskowności, określonego przez komisję miejscową dla tego przedsiębiorstwa lub zajęcia.

Właściciele przedsiębiorstw pragnący opłacać procentowyc podatek od zysku w myśl art. 501 ros. ust. na podstawie ogólnej sumy zysków osiągniętych ze wszystkich należących do nich przedsiębiorstw, znajdujących się w okręgu jednego Urzędu skarbowego, powinni wnieść w tym przedmiocie najpóźniej do 1 kwietnia roku podatkowego podanie do właściwego Urzędu skarbowego. W danym razie miejscowa komisja wymierza podatek na podstawie ogólnej wysokości zysku, osiągniętego we wszystkich zakładach.

O ile zaś przedsiębiorstwa, należące do jednego płatnika, znajdują się wprawdzie w obrębie jednego miasta, lecz w okręgach kilku urzędów skarbowych, wymienione podanie składa się do tego Urzędu skarbowego, w okręgu którego są prowadzone księgi handlowe i cała rachunkowość dotycząca tych wszystkich zakładów. Urząd skarbowy przesyła bezzwłocznie podanie ze swym wnioskiem do właściwej Izby skarbowej, która sprawę tę rozstrzyga ostatecznie.

W wypadkach, gdy do opodatkowania przyjmuje się rzeczywiście osiągnięty zysk podług ksiąg handlowych lub rejentalnych z nich wyciągów, albo gdy opodatkowanie przeprowadza się na podstawie ogólnej sumy zysków ze wszystkich należących do płatnika zakładów, okoliczność ta ma być uwidoczniona na deklaracjach w rubryce „uwaga”.

§ 205.

Podstawą do wymiaru podatku dla noworozpoczętych przedsiębiorstw lub zajęć za pierwszy rok podatkowy jest zysk, względnie zarobek osiągnięty za tenże rok.

O ile przedsiębiorstwo lub zajęcie, podlegające podatkowi, trwało mniej, niż 12 miesięcy, to zysk, względnie zarobek osiągnięty w tym krótszym czasie, oblicza się w stosunku do całego roku, przypadającą zaś od tej sumy kwotę podatku pobiera się w wysokości odpowiadającej ilości pełnych miesięcy, w ciągu których wykonywano przedsiębiorstwo lub zajęcie.

Wymiar podatku na następny rok podatkowy dla wyżej wymienionych przedsiębiorstw i zajęć uskutecznia się na zasadach ogólnych według zysku względnie zarobku z roku ubiegłego.

§ 206.

Jeżeli do 1 stycznia roku podatkowego nie upłynął cały rok od czasu rozpoczęcia przedsiębiorstwa lub zajęcia, to zysk, względnie zarobek oblicza się w stosunku do całego roku, a podatek wymierza się od obliczonego w ten sposób całorocznego zysku, względnie zarobku.

Przykład:

Jeżeli obrót przesiębiorstwa lub zajęcia rozpoczętego 15 maja 1920 r. do 31 grudnia 1920 wynosił 600,000 Mk., a zysk za ten czas stanowił 25 % obrotu czyli 150,000, to zysk roczny wyniesie:

$$\frac{150{,}000 \times 12}{7{,}5} = 240{,}000 \text{ Mk.}$$

Od tej sumy zysku w myśl art. 17 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. przypada podatku 8%, czyli 19,200 Mk.

Z uwagi, że przedsiębiorstwo lub zajęcie trwało w 1920 r. tylko 7 pełnych miesięcy, procentowy podatek od zysku za rok 1920, należy wymierzyć w kwocie

$$\frac{19{,}200 \times 7}{12} = 11{,}200 \text{ Mk.}$$

Za następny rok podatkowy wymiar podatku dla tego samego przedsiębiorstwa należy uskutecznić podług zysku obliczonego w stosunku do całego roku, czyli roczny zysk wynosi, jak wyżej

$$\frac{150{,}000 \times 12}{7{,}5} = 240{,}000 \text{ Mk.}$$

a podatek (art. 17) 8% od tej sumy, t. j. 19,200 Mk.

Wyżej przytoczony sposób obliczania kwot procentowego podatku od zysku należy stosować również i do przedsiębiorstw, prowadzących księgi handlowe, a pociągniętych do opłaty tego podatku podług rzeczywiście osiągniętego zysku (art. 499 ros. ust.).

Postępowanie wymiarowe.

§ 207.

Celem uskutecznienia wymiaru procentowego podatku od zysku osoby, wymienione w art. 492 ros. ust. oraz osoby wykonywujące samodzielne wolne zajęcia zawodowe powinny złożyć deklaracje według wzoru, załączonego do niniejszej instrukcji we właściwym Urzędzie skarbowym w terminie, wyznaczonym w tymże artykule oraz w art. 20 ustawy z 6 lipca 1920 r. Wymienione deklaracje mogą również składać wszystkie inne przedsiębiorstwa oraz osoby, obowiązane do opłacania tego podatku.

Blankiety deklaracji wydaje się bezpłatnie w Urzędach skarbowych.

§ 208.

Deklaracje mogą być składane bezpośrednio w Urzędzie skarbowym, albo też przesyłane pocztą pod adresem tego Urzędu.

Jako ostateczny termin do składania deklaracji uważa się dzień 1 kwietnia, a jeżeli ten termin przypada na dzień świąteczny, to pierwszy dzień powszedni po 1 kwietnia. Dla deklaracji przesyłanych pocztą, za dzień założenia uważa się ten dzień, w którym deklaracje otrzymano w Urzędzie pocztowym tej miejscowości, w której znajduje się właściwy Urząd skarbowy.

Płatnicy nie tracą prawa podawania swoich deklaracji i po ustanowionym terminie, jednak wniesione po terminie deklaracje mogą być przez komisję miejscową rozpatrywane tylko w takim wypadku, o ile wymiar podatku jeszcze nie zsotał uskuteczniony.

Urząd skarbowy prowadzi oddzielny zapisek na złożone deklaracje i w razie żądania płatnika potwierdza mu odbiór złożonej deklaracji.

§ 209.

Składający deklaracje powinni odpowiedzieć na wszystkie zawarte w formularzach pytania, wolno im również dołączać do deklaracji specjalne objaśnienia co do obrotu lub osiągniętego zysku, względnie zarobku, oraz inne wiadomości zdaniem ich potrzebne do określenia obrotu i zysku, względnie zarobku.

§ 210.

Płatncy, którzy chcą opłacać podatek procentowy podług rzeczywiście osiągniętego zysku powinnni równocześnie ze złożeniem deklaracji w odnośnych jej rubrykach wykazać ten zysk i oświadczyć, iż życzą sobie dla stwierdzenia jego wysokości przedstawić przewodniczącemu komisji miejscowej księgi handlowe w oryginale lub poświadczone rejentalnie wyciągi z tych ksiąg.

§ 211.

Złożone deklaracje przewodniczący komisji miejscowej porównywa z deklaracjami złożonemi na podstawie art. 435 ust. ros. przy wykupieniu świadectw przemysłowych oraz ze spisem przedsiębiortsw, osobistych zajęć przemysłowych oraz samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, wykonywanych w okręgu komisji, ustalając, jakie mianowicie przedsiębiorstwa i osoby, obowiązane do złożenia deklaracji w myśl art. 492 ros. ust. i § 207 niniejszej instrukcji wcale nie dopełniły tego obowiązku lub złożyły wzmiankowane deklaracje po ustawowym terminie.

§ 212.

Celem wymierzenia grzywien z art. 534 ros. ust. przewodniczący komisji sporządza podług załączonego wzoru listę osób, które nie złożyły deklaracji lub złożyły je po terminie, albo nie podały w nich wiadomości, niezbędnych do określenia obrotu i zy-

sku należących do nich przedsiębiorstw, względnie zarobku z wykonywanych przez nie zajęć.

§ 213.

Tym płatnikom, którzy wyrazili chęć przedstawienia ksiąg handlowych w oryginałach lub poświadczonych rejentalnie wyciągów z nich przewodniczący komisji miejscowej wyznacza pisemnem zawiadomieniem termin do przedstawienia tych ksiąg lub wyciągów.

§ 214.

Wszelkie inne deklaracje, w których nie wyrażono chęci przedstawienia ksiąg handlowych, przewodniczący komisji miejscowej sprawdza przy pomocy wszelkich znajdujących się w Urzędzie skarbowym materjałów.

§ 215.

W razie potrzeby przewodniczącemu komisji miejscowej przysługuje prawo żądania od płatników wyjaśnień.

W tym wypadku należy zawczasu zawiadomić płatnika pisemnie z oznaczeniem terminu, od którego podatnik może złożyć żądanie wyjaśnienia pisemnie lub ustnie.

§ 216.

Gdy prewodniczący komisji miejscowej po wyczerpaniu wszystkich środków w poprzednih paragrafach wymienionych nie dojdzie do należytego wniosku o obrocie przedsiębiorstwa, wówczas przystępuje do sprawdzenia tego obrotu na miejscu.

Sprawdzenie odbywa się: a) za pomocą kontroli zakładów i pomieszczeń składowych a w razie zgody płatnika na przedstawienie ksiąg handlowych, — za pomocą przejrzenia zapisów dotyczących wpływów i sprzedaży w dzienniku, w księgach kasowej i towarowej lub też w księgach operacji czynnych zakładów bankierskich, kas zaliczkowych (lombardów) i kantorów wymiany; b) za pomocą badania znawców (biegłych), co do obrotu i przypuszczalnego zysku sprawdzanych przedsiębiorstw.

§ 217.

Jeżeli płatnik lub osoba w przedsiębiorstwie go zastępująca nie zgodzi się na przedstawienie ksiąg handlowych wskazanych w ust. 5 art. 496 ustawy ros., to przewodnczący po sporządzeniu krótkiego o tem protokółu uprzedza, że w myśl uwagi do art. 506 tejże ustawy płatnik traci prawo do wnoszenia reklamacji i odwołań co do wysokości obrotu i zysku, względnie zarobku określonego przez komisję miejscową dla wymiaru procentowego podatku od zysku.

Przy sprawdzaniu obrotów przedsiębiorstw handlowych (ustępy 2, 3 i 5 art. 495 ust. ros.) należy zwrócić uwagę na znamiona, wymienione w art. 494 ust. ros., a przy sprawdzaniu obrotów przedsiębiorstw przemysłowych (ustęp 4 art. 495 ust. ros.) na znamiona w myśl ustępu 2 art. 494 ust. ros.

Za podstawę do określenia obrotu samodzielnych wolnych zajęć zawodowych służy roczny zarobek brutto.

§ 218.

O rezultatach sprawdzenia deklaracji zapomocą kontroli ksiąg handlowych, przewodniczący komisji miejscowej zaznacza na czwartej stronie deklaracji; tamże należy wymienić również wszelkie inne dane i uwagi, służące do określenia obrotu i zysku przedsiębiorstwa

§ 219.

Jeżeli celem sprawdzenia deklaracji zachodzi potrzeba otrzymania wiadomości z innych Urzędów skarbowych lub instytucji rządowych, samorządowych i publicznych, przewodniczący po porozumieniu się z temi urzędami i instytucjami zbiera wszelkie dane potrzebne do określenia obrotu i zysku, względnie zarobku.

Dla wszystkich przedsiębiorstw i osób obowiązanych do opłacania procentowego podatku od zysku, które nie złożyły deklaracji lub nie były obowiązane do ich składania, ma przewodniczący komisji miejscowej sam lub przez podwładnych mu urzędników sporządzić deklaracje po zebraniu wszystkich niezbędnych do tego danych w trybie wskazanym w poprzednich paragrafach. Sporządzone w ten sposób deklaracje podpisują te osoby, które zbierały wiadomości w nich zawarte.

§ 220.

Deklaracje należycie sprawdzone i sporządzone w sposób wskazany w poprzednich paragrafach przewodniczący komisji miejscowej wnosi pod obrady komisji w takim czasie, by wszelkie czynności, połączone z wymiarem procentowego podatku od zysku, oraz rozesłanie nakazów płatniczych, było zakończone do 15 lipca każdego roku podatkowego.

Obroty przedsiębiorstw, względnie zarobki zajęć ustalają komisje miejscowe w tym porządku, jaki podług miejscowych warunków uznany będzie za najdogodniejszy t. j. albo podług rodzaju handlu i przemysłu albo podług grup przedsiębiorstw i zajęć.

Równocześnie przewodniczący przedkłada komisji listę osób sporządzoną w myśl § 212 niniejszej instrukcji, celem nałożenia przez komisję grzywien z art. 534 ust. ros.

§ 221.

Sumy obrotu względnie zarobku określone przez komisję wpisuje się do odpowiedniej rubryki na czwartej stronie deklaracji.

Wszystkie zaś deklaracje, w których obroty ostatecznie zostały ustalone numeruje się w porządku kolejnym. Numery porządkowe wpisuje się do ustanowionych rubryk na czwartej stronie deklaracji w krótkich zaś protokółach posiedzeń, bez wymienienia przedsiębiorstw zaznacza się tylko numery porządkowe.

§ 222.

Przy określeniu obrotów komisja miejscowa opiera swój wniosek na wszystkich wiadomościach i danych zawartych w deklaracjach płatników oraz zebranych przez przewodniczącego, członków komisji, jak również zakomunikowanych przez znawców (biegłych).

§ 223.

Po ostatecznem określeniu przez komisję miejscową obrotów i zysków względnie zarobków oraz przypadających w myśl art. 17 ustawy z 6 lipca 1920 kwot procentowego podatku od zysku dla wszystkich przedsiębiorstw i zajęć, podlegających temu podatkowi, deklaracje grupują się w ścisłym porządku alfabetycznym nazwisk płatników i numeruje się na pierwszej stronie.

Zgrupowane i ponumerowane w ten sposób deklaracje stanowią księgę przedsiębiorstw i zajęć.

§ 224.

Z księgi przedsiębiorstw sporządza się podług załączonych do niniejszej instrukcji wzorów nakazy płatnicze, oraz rejestr wymiaru podatku w ścisłym alfabetycznym porządku nazwisk płatników.

Rejestr ten, który jest zarazem rejestrem poboru podatku, należy równocześnie z rozesłaniem nakazów płatniczych przesłać do właściwej Kasy skarbowej.

Nakazy płatnicze doręcza się zapieczętowane n. p. w formie używanej przy przy telegramach.

Po rozesłaniu nakazów płatniczych przewodniczący komisji miejscowej ma czuwać nad ścisłem wykonaniem przepisów art. 25 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. co do sposobu ogłozenia o dniu rozesłania tych nakazów.

Równocześnie z rozesłaniem nakazów płatniczych doręcza się płatnikom odrębne decyzje o nałożeniu grzywien z art. 534 ust. ros., w których należy wyraźnie zaznaczyć, że na te decyzje mogą być wniesione skargi, za pośrednictwem komisji miejscowej, do komisji okręgowej w terminie miesięcznym, licząc od dnia doręczenia decyzji karnej.

§ 225.

Reklamacje, wniesione w terminie wskazanym w art. 26 ustawy z dnia 6 lipca 1920 rozpatrują komisje miejscowe.

Wniesienie reklamacji nie uchyla obowiązku uiszczenia podatku.

O powziętych decyzjach co do każdej reklamacji przewodniczący komisji zawiadamia pisemnie płatnika z podaniem podstaw decyzji, terminu i porządku wnoszenia odwołań (art. 32 ustawy z 6 lipca 1920 r.).

§ 226.

Reklamacje, dotyczące dodatkowych wymiarów uskutecznionych w myśl art. 31 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. mogą być wnoszone przez płatników w terminie miesięcznym od dnia doręczenia im nakazów płatniczych.

W wypadkach takich wymierzone kwoty podatku powinny być uiszczone w tym samym miesięcznym terminie z tem jednak zastrzeżeniem, że termin ten dla przedsiębiorstw i zajęć, dodatkowo pociągniętych do opłaty procentowego podatku, nie może być wcześniejszy, niż dla płatników, którym wymierzono podatek za ten sam rok i rozesłano nakazy płatnicze w myśl art. 24 ustawy z 6 lipca 1920 r.

§ 227.

Jeżeli wskutek wniesionej reklamacji wymierzona pierwotnie kwota podatku ulegnie zmianie, płatnikowi doręcza się nowy nakaz płatniczy i równocześnie zawiadamia się Kasę skarbową, celem poczynienia odpowiednich zmian w rejestrze poboru podatku.

§ 228.

W ten sam sposób, jak o decyzjach na reklamacje, przewodniczący komisji miejscowej zawiadamia płatników o złożonych przezeń protestach w myśl art. 33 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. z zaznaczeniem, że płatnikowi przysługuje prawo wniesienia za pośrednictwem komisji miejscowej, do komisji okręgowej odpowiedzi w terminie miesięcznym od dnia doręczenia zawiadomienia o proteście.

Jeżeli przeciw wymiarowi podatku przez komisję miejscową wpłynie oprócz protestu przewodniczącego także reklamacja płatnika, należy ją wraz z protestem i ewentualną odpowiedzią płatnika na ten protest przedłożyć do decyzji komisji okręgowej, która sprawę rozstrzyga ostatecznie.

§ 229.

Odwołania od decyzji komisji miejscowej, jak również protesty przewodniczących z ewentualnie wniesionemi odpowiedziami na te protesty przez płatników, przesyłają się do właściwych komisji okręgowych. Wniesienie odwołania nie uchyla obowiązku uiszczenia podatku.

§ 230.

O decyzjach komisji okręgowej jej przewodniczący zawiadamia, za pośrednictwem przewodniczącego komisji miejscowej, płatników, jak również w razie ewentualnych zmian w kwotach wymierzonego podatku i kasy skarbowe.

DZIAŁ VI.

Zaległości i grzywny.

(art. art. 522—548 ustawy ros.).

§ 231.

Za zaległość zasadniczego podatku przemysłowego uważa się kwoty, podlegające egzekucji za świadectwa przemysłowe wcale nie wykupione lub wykupione lecz mniejszej wartości, niż te świadectwa, które wykupić należało na podstawie obowiązujących przepisów.

Należne kwoty zasadniczego podatku przemysłowego zalicza się na poczet zaległości po upływie terminu miesięcznego od dnia wręczenia obwinionemu decyzji Urzędu skarbowego.

Jeżeli zaś przeciw tej decyzji wniesiono skargę w terminie prawnym, wówczas należność powyższa przechodzi w zaległość po upływie terminu dwutygodniowego, licząc od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia na wniesioną skargę.

§ 232.

Za zaległość dodatkowego podatku przemysłowego uważa się:

a) kwoty podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku, obliczone przez przedsiębiorstwa obowiązane do składania sprawozdań publicznych, a nie wpłacone do Kas skarbowych w terminach, przewidzianych w art. art. 466, 471 i 475 ust. ros.

b) niedopłacone kwoty podatków wymienionych w powyższym ustępie, powstałe wskutek różnicy pomiędzy obliczeniem tych podatków przez same przedsiębiorstwa, a obrachunkiem, dokonanym przez Izbę skarbową po upływie miesiąca od dnia doręczenia przedsiębiorstwu zawiadomienia o decyzji Izby skarbowej w tym przedmiocie.

Jeżeli przeciwko tej decyzji wniesiono w terminie prawnym skargę, wówczas niedopłacone kwoty dodatkowego podatku przemysłowego przechodzą w zaległość po upływie terminu dwutygodniowego, licząc od dnia doręczenia przedsiębiorstwa orzeczenia na wniesioną skargę.

c) kwoty procentowego podatku od zysku, wymierzone przedsiębiorstwom nie obowiązanym do składania sprawozdań publicznych, a nie uiszczone przez te przed-

siębiorstwa w terminach przewidzianych w art. art. 29 i 31 część druga ustawy z 6 lipca 1920 r., chociażby przeciw wymiarowi podatku wniesiono w terminie prawnym reklamację względnie odwołanie.

W wypadkach, gdy na protest przewodniczącego komisja okręgowa ustali procentowy podatek od zysku w kwocie wyższej od pierwotnie wymierzonej przez komisję miejscową, wówczas powstała z tego tytułu różnica przechodzi w zaległości po upływie miesiąca od dnia doręczenia płatnikowi zawiadomienia w tym przedmiocie.

§ 233.

Grzywny, nałożone za przekroczenia przepisów o podatku przemysłowym, uważa się za zaległość po upływie terminu miesięcznego od dnia doręczenia obwinionemu decyzji o nałożeniu grzywny.

Jeżeli przeciw tej decyzji wniesiono w terminie prawnym skargę, wówczas nałożona grzywna przechodzi w zaległość po upływie terminu dwutygodniowego, licząc od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia na wniesioną skargę.

Odsetki za zwłokę.

§ 234.

Odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie pobiera się przy wpłacie sumy zaległej do Kasy skarbowej lub przy przymusowej egzekucji zaległości.

Przy obrachunku odsetków za zwłokę, miesiąc zaczęty liczy się za cały; kwoty zaległości, wynoszące 50 fen. i wyższe, zaokrągla się do 1 Mk., mniejszych zaś należności nie uwzględnia się.

Od zaległych grzywien, wymierzonych za przekroczenia przepisów ustawy o podatku przemysłowym, nie pobiera się odsetków za zwłokę.

Rozkładanie na raty i odraczanie terminu spłaty podatków.

§ 235.

Izbom skarbowym przysługuje na uzasadnioną prośbę płatników, po poprzedniem zabezpieczeniu, prawo rozkładania na raty i odroczenie terminu spłaty zaległych podatków i grzywien na termin sześciomiesięczny bez ograniczenia wysokości i należności, zaś na termin do jednego roku, o ile zaległe sumy nie przewyższają w poszczególnym wypadku 20.000 mk.

Odroczenie i rozłożenie na raty wyższych zaległości lub na czas dłuższy, może nastąpić tylko na mocy zezwolenia Ministerstwa Skarbu.

W wypadkach, w których zostanie niewątpliwie stwierdzone, że płatnik nie jest w możności uiścić przypadającej należności podatkowej z powodu poniesionych bezpośrednich strat wojennych, lub spowodowanych wojną szkód elementarnych, lub też ściągnięcie należności podatkowej z innych uzasadnionych przyczyn mogłoby narazić na szwank egzystencję gospodarczą płatnika, mogą być przyznane ulgi w postaci częściowego lub zupełnego umorzenia przypadającej należności podatkowej, zależnie od stwierdzonego stopnia zniszczenia lub stanu ekonomicznego płatnika.

Jeżeli niemożność uiszczenia należności podatkowej jest tylko przemijająca, mogą być przyznane jedynie ulgi wspomniane w części pierwszej i drugiej tego paragrafu.

Do przyznawania wymienionych wyżej ulg z tytułu szkód wojennych i spowodowanych wojną klęsk elementarnych, upoważnia się Izby skarbowe bez ograniczenia terminu i wysokości należności podatkowej. W innych wypadkach należy się trzymać przepisów kompetencyjnych, zawartych w części pierwszej i drugiej tego paragrafu, tudzież w § 238 niniejszej instrukcji.

§ 236.

W razie przychylenia się do prośby płatnika o rozłożenie na raty lub odroczenie spłaty zaległości, nie pobiera się odsetków za zwłokę od dnia złożenia w Izbie skarbowej podania płatnika w tym przedmiocie.

§ 237.

Zaległości podatku przemysłowego mają być ściągnięte w drodze egzekucji po upływie terminu miesięcznego, licząc od dnia przejścia należności podatkowej w zaległość, a przy zaległościach odroczonych lub rozłożonych na raty, natychmiast po upływie pierwszego niedotrzymanego terminu spłaty, od którego to terminu liczą się także w danym razie odsetki za zwłokę.

§ 238.

Wszelkie, dowodnie niemożliwe do ściągnięcia zaległości podatku przemysłowego (np. z powodu ubóstwa niewiadomego miejsca pobytu lub śmierci płatnika bez pozostawienia jakiegokolwiek majątku i t. p.), umarza właściwa Izba skarbowa we własnym zkresie do 1.500 marek należności podatkowej.

Zaległości w kwotach wyższych mogą być umorzone tylko za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

Niewłaściwie lub nadmiernie wpłacone kwoty podatku przemysłowego, niezależnie od ich wysokości, zalicza się z rozporządzenia Izby skarbowej na spłatę innych państwowych należności płatnika, względnie zwraca się mu w gotówce w razie złożonego przez niego w tym przedmiocie podania.

Grzywny za przekroczenia przepisów ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

§ 239.

Przy nakładaniu grzywien za przekroczenia przepisów o podatku przemysłowym bierze się pod uwagę okoliczności, zwiększające lub zmniejszające winę osoby, która dopuściła się przekroczenia.

Za okoliczności, zwiększające winę uważa się między innemi powtórzenie się przekroczeń, ich długotrwałość, stopień wykształcenia, rozwoju umysłowego, oraz stan zamożności obwinionego, jak również użycie przez niego sposobów przeszkadzających lub utrudniających wykrycie przekroczenia, którego się dopuścił.

Za okoliczności łagodzące winę uważa się: krótkotrwałość popełnionego przekroczenia, nieumiejętność czytania i pisania, nierozwinięcie umysłowe nezamożność obwinionego lub też zbieg nieszczęśliwych okoliczności, które przeszkodziły spełnieniu obowiązujących przepisów ustawowych.

§ 240.

Ustanowiona w uwadze do art. 526 ustawy ros. z uwzględnieniem zmiany w myśl art. 37 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. grzywna i dopłata zasadniczego podatku przemysłowego za lata ubiegłe wymierza się tylko najwyżej za lat pięć bezpośrednio poprzedzających rok, w którym wykryto przekroczenia przepisów.

§ 241.

Prowadzenie handlu rozwozowego lub obnośnego: a) poza obrębem miast towarami nie wymienionemi w wykazie dołączanym do art. 416 ros. ust., b) w obrębie miast towarami nie wymienionemi w wykazie dołączonym do art. 371 ust. ros. podlega grzywnie nie przekraczającej dwukrotnej wartości świadectwa przemysłowego, które należało wykupić na prowadzenie handlu detalicznego lub drobnego podług klasy tej miejscowości, gdzie przekroczenie zostało ujawnione i podług rodzaju sprzedawanych towarów.

§ 242.

Jeżeli przekroczenie przepisów o podatku przemysłowym będzie ujawnione w przedsiębiorstwach, prowadzących przez instytucje państwowe lub samorządowe, to Urząd skarbowy po ustaleniu należnych kwot podatku przemysłowego łącznie z dodatkami wydaje decyzję o obowiązku uiszczenia podatku i sumie łącznej należności podatkowej, przedkładając ją przełożonej Izbie skarbowej.

Izba Skarbowa przesyła tę decyzję władzy przełożonej tych osób, które dopuściły się przekroczenia przepisów celem nałożenia na nich kary w trybie przewidzianym dla wykroczeń służbowych.

Powyższa decyzja może być zaskarżona przez władzę przełożoną tych osób, które się dopuściły przekroczenia w terminach i w trybie ustawą o podatku przemysłowym przewidzianych.

Obowiązek uiszczenia należnych kwot ciąży na tej instytucji, pod zarządem której znajduje się przedsiębiorstwo, w którem przekroczenie zostało ujawnione.

Postępowanie przy wymiarze grzywien za przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym.

(Art. art. 537 do 548 ustawy ros.).

§ 243.

Do kompetencji Urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych należy wytaczanie spraw o przekroczenia przepisów ustawy o zasadniczym podatku przemysłowym, sporządzanie protokółów, przeprowadzanie wszelkich dalszych uzupełniających dochodzeń, oraz wydawanie orzeczeń karnych.

§ 244.

Wytaczanie spraw, w poprzednim paragrafie wymienionych, rozpoczyna się od sporządzenia protokółu w sposób wskazany w art. art. 451 do 458 ust. ros. i §§ 135 do 138 niniejszej instrukcji.

Odpis protokółu może być wydany obwinionemu lub jego zastępcy (pełnomocnikowi) na jego żądanie, po uiszczeniu przepisanej opłaty stemplowej.

§ 245.

Urząd skarbowy prowadzi wedle dołączonego wzoru rejestr spraw karnych zasadniczego podatku przemysłowego, do którego wciąga każdy sporządzony w tych sprawach protokół i wszelkie dalsze dotyczące zarządzenia.

§ 246.

Urząd skarbowy przeprowadza w formie protokółów, z zachowaniem formalności zawartych w art. 455 ust. ros., wszelkie dalsze uzupełnienia i dochodzenia potrzebne do dokładnego ustalenia stanu faktycznego i wydania orzeczenia karnego.

§ 247.

Urząd skarbowy ma wydać decyzję w każdej sprawie przekroczenia przepisów o zasadniczym podatku przemysłowym, najdalej w ciągu miesiąca od dnia otrzymania protokółu lub dodatkowych dochodzeń i wyjaśnień.

§ 248.

Decyzje, wymienione w poprzednim paragrafie, powinny zawierać:

1) nazwisko i imię obwinionego;

2)) jego miejsce zamieszkania, jak również dokładne oznaczenie handlowego, albo przemysłowego przedsiębiorstwa lub zakładu, w którym ujawniono przekroczenie przepisów;

3) dokładne określenie istoty przekroczenia z powołaniem się na odnośne postanowienia ustawy;

4) wymiar należności podatkowej oraz przypadających od niej dodatków samorządowych, jak również wysokość grzywny za przekroczenie przepisów, z powołaniem się na odnośne artykuły ustawy, z przytoczeniem okoliczności zwiększających lub zmniejszających winę osoby, która dopuściła się tego przekroczenia;

5) wezwanie obwinionego do uiszczenia w terminie miesięcznym należności podatkowej, dodatków samorządowych i grzywny pod rygorem egzekucji (art. 547 ust. ros.);

6) oznaczenie terminów i porządku wniesienia ewentualnej skargi przeciwko tej decyzji (art. 541 ust. ros.).

Odpis decyzji doręcza się obwinionemu za potwierdzeniem odbioru, w sposób, wskazany w art. 400 ust. ros., jak również przesyła się właściwej Kasie skarbowej celem wciągnięcia zawartych w decyzji danych do rejestru poboru grzywien i należności zasadniczego podatku przemysłowego, który to rejestr ma prowadzić Kasa skabowa według załączonego wzoru.

§ 249.

W razie śmierci obwinionego przed wydaniem decyzji, nie nakłada się grzywny, lecz tylko uskutecznia się wymiar należności zasadniczego podatku przemysłowego, oraz przypadających od niej kwot dodatków samorządowych.

§ 250.

Skargi na decyzje Urzędów skarbowych w sprawach zasadniczego podatku przemysłowego, wnoszą się za pośrednictwem tychże Urzędów, do właściwej komisji okręgowej, w terminie miesięcznym od dnia doręczenia wyżej wymienionych decyzji.

Przy obliczeniu terminu miesięcznego, wyznaczonego do wnoszenia skarg, dzień nadania skargi na pocztę uważa się za dzień złożenia jej we właściwym Urzędzie skarbowym.

O orzeczeniach komisji Izby skarbowe zawiadamiają płatników za pośrednictwem właściwych Urzędów skarbowych.

Skargi, wniesione po upływie terminu przewidzianego ustawą, Urząd skarbowy odrzuca we własnym zakresie działania, zawiadamiając o tem skarżących.

§ 251.

Ze względu na postanowienie §§ 231 i 233 niniejszej instrukcji, co do terminu płatności zasadniczego podatku przemysłowego i grzywien, Urzędy skarbowe mają zawiadomić właściwą Kasę skarbową o dniu doręczenia obwinionym odpisów swoich decyzji karnych, jak również o dniu wniesienia skarg na te decyzje i doręczenia zawiadomień o orzeczeniach komisji okręgowych na wniesione skargi.

Kasy skarbowe uwidaczniają wyżej wymienione daty w odnośnych rubrykach księgi wymiaru i poboru należności zasadniczego podatku przemysłowego i grzywien (§ 248 niniejszej instrukcji).

§ 252.

Wytaczanie spraw o przekroczenia przepisów o dodatkowym podatku przemysłowym należy, o ile chodzi o przedsiębiorstwa obowiązane do składania sprawozdań publicznych, do kompetencji właściwej Izby skarbowej, o ile zaś chodzi o przedsiębiorstwa nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych, do kompetencji komisji miejscowych do spraw podatku przemysłowego.

Grzywny za wyżej wymienione przekroczenia nakładają Izby skarbowe, względnie komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego, przy sposobności sprawdzenia sprawozdań i bilansów, względnie przy wymiarze procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

Przedsiębiorstwa zawiadamia się za potwierdzeniem odbioru o decyzjach Izby skarbowej natychmiast po ich powzięciu, zaś o decyzjach karnych komisji miejscowych, równocześnie z rozesłaniem nakazów płatniczych na wymierzony procentowy podatek od zysku.

§ 253.

Skargi na powyższe decyzje karne wnosi się za pośrednictwem tej władzy, która wymierzyła karę do komisji okręgowej do spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia doręczenia zawiadomienia o zapadłej decyzji.

§ 254.

W wypadkach ujawnienia przez komisję miejscową do spraw podatku przemysłowego świadomie fałszywych wiadomości w deklaracjach płatników procentowego podatku od zysku o obrotach i dochodach przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych i osobistych zajęć w celu zmniejszenia tego podatku lub zwolnienia od niego, jak również w razie wykrycia przez Izbę skarbową świadomie fałszywych wiadomości w sprawozdaniach, bilansach lub dodatkowych wyjaśnieniach przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, w celu zmniejszenia przypadającego podatku lub zwolnienia od niego, ma komisja miejscowa do spraw podatku przemysłowego, względnie Izba skarbowa, całą sprawę z dowodami po należytem jej wyświetleniu, skierować do właściwego Sądu, celem osądzenia jej na podstawie art. 327 lub 328 kodeksu karnego, obowiązującego na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

DZIAŁ VII.

Przepisy przejściowe.

§ 255.

Wobec obowiązywania ustawy z 6 lipca 1920 r., od początku roku podatkowego 1920 wszystkie osoby, które wykupiły już na ten rok świadectwa przemysłowe na prowadzenie handlu, przemysłu lub osobistych zajęć przemysłowych, z wyjątkiem wymienionych w art. 7, powołanej wyżej ustawy, mają dopłacić w terminie w publicznem obwieszczeniu wyznaczonym przez władzę skarbową, podwyżkę zasadniczego podatku przemysłowego, wynikłą wskutek podniesienia stawek podatkowych, wyszczególnionych w art. 5 powołanej wyżej ustawy.

Jeżeli płatnik wykupił na rok 1920 świadectwo przemysłowe całoroczne, a przed dniem ogłoszenia ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., Dz. Ust. Nr. 66, poz. 437, t. j. przed dniem 2 sierpnia 1920 r. zaniechał przedsiębiorstwo, nie należy żądać uiszczenia przypadającej dopłaty za świadectwo przemysłowe, wykupione za ten rok podatkowy.

W przeciwnym razie należy pobrać przypadającą dodatkową dopłatę, chociażby płatnik nie prowadził już w chwili ściągania tej dopłaty dotyczącego przedsiębiorstwa.

§ 256.

Przy obliczaniu podwyżki zasadniczego podatku przemysłowego za rok 1920, należy uwzględnić nowy podział miejscowości na klasy (art. 3 ustawy 6 lipca 1920 r.), jak również tę okoliczność, by przedsiębiorstwa były zaliczone do właściwej kategorji na podstawie odnośnych przepisów ustawy rosyjskiej, z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 6 lipca 1920 r., niezależnie od poprzedniego zaliczenia do pewnej kategorji przedsiębiorstw, na podstawie przedtem obowiązujących przepisów b. władz okupacyjnych.

§ 257.

Jednocześnie z podwyżką zasadniczego podatku przemysłowego, należy również obliczyć i pobrać przypadające od niej dodatki niepaństwowe, w wysokości uchwalonej i zatwierdzonej na rok 1920.

W myśl postanowień art. 39 powołanej wyżej ustawy, łączne obciążenie świadectw przemysłowych wszelkiego rodzaju dodatkami niepaństwowemi, w żadnym razie nie może przekraczać norm w tym artykule wymienionych.

W wypadkach, gdy suma dodatków niepaństwowych, przy stosowaniu stopy procentowej, uchwalonej i zatwierdzonej na rok 1920, przekracza normy, wskazane w art. 39, należy pobrać te dodatki tylko podług najwyższej normy, wskazanej w tym artykule (39), dla każdej kategorji przedsiębiorstw.

PRZYKŁAD

obliczenia dodatków niepaństwowych w wyżej wymienionym wypadku.

Płatnik wykupił świadectwo przemysłowe III kategorji dla przedsiębiorstwa handlowego w miejscowości I klasy, wedle rozporządzenia Gen. Gub. Warszawskiego i wpłacił tytułem podatku zasadniczego od handlu,

kwotę 90 mk., a tytułem dodatków niepaństwowych (wedle dekretu w przedmiocie skarbowości powiatowych związków komunalnych z dnia 7/2 1919 r., Dz. Pr. Nr. 14, poz. 151) — 150% od podatku, t. j. 135 mk., razem 225 mk.

Obliczenie podwyżki:

Stawka zasadniczego podatku przemysłowego III kategorji w miejscowości I klasy wynosi obecnie	1500 mk:
zapłacono już tytułem tego podatku . .	90 mk
zatem podwyżka wynosi	1410 mk.

Dodatki niepaństwowe wynosiłyby (150% od podwyższonej stawki 1500 mk.) kwotę 2250 mk.

Ponieważ, w myśl ustępu c) art. 39 ustawy, ogólna wysokość dodatków niepaństwowych dla przedsiębiorstw handlowych od III do V kategorji, nie może przekraczać 50% zasadniczego podatku przemysłowego od podwyższonej stawki (t. j. 750 mk.), przeto, jako sumę, przypadającą do zapłaty tytułem tych dodatków, należy przyjąć tylko tę kwotę, t. j. 750 mk.

Zatem dodatkowa dopłata wynosi:

w państwowym podatku przemysłowym . .	1410 mk
w dodatkach (750 mk. po potrąceniu już wpłaconej kwoty 135 mk.)	615 mk.
Razem .	2025 mk.

Rozdział kwoty pobranej tytułem dopłaty w dodatach niepaństwowych (w wypadku niniejszym 615 Mk.) pomiędzy uprawnione do poboru związki, ma nastąpić w stosunku proporcjonalnym do stóp procentowych dodatków, uchwalonych i zatwierdzonych na rok 1920.

§ 258.

Wszystkie przedsiębiorstwa, które na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów były ustawowo wolne od opłacania podatku przemysłowego, a obecnie nie weszły do spisu przedsiębiorstw uwolnionych na zasadzie art. 9 ustawy z 6 lipca 1920 r., mają wykupić na rok 1920 świadectwo przemysłowe na zasadzie przepisów powołanej wyżej ustawy, w terminie, wyznaczonym przez władze skarbowe w publicznem obwieszczeniu.

§ 259.

O ile w terminie oznaczonym przez władzę skarbową nie będą wpłacone podwyżki zasadniczego podatku przemysłowego, wymienione w § 255 niniejszej instrukcji, lub nie zostaną wykupione świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw nowowstępujących w obowiązek podatkowy (§ 258), mają władze skarbowe przystąpić niezwłocznie do egzekucji należnych kwot w trybie przepisanym dla ściągania podatków bezpośrednich i pobrać jednocześnie odsetki za zwłokę, w wysokości 1% miesięcznie.

§ 260.

Celem wymiaru procentowego podatku od zysku za rok 1920, dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, terminy do składania deklaracji (art. 492 ust. ros.), do rozesłania nakazów płatniczych (art. 24 ustawy 6 lipca 1920 r.), do wnoszenia reklamacji (art. 26), do uiszczenia procentowego podatku od zysku (art. 29), zmienia się na zasadzie art. 30 ustawy z 6 lipca 1920 r. w sposób następujący:

1) termin do składania deklaracji wyznaczą Izby skarbowe za pomocą publicznego obwieszczenia;

2) przewodniczący każdej komisji miejscowej ma ogłosić w sposób, podany w art. 25 powołanej wyżej ustawy, dzień rozesłania nakazów płatniczych w okręgu swej komisji, wyznaczając analogicznie do postanowień art. 26 i 31 termin miesięczny do wnoszenia reklamacji i do wpłaty wymierzonych kwot procentowego podatku od zysku.

Powyższe terminy należy również uwidocznić w nakazach płatniczych.

§ 261.

Instrukcja niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 10 grudnia 1920 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Weinfeld.*

WZÓR do § 109 instrukcji.

DO KASY SKARBOWEJ

w ....

Nazwisko i imię, tudzież miejsce zamieszkania, wybierającego bezpłatny bilet przemysłowy ....

....

Upraszam o wydanie bezpłatnego biletu przemysłowego dla ....

na rok 192...... na podstawie dołączonych dokumentów ....

....

PODPIS ....

Kasa Skarbowa zatrzymuje górny odcinek deklaracji, jako dokument wydania bezpłatnego biletu przemysłowego, zaś samą deklarację przesyła właściwemu Urzędowi Skarbowemu podatków i opłat skarbowych.

Do Kasy Skarbowej w ....

BEZPŁATNY BILET PRZEMYSŁOWY
wydano dnia .... 192 r.
za Nr. ....
Podpis skarbnika
....

Nazwisko i imię, tudzież miejsce zamieszkania wybierającego bezpłatny bilet przemysłowy:

....

....

DEKLARACJA.

W myśl art. 435 ust. ros. o podatkach bezpośrednich zeznaję następujące dane o .... na którego prowadzenie wybieram bezpłatny bilet przemysłowy na rok 192.........

1. Na czyje nazwisko i imię wybiera się bezpłatny bilet przemysłow. Nazwisko i imię i miejsce zamieszkania osoby, nazwa towarzystwa, spółki lub instytucji.	
2. Na jaki zakład lub kantor wybiera się bezpłatny bilet przemysłowy i gdzie się ten zakład lub kantor znajduje. a) Bliższe określenie przedsiębiorstwa do którego należy powyższy zakład lub kantor. b) Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa.	
3. Na jaką antrepryzę lub dostawę. a) Gdzie zawarto umowę o antrepryzę lub dostawę. b) Na jaką sumę przyjęto zobowiązanie. c) Gdzie i w jakiem czasie ma być wykonaną.	
4. Na jakie pomieszczenie składowe. a) Jakie towary przechowuje się w pomieszczeniu składowem. b) Gdzie ono znajduje się. c) Bliższe określenie i miejsce wykonywania przedsiębiorstwa, do którego należy pomieszczenie składowe. d) Kiedy i gdzie i za jakim Nr. wykupiono świadectwo przemysłowe na to przedsiębiorstwo.	

.... dnia .... 19.........

PODPIS

....

(strona 1-a)

WZÓR do § 111 instrukcji.

Kasa Skarbowa w ....

PAMIĘTNIK

na blankiety świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw handlowych oraz dla handlu rozwozowego, obnośnego i jarmarcznego.

(strona 2-ga)

Data otrzymania wzgl. wydania świadectw przemysłowych	PRZEDSIĘBIORSTWA — Kategorja I		Kategorja II — Warszawa		II — 1 klasy		II — 2 klasy		II — 3 klasy		II — 4 klasy		Kategorja III — Warszawa		III — 1 klasy	
	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych
	16.600 M.	1.660 M.	6.250 M.	625 M.	5.250 M.	525 M.	4.250 M.	425 M.	3.250 M.	325 M.	2.250 M.	225 M.	1.750 M.	175 M.	1.500 M.	150 M.
	ILOŚĆ BLANKIETÓW															

(dalszy ciąg strony 2-ej)

HANDLOWE świadectw — III W OŚCIACH — 2 klasy		III — 3 klasy		III — 4 klasy		IV — Warsz.	IV — 1 klasy	IV — 2 klasy	IV — 3 klasy	IV — 4 klasy	V-a	V-b	HANDEL JARMARCZNY — HURTOWY			DETALICZNY		
Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw	Dla pomieszczeń składowych	Dla przedsiębiorstw					Handel rozwozowy	Handel obnośny						
1.250 M.	125 M.	1.000 M.	100 M.	750 M.	75 M.	500 M.	425 M.	325 M.	250 M.	125 M.	750 M.	250 M.	2.000 M.	1.500 M.	600 M.	500 M.	425 M.	170 M.
ILOŚĆ BLANKIETÓW																		

Kasa Skarbowa w...

(Strona 1-sza).

WZÓR do § 111 Instrukcji.

PAMIĘTNIK

na blankiety świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw przemysłowych na osobiste zajęcia przemysłowe dla przedsiębiorstw żeglugi, tudzież na blankiety bezpłatnych biletów przemysłowych.

(Strona 2-ga).

Data otrzymania wzgl. wydania świadectw przemysłowych.	PRZEDSIĘBIORSTWA PRZEMYSŁOWE																
	Kategorja																
	I	II	III	IV	V	VI					VII					VIII	
						W miejscowościach											
						Warszawa	KLASY 1	2	3	4	Warszawa	KLASY 1	2	3	4	Warszawa	
	25000 M.	16500 M.	8300 M.	2500 M.	900 M.	700 M.	600 M.	500 M.	400 M.	300 M.	280 M.	220 M.	180 M.	120 M.	80 M.	100 M.	
	ILOŚĆ BLANKIETÓW																

(dalszy ciąg strony 2-ej).

SŁOWE				OSOBISTE ZAJĘCIA PRZEMYSŁOWE										Przedsiębiorstwa żeglugi	Bezpłatne bilety przemysłowe		UWAGA
Świadectw																	
VIII				Ekspedytorów			Maklerów giełdowych		IV Inspektorów, ajentów, i pośredników handlowych				Subjektów podróżujących		Na Pomieszczenia składowe i kantory	Na dostawy i antrepryzy	
W miejscowościach									W miejscowościach								
KLASY 1	2	3	4	II/1	II/2	II/3	III/1	III/2	Warszawa	KLASY 1	2	3 i 4					
80 M.	60 M.	40 M.	30 M.	7500 M.	5250 M.	4250 M.	5100 M.	3900 M.	1000 M.	1000 M.	800 M.	600 M.	1000 M.				
ILOŚĆ BLANKIETÓW																	

№ 5—6.

Pozycja 52.

100

WZÓR do § 111 instrukcji.

Kasa Skarbowa w..

Nr.....................

Do

I Z B Y   S K A R B O W E J

w..

Kasa Skarbowa uprasza o spowodowanie przesłania następujących blankietów, dokumentów przemysłowych:

M I E J S C O W O Ś Ć   K L A S Y..

Przedsiębiorstwa handlowe				Przedsiębiorstwa handlowe			Osobiste zajęcia			Handel jarmarczny			Przedsiębiorstwa żeglugi
Kategorja	Rodzaj świadectwa	Cena świadectwa Mk.	Ilość blankietów	Kategorja	Cena świadectwa Mk.	Ilość blankietów	Kategorja	Cena świadectwa Mk.	Ilość blankietów	Kategorja	Cena świadectwa Mk.	Ilość blankietów	Ilość blankietów
I.	Dla przedsiębiorstw	16.600		I.	25.000		II/1	7.500		Hurtowy	2.000		
	Dla pomieszczeń składowych	1.660		II.	16.500		II/2	5.250			1.500		
II.	Dla przedsiębiorstw			III.	8.300		II/3	4.250			600		
	Dla pomieszczeń składowych			IV	2.500		III/1	5.100		Detaliczny	500		
III	Dla przedsiębiorstw			V	900		III/2	3.900			425		
	Dla pomieszczeń składowych			VI			IV				170		
IV.	Dla przedsiębiorstw			VII			VI	1.000		Bezpłatne bilety przemysłowe na pomieszczenia składowe i kantory			
				VIII									
V-a	Dla handlu rozwozowego	750								Bezpłatne bilety przemysłowe na dostawy i antrepryzy			
V-b	Dla handlu obnośnego	250											

.... dnia ....

(Strona 1-sza).

WZÓR do § 111 instrukcji.

Kasa Skarbowa w...

KSIĘGA

świadectw przemysłowych i bezpłatnych biletów przemysłowych wydanych na rok 192..........

(Strona 2-ga i 3-cia).

Nr. bieżący	Data wydania świadectwa	Oznaczenie osób (Nazwisko i Imię) lub instytucji którym wydano świadectwa lub bezpłatne bilety przemysłowe.	Rodzaj i miejsce wykonywania przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego	Jakiego rodzaju i kategorji wydano		WPŁACONA KWOTA							
						Zasadniczego podatku przemysłowego		DODATKÓW				RAZEM	
								....		....			
				Świadectwa przemysłowe	Bezpłatne bilety przemysłowe	Mk.	fen.	Mk.	fen.	Mk.	fen.	Mk.	fen.

№ —6

Pozycja 52.

Izba Skarbowa w.. *(Strona 1-sza).* **WZÓR do § 191 instrukcji.**

R E J E S T R

przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych obowiązanych do składania publicznych sprawozdań.

(Strona 2-ga).

Nr. bieżący	Nr. Akt.	Dział	Nazwa przedsiębiorstwa	Rok		Termin ustawowy zatwierdzenia bilansu	Data obrachunku podatkowego	Data doręczenia nakazu płatniczego	Ostateczny termin płatności	WYMIAR PODATKÓW														UMORZENIE PODATKÓW															
				Operacyjny	Podatkowy					Od kapitału		Procentowego od zysku		Od kapitałów i rent				Kara		Odsetki za zwłokę		Razem		Data i Nr. rozp.		Od kapitału		Procentowego od zysku		Od kapitałów rent				Kara		Odsetki za zwłokę		Razem	
														Od kapitałów pieniężnych		On call'owy														Od kapitałów pieniężnych		On call'owy							
										Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.

(dalszy ciąg strony 2-ej).

Dowód przychodowy			WPŁYWY PODATKÓW														ZALEGŁOŚĆ PODATKÓW																UWAGI
Kasa	Data	Poz. dziennika kasowego	Od kapitału		Procentowego od zysków		Od kapitałów i rent				Kara		Odsetki za zwłokę		Razem		Od kapitału		Procentowego od zysku		Od kapitałów i rent				Kara		Odsetki za zwłokę		Razem		Przekazano do egzekucji		
							Od kapitałów pieniężnych		On call'owy												Od kapitałów pieniężnych		On call'owy								Data	Nr. listy zaległ.	
			Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.			

WZÓR do § 198 instrukcji.

IZBA SKARBOWA

w ....

.... dnia ....

D O

....

....

w ....

....

NAKAZ PŁATNICZY

na dodatkowy podatek przemysłowy dla przedsiębiorstw obowiązanych do składania publicznych sprawozdań.

Na zasadzie art. 460 i 467 ros. ustawy o bezp. podatkach wymierzony został dodatkowy podatek przemysłowy za rok podatkowy .... / operacyjny .... jak następuje:

1) podatek od kapitału w kwocie . . .. Mk. .... fen.
2) procentowy podatek od zysku w kwocie .... „ .... „

Razem . . . . Mk. .... fen.

Na podstawie obliczenia przedsiębiorstwa wpłacono:

1) podatek od kapitału w kwocie . . .. „ .... „
2) procentowy podatek od zysku w kwocie .... „ .... „

Razem . . .. „ .... „

Wynikającą różnicę w sumie .... „ .... „

należy zapłacić w kasie skarbowej w .... w ciągu dni .... licząc od daty otrzymania nakazu płatniczego. Wrazie niezapłacenia jej w tym terminie nastąpi ściągnięcie w drodze egzekucji, nadto pobierze się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

Przeciw temu nakazowi płatniczemu przysługuje prawo wniesienia skargi do Komisji Okręgowej dla spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia doręczenia nakazu płatniczego. Skargę składa się za pośrednictwem właściwego Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych, a w Warszawie za pośrednictwem Izby skarbowej.

Pieczęć Podpis

Pokwitowanie.

Nakaz płatniczy z obliczeniem dodatkowego podatku przemysłowego za rok podatkowy .... doręczono dnia .... 19 .... r.

Pieczęć Towarzystwa i podpis

....

(Strona druga).

Obliczenie podatkowe.

1) Firma: ....

....

2) Okres sprawozdawczy ....
3) Data zatwierdzenia sprawozdania przez walne zebranie ....
4) Data otrzymania sprawozdania przez Urząd skarbowy ....

Rok podatkowy ....

A) Podatek od kapitału:

....

....

....

B) Procentowy podatek od zysku:

....

....

....

....

....

WZÓR do § 207 instrukcji.

(strona pierwsza)

Nr. kolejny księgi przedsiębiorstw ....

Wniesiono dnia .... 192...... r.

DO

KOMISJI MIEJSCOWEJ

do spraw podatku przemysłowego okręgu Urzędu skarbowego

w ....

DEKLARACJA

do wymiaru procentowego podatku od zysku na rok podatkowy 192...... r.

(art. 492 ust. ros. i art. 20 ustawy z 6 lipca 1920 roku Dz. ust. Nr. 66 poz. 437).

1. Blankiet niniejszy wydaje bezpłatnie właściwy Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych.
2. Płatnik ma w rubryce „Odpowiedź“ wpisać wszystkie wiadomości na podstawie pytania.
3. Deklaracje należy złożyć najpóźniej 1 kwietnia każdego roku podatkowego, a gdy ten termin przypada na dzień świąteczny, to pierwszego dnia powszedniego po dniu 1 kwietnia—zaś dla przedsiębiorstw i zajęć osobistych rozpoczętych w ciągu roku podatkowego, najpóźniej do 1 kwietnia następnego roku. Deklaracje mają być złożone osobiście lub przesłane pocztą w liście poleconym, do właściwej komisji miejscowej.
4. Obowiązek złożenia deklaracji dotyczy: a) przedsiębiorstw handlowych I i II kategorji — wszędzie. III kategorji w Warszawie oraz w miejscowościach pierwszych trzech klas, b) przedsiębiorstw przemysłowych I, II, III, IV, i V kategorji wszędzie, VI kategorji w Warszawie oraz w miejscowościach pierwszych trzech klas: c) osobistych zajęć przemysłowych zaliczonych w art. 6, ustawy 6 lipca 1920 r. do kategorji II, III i IV, d) wszystkich samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, wymienionych w ustępie 2 art. 16 ustawy z 6 lipca 1920 r.
5. Deklaracja ma być złożona oddzielnie co do każdego przedsiębiorstwa, lub osobistego zajęcia.
6. Płatnicy, którzy nie złożyli deklaracji w oznaczonym terminie bez powodów uwzględnienia godnych, jakoteż ci którzy nie zamieścili w deklaracjach wiadomości niezbędnych do określenia obrotów i zysków z przedsiębiorstw, i osobistych zajęć, podlegają grzywnie 200 mk. (art. 534 ust. ros. i art. 4 ustawy z 6 lipca 1920 r.).
7. Świadome zeznanie nieprawdziwych obrotów i zysków w celu zmniejszenia dodatkowego podatku przemysłowego lub uwolnienia od niego, podlega karze z art. 327 kodeksu karnego obowiązującego na obszarze b. zaboru rosyjskiego.
8. Za obrót uważa się: a) dla przedsiębiorstw handlowych sprzedających towary, — sumę rocznego wpływu brutto ze sprzedaży towarów tak za gotówkę jak na kredyt, wliczając w to sumy otrzymane z antrepryz i dostaw oraz handlu jarmarcznego; b) dla oddzielnych antrepryz i dostaw, — sumę brutto, otrzymaną przez antreprenera lub dostawcę albo przypadającą mu w ciągu roku za wykonanie zobowiązania; c) dla zakładów bankierskich, kas zaliczkowych, pod zastaw ruchomości (lombard) i kantorów wymiany, — sumę rocznego wpływu brutto z operacji czynnych prowadzonych zarówno własnym kapitałem jak i puszczeniem w obieg depozytów i wszelkiego rodzaju środków obrotowych (według kasy, rachunków oraz operacji komisowych); d) dla łaźni, pokojów umeblowanych i hotelów, — sumę rocznego wpływu brutto; e) dla osobistych zajęć przemysłowych, samodzielnych zajęć zawodowych, — roczny zarobek brutto; f) 1. dla przedsiębiorstw przemysłowych zajmujących się wydobywaniem lub przetwarzaniem surowców lub materjałów, — wartość brutto sprzedanych surowców, 2. dla przedsiębiorstw zajmujących się produkcją towarów, — wartość brutto wytworzonych w ciągu roku wyrobów, sprzedanych zarówno z głównego zakładu przemysłowego jak i ze wszystkich należących doń składów, 3. dla przedsiębiorstw przerabiających cudze materjały, — roczny zarobek brutto, 4. dla przedsiębiorstw przewozowych (ustęp 1 wszystkich kategorji dodatku do art. 368 ustawy ros.) roczny zarobek brutto.

Nazwisko i imię właściciela przedsiębiorstwa, Osoby wykonywującej zajęcia osobiste albo nazwa firmy lub towarzystwa.

Jeżeli jest kilku właścicieli przedsiębiorstwa, to wszystkich należy wymienić.

Dokładny adres płatnika.

Miejsce wykonania przedsiębiorstwa lub zajęcia osobistego.

(strona druga)

		P Y T A N I A
1. Dla wszystkich przedsiębiorstw	a)	Rodzaj przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego, osobistego zajęcia przemysłowego lub samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego (sklep, kantor, magazyn, łaźnia, dostawa, fabryka, młyn, żegluga, adwokatura i t. p.
	b)	Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia.
	c)	Termin rozpoczęcia przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia (tylko dla noworozpoczętych, art. 20 ustawy z 6 lipca 1920 roku).
	d)	Ilość pomieszczeń składowych tak przy samym zakładzie jak i oddzielnie od niego zaopatrzonych w płatne świadectwa lub bezpłatne bilety przemysłowe, tudzież oznaczenie, gdzie się one znajdują.
	e)	Obrót względnie zarobek brutto za rok ubiegły (patrz ustęp 8 na stronie pierwszej).
	f)	Czy płatnik zgadza się potwierdzić wskazany w ustępie 1 e) obrót ewentualnie zarobek brutto księgami handlowemi i przedstawić te księgi przewodniczącemu komisji? Niezgłoszenie się właściciela lub jego zastępcy uważa się za odmowę przedstawienia wymienionych dowodów, która w myśl uwagi do art. 506 ustawy ros. pozbawia płatnika prawa do składania reklamacji.
	g)	Czy płatnik życzy sobie, aby zysk względnie zarobek przedsiębiorstwa był przyjęty w wysokości rzeczywiście osiągniętej i czy zgadza się przedstawić Komisji miejscowej swe księgi handlowe lub inne niewątpliwe dokumenty?
	h)	Jaki zysk względnie zarobek osiągnął płatnik w roku ubiegłym? Podanie odpowiedzi na to pytanie pozostawia się do uznania płatnika.
2. Dla przedsiębiorstw handlowych	a)	Ile pokojów lub izb, ile wejść dla kupujących jest w zakładzie handlowym?
	b)	Roczne komorne za rok ubiegły za najem zakładu i każdego pomieszczenia składowego (jeżeli zakład handlowy wynajęto razem z mieszkaniem za ogólną kwotę, to należy podając tę kwotę nadmienić, że podano ją łącznie z mieszkaniem, jeżeli zaś zakładu handlowego nie najęto, to podać „nie najmowane").
	c)	Nazwisko i imię zarządzającego zakładem handlowym (czy sam właściciel, czy członek rodziny, i jaki, czy najęty subjekt do tego upoważniony).
	d)	Ilość osób zatrudnionych w handlu w roku ubiegłym.
	e)	Kwota wypłaconych w roku ubiegłym pensji gotówką.
	f)	Koszta utrzymania w naturze, pracowników zakładu prócz członków rodziny właściciela zakładu za rok ubiegły.
3. Dla przedsiębiorstw przemysłowych	a)	Ilość, rodzaj i rozmiar maszyn lub innych narzędzi fabrykacji (warsztatów takich wrzecion, walów, żaren, pras i t. p.) będących w użyciu w roku ubiegłym.
	b)	Jakość siły którą są poruszane maszyny lub narzędzia fabrykacji (ludzie, woda, konie, para, gaz, elektryczność benzyna i t. p.) oraz oznaczenie motorów.
	c)	Ilość robotników zatrudnionych w zakładzie w roku ubiegłym? Do liczby robotników należy zaliczyć zarówno robotników przy fabrykacji głównej i we wszystkich warsztatach pomocniczych jak i zajętych robotami z ramienia zakładu zewnątrz, jak również majstrów i niższą służbę — niezależnie od sposobu najmowania tych robotników (dziennie, miesięcznie, rocznie i t. d.). Robotnicy młodsi od lat 17 i starsi od lat 55 liczą się dwóch za jednego. Jeżeli w zakładzie liczba robotników w ciągu roku nie jest jednakowa, to wykazać najmniejszą ich liczbę, największą liczbę i średnią ilość, przy której zakład pracuje zwykle.
	d)	Ilość zarządzających, subjektów, kantorowych innych pracowników należących do administracji zakładu a nie będących robotnikami.
	e)	Kwota wypłaconego w roku ubiegłym wynagrodzenia robotnikom i innym pracownikom zakładu (uposażenie w naturze, mieszkanie, stół, odzież — po cenie właściciela).
	f)	Ilość i rodzaj wydobytych w roku ubiegłym surowców, ilość i rodzaj wyrobionych w roku ubiegłym towarów według miar obecnie obowiązujących.
	g)	Ilość sprzedanych w roku ubiegłym surowców i towarów tak z samej fabryki lub zakładu jakoteż z pomieszczeń składowych według miar i wag obecnie obowiązujących.
4. Dla osobistych zajęć	a)	Ilość pomocniczych pracowników i rodzaj wykonywanego przez nich zajęcia w roku ubiegłym.
	b)	Kwota wypłaconego pracownikom pomocniczym w roku ubiegłym wynagrodzenia w gotówce i w naturze.

(strona trzecia)

O D P O W I E D Z I

Ogólny *obrót* .... w tem z jarmarków .... z antrepryz i dostaw ....

Członków rodziny .... osób, subjektów najętych .... innych pracowników ....

Dla pełnomocnika .... dla wszystkich pozostałych subjektów .... innych pracowników .... Razem ....

(*Strona czwarta*).

Z A P I S K I   U R Z Ę D O W E

Nr. przy określeniu obrotu	Nr. i kategorja świadectwa przemysłowego	Określony za rok ubiegły		Zeznany za rok ubiegły	
		obrót względnie zarobek brutto	zysk względnie zarobek	obrót względnie zarobek brutto	zysk względnie zarobek

WYMIAR PODATKU ZA ROK 192.....

	Obrót względnie zarobek brutto	Procent średniego zysku względnie zarobku	Zysk względnie zarobek	Przypadający podatek	U w a g a:
	M a r e k		M a r e k		
Według wniosku władzy skarbowej I instancji.					
Według uchwały komisji miejscowej					
Wskutek reklamacji					
Wskutek odwołania się płatnika lub protestu Przewodniczącego komisji					

(Strona 1-sza).

Urząd Skarbowy podatków i spłat skarbowych w ....

WZÓR do § 212 instrukcji.

LISTA OSÓB

celem wymienienia grzywien na zasadzie art. 534 ust. ros: o podatku przemysłowym

Na rok 192..........

(Strona 2-ga i 3-cia).

Nr. porządkowy	Nazwisko i imię firma płatnika	Miejsce zamieszkania, adres płatnika	Oznaczenie kategorji, daty, numeru świadectwa przemysłowego, oraz Kasy Skarbowej w której je wykupiono	Deklaracje złożono po terminie (data złożenia lub wcale jej nie złożono)	Oznaczenie danych nie zamieszczonych w deklaracji a niezbędnych do skreślenia obrotu i zysku przedsiębiorstw względnie zarobku z zajęć osobistych.	Kwota grzywny nałożonej przez Komisję miejscową
						Marki

OKRĘG MIEJSCOWEJ KOMISJI
DO SPRAW
PODATKU PRZEMYSŁOWEGO.

Wzór do § 224 instrukcii.

REJESTR
w y m i a r u i p o b o r u.

procentowego podatku przemysłowego od zysku przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych, osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Na rok 192....

(Strona druga).

1	2	3	4		5					6	
Nr. porządkowy	Nazwisko i imię, firma i adres płatnika	Przedsiębiorstwo lub zajęcie osobiste od którego przypada podatek,—miejsce wykonywania	Wymierzone przez komisje miejscową kwoty		Umorzono					Podwyższono	
					wskutek reklamacji		wskutek odwołania			wskutek protestu Przewodniczącego	
			podatku	grzywny z art. 534 ust. ros.	Data i Nr. rozporządzenia	podatek	Data i Nr. rozporządzenia	podatek	grzywna	Data i Nr. rozporządzenia	podatek
			Marek			Mk.		Marek			Mk.

(Dalszy ciąg strony drugiej).

7					8		9				10
Uiszczono					Zaległość względnie nadpłata (czerwono)		Zwrócono płatnikowi nadpłatę				UWAGA
Data	Pozycja dziennika kasowego	podatek	grzywnę	odsetki za zwłokę	w podatku	w grzywnie	w podatku	w grzywnie	Data	Pozycja dziennika kasowego	
		Marek			Marek		Marek				

Okręg Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego ....

WZÓR do § 224 instrukcji.

NAKAZ PŁATNICZY Nr. ....

na procentowy podatek od zysku na rok 192.........

dla { Nazwisko i imię lub firma ....
....
adres .... }

Oznaczenie przedsiębiorstwa lub zajęcia osobistego	Ustalony przez komisję miejscową			Przypadający podatek
	Obrót lub zarobek brutto	% średniego zysku względnie zarobku	zysk względnie zarobek	
	Marek		Marek	

Przewodniczący Komisji miejscowej
(podpis)

(Pieczęć)

Przeciw temu wymiarowi podatku, można wnieść reklamację do wskazanej wyżej Komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego, w terminie ....
....

Podatek należy wpłacić do Kasy Skarbowej najpóźniej do ....

Od niewypłaconych w tym terminie kwot, pobierze się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie. Wniesienie reklamacji nie wstrzymuje obowiązku zapłaty tego podatku.

URZĄD SKARBOWY
PODATKÓW I OPŁAT
SKARBOWYCH

w ....

Wzór do § 245 instrukcji.

REJESTR

spraw karnych o przekroczeniu przepisów ustawy o zasadniczym podatku przemysłowym.

Na rok 192.....

(Strona druga).

1	2	3	4	5	6	7	8	9
Nr. porządkowy	Data sporządzenia protokółu karnego	Data wydania obwinionemu dublikatu protokółu karnego	Nazwisko i imię firma i adres obwinionego (ej)	Oznaczenie przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego	Istota czynu karygodnego	Kategorja i wartość wymaganego świadectwa przemysłowego	Kwota dodatków niepaństwowych	Data i Nr. decyzji Urzędu Skarbowego
						Marek		

(Dalszy ciąg strony drugiej)

10			11				12					13
Należność wskutek decyzji Urzędu Skarbowego			Data				Wskutek orzeczenia Komisji Okręgowej					Uwaga
							Decyz. Urzędu Skarbow.		Zniżono należność			
W zasadniczym podatku przemysłowym	W dodatkach niepaństwowych	W karze	Doręczenia odpisu decyzji karnej obwinionemu	Nr. wniesienia skargi	Przedłożenia sprawy Komisji Okręgowej	Nr. orzeczenia Komisji Okręgowej	Zatwierdzono	Uchylono	W zasadniczym podatku przemysłowym	W dodatkach niepaństwowych	W karze	
Marek									Marek			

(Strona 1-sza).

WZÓR do § 248 instrukcji.

Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych w ....

Kasa Skarbowa w ....

K S I Ę G A

wymiaru i poboru zasadniczego podatku przemysłowego i grzywien za przekroczenie przepisów ustawy o tym podatku.

Na rok 192.......

(Strona 2-ga).

1	2	3	4				5			6			
			Należność				Data			Umorzenie			
Nr. porządkowy	Nazwisko i imię firma i adres płatnika	Oznaczenie przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego	Data i Nr. decyzji karnej	W zasadniczym podatku przemysłowym	w dodatkach niepaństwowych	w karze	Doręczenia decyzji karnej	Wniesienia skargi	Doręczenia orzeczenia na skargę	Data i Nr. orzeczenia na skargę	W zasadniczym podatku przemysłowym	w dodatkach niepaństwowych	w karze
				Marek							Marek		

(dalszy ciąg strony 2-ej).

7						8			9				
Uiszczenie						Zaległość			Nadpłata				
Data	Pozycja dziennika kasowego	W zasadniczym podatku przemysłowem	w dodatkach niepaństwowych	w odsetkach za zwłokę	w karze	W zasadniczym podatku przemysłowem	w dodatkach niepaństwowych	w karze	W zasadniczym podatku przemysłowem	w dodatkach niepaństwowych	w karze	Zwrot względnie zarachowanie na inne zaległości płatników	
		Marek				Marek						Data	Nr. dziennika kasowego

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa 20. № 12705, 29. I.. 600.